

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

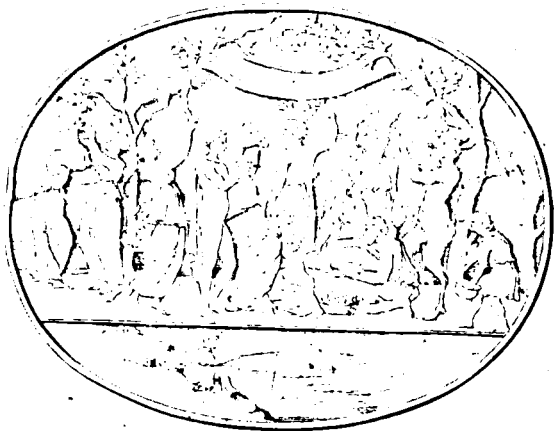
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

B I P O N T I

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICICCLXXXIX

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

Repair No.

889/05

L. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

RO exiguo quod mihi conceditur temporis
otio, (causam in fine praefationis indicavi) vi-
n Luciani concinnaturus ab nemine adhuc ple-
conscriptam, fatisque investigatu difficilem, si
gula persequi velis, ea incedam via, ut prius
nnia quae investigare potui sparsim ab aliis tra-
tata colligam, atque in una tabella, immixtis
bservatiunculis quibusdam, proponam; postre-
mo vero meam de Nostro sententiam subiungam,
etatemque eius ex ipsius scriptis, quantum lice-
bit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum
fflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cum-
que plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*.
in suis praefationibus nimis amplificatis, quam
ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scri-
ptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut
egrius disiungi queant, eundem sequar morem,
de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo,
& ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc
pertinent, ante excerptendo, quam ad alios trans-
eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI
ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basi-
leenfi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis fuis ridicula etiam illa effe proponit, quae de rebus divinis & facris prodita funt. Dicitur autem vixiffe temporibus Traiani Caefaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria eft; fed cum ea res illi non fatis ex fententia fuccederet, ad fcribendum feſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque infeſtatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praefenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea eiufdem religionis deſertorem factum eſſe, diſſitantes ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hiſce verbis conſcribens:

Luciani Samofatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi haecenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιουγράφους solus Lucianum nobis tradidit, pro Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut viam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse defineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contactus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist.* § 24 τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisset. *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec.* L. IV, p. 485, eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Q. Hist.* l. d. Item in *Scythia* ad fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc.* § 19: πατρὶς δὲ

τὴς; Σύρος — τῶν Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen iam *Λυκίος* efferri, iam *Λυκιανός*.

² Traiani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum *Vossium* II, 25 de *Hist. Gr.* Immo c. 15. ubi eum serius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac *Dissert.*

³ An fato) Quid dubitemus? ipse causam refert, in *Somm.* § 3 seq. quod scilicet

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samofata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caufidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notesceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

1 Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caufidicis utendum*, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

2 In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

3 Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam & Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

4 Philosophiam) Moralem porissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio philosoph.* § 34: *ὡς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς*

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse³ arbitrantur,

ἢ ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex solis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hau- tiendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dice- rent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγῃ τῶν ὁρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνε- χῆς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis ab- ducere istos, qui solos libros co- rumque sensa assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius tantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Demo- nactem, Philosophiae non

unam sectam peculiariter co- luisset. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζὼν εἰ- μι, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μι- σότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φι- λεισθῆαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potis- simum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Con- fer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: Οἷα ληρεῖς, ὃ κατάρτατε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec sanior eorum opinio, qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio³,

ρος Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Mo- sen & Iosephum scommata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Additque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

¹ A canibus lacer.) *Suidas* in Λουκ. nimirum sole- mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata impro- bassent. Confer, quae de Epi- curo idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

² Podagra) Podagra la- borasse Lucianum, colligi- tur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrip- pinum Pasonium refert Sto- baeus solitum, rerum, quae ipsi adversae accidissent, en- comia componere, si qui- dem febriret, febris, si no- taretur infamia, infamiae, si

exfularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

³ Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Lucia- ni Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea refe- rens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. interce- dat spatium annorum am- plius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima se- cunda inscribitur Λουκιανῶ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel ne- pos fuerit (quos avorum no- mine frequentius, quam pa- rentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ul- la eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam fi- lium quidem non fuisse, cer- tos nos facit temporum ra- tio. Meminit Luciani nostri etiam *Lastantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Dīs & ho- minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcunque peritum fuisse te- statur Lib. de errore in salu- tatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sopherista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *σκαπτικὰ* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae eccles. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, *ib.* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum speculantia excerptare; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error dium Iulianum, pro altero
foran inde natus, quod longe posteriore acceperit fe-
Chronologos consulens, Di- stinans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores fatis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dextrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιαρόν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillulis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστήν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de Philopatre dictum existimari potest. [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*, Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Disfert. de Philopat. notasque eiusdem & *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Atheniensium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit: inspicite nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiiacet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subsannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vicia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Thefeum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitus & dolens vidisset. [sed errat *Vives*, ut *Vossius*, post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, terfis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in specie: varia nimirum,

XIV *DE AETATE, VITA*

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeum convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemptum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIUM*: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIODO*. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academici: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrini ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inferuit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPsus FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolecentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fati praeceptae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

XVIII *DE AETATE, VITA*

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebebat absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores **NIGRINUM** & **DEMONACTEM**.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis **VITARUM AUCTIO**, **PISCATORES**, **NIGRINUS**: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac fluctuata docere, sed & de mundo, de Deo, de fidei-bus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille **ICAROMENIPPUS**. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & **CYNICUM** exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate cenferi, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae ficti philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO f. *Asino*.

Omniū vitam eorundem iudicium sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabilia, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & surculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura. philosophiam summo desiderio sint profecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaëo. paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare, licet Laërtium, Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum, mirandaque Luciani scripta, cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas, uno seculo Lucianum attingens, avis longe melior tulit Iamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios Syros: qui si cum coetaneis, qui Juliani Caesaris tempora illustrabant, conferantur, longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obrectatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius punit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium, sceleratum, damnandum fateor, nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se recipere, quam Tacitus, Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam cum nunquam Christianum fuisse, alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vaserrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui, nasute, scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, *Amores* non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani*. — *sub alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monuit praefatione ad Lectorem, videtur esse Aristlaeneti.* Interim & mihi aequae ac Kustero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniecere licet, scriptum esse, ut Philosophis *παιδεαστία* exprobretur, ut vid. § 35 eius *Dial.* ubi manifesto pungit eisdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucraticae, qui sub M. Aurelio vixerit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad infectandos philosophos impulsu fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac doleret. Mihi fecus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom. & Quadis*; sed *Marcum* θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi filio*. --- Meretur locum inter *Historiae scriptores*, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria.* ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae scriptores* propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae sectae* addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & quī etiam Epicletum probavit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit Voss. quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, --- huic se eum profutuisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe calauerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάννυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuius, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo δὲ vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum. --- ea vero de re Lucianus tanquam

sibi comperta & explorata, quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marci. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Us. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonaetis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonaetis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonaetis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam Euparius prooem. Λουκιανὸς δ' ἐκ Σαμοσαίων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. Lucianus Samosatensis, vir ad concitandum risum fa-

Elus, Demonastis sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpauca aliis, seriam operam consumpsit. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius Hist. Gr. II, 15.* Diverfus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit *Laërtius L. VI, Diog. [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιῇ. εἰ γὰρ αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινῆτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Ἀουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι.* quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in *Bibl. Gr.* eamque indicat Ienae prodisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuissem, nonnihil inde delibassem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. FABRIC.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Dissert. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectionis, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὡς ἐν ἄλλοις δεῖξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promissit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forſan quia difficile diiudicatu, Stoicusne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γὰρ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI disserit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, consensu rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero.*] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit *Lucianus* § 16, quod de idolothyitis comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua *Lucianus*, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieu in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurieu *Seldenus syntagm.* 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem* T. X *Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

p. 745. Conf. Plutarch. in *Ant.* p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium. & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγνω ὅτι Τιμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο θυρία φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀπορρήγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus. Vex. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Sillographus poëta, patria Phliasius, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX, 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Symposiacis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemstl. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Photium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.

Philopatrin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diff. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subfannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem proditoris accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem *ibid.* p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse gloriosorem, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset, pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, fortan obiiceres, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae subfannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret, (ipse nos & alia plura sigularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Démonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi *Démonactis*, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Démon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli satis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion.* & ut id demonstret, allegat *Démon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire mauerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum existimatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatoriam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam misericordiae consecrassent, destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quaenam optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui, audire multa, & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optarem, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & inprimis historias, quae ipsius tempore contingere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolae, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desit morte impostoris. --- Perit enim ante *M. Aurelium*, (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

crificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsius tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, *Lucianum* ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, insertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano singulare afferunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universali Historico-Geographico haec refert, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, causidicus evadere studuit; sed

XXXVIII DE AETATE, VITA

cum lites forenfes ei displicerent, philofophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceffit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam fe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, fcilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, fub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eft conftitutus. Fuit quidem fummi vir ingenii atque eruditionis, fed nulli religioni addictus, ac fcurra Chriftianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriftianifmum profeflus, & propter diffolutam vitam a fide rurfus defciviffe. *Suidas* a canibus difcerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauerit, *Ifelinus* allegat hosce: *S. Hieron.* in catal. Phot. cod. 128, *Suidam.* *Voff.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hift. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionf.* de Script. hiftor. philof. l. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiuſdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriftiano ſcripto praedicat, excipias, iudicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius ſcriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iſdem ſabinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Christianum fuisse; &, si *Dialogus de Peregrino* revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexerint Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in *Dissert. de Isidoro Characeno*, quae reperitur in *Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus*, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis Principibus*. Non alium librum intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, auctiorem. Nec alium proinde auctorem quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorus* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae man-
fones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*. non
Parthiae, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo
ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores *iu-
niores*, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne
is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimo-
nium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse
non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc.
Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον,
καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis*
πορθμείον intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γή-
ρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum
γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *se-
nibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* *se-
nectute* iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Her-
cule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*,
quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert
τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora
filium convertens videretur κομιδῇ μετριακίῳδῃ ταῦ-
τα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Tum
χαλεπὸν γῆρας c. eod. a *iunioribus* sibi exprobratum
esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nem-
pe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γέ-
νιον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem
reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*,
de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam*
fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5.
Procuratoriam fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοι-
αῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ
τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*,
ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum
non erat. Sed maiorem praeterea habuit digni-
tatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

principis persona illum abesse non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ἐνθιμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἀρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδουαι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰὲ χρόνον ἀποκεισομένης. *ibid.* cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικόν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. *ibid.* Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνῶς, *ibid.* cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum* κωμωδίας memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, ad saltem cum aliis minoris notae *Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim lasciviae infamia urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Iulianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam fero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mefori Alexandrini*,

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poetarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen repofuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo *Principum Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala illa Christianorum mundi finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Luciano*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum metus*, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque studiosissimo*. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φα-
 σιν ἐν τῇ σαρρῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt,
 quibus suam ipse tum *senectutem* descriperat. Erat
 certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *pri-*
mam senectutis metam fuisset ingressus. Hoc an-
 no *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *mu-*
neribus Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proin-
 de *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capeffen-*
dis honoribus excusarentur. Ego tamen illo anno
 paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem
 ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet
Hermotimum, quadragenarius, c. 13. Scripsit au-
 tem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassi*, ut stu-
 dium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro prin-
 cipe indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius anum*
philosopham appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid.*
Cass. c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet,
 quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philoso-*
phatur, & *quaerit de clementia*, & *de animis*, & *de*
honesto & *iusto*, nec sentit pro *Repubblica*. Hunc ergo
 traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Glazome-*
nii, cuius *animam* pro arbitrato suo e corpore
 egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376
 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere il-
 lam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam
 non suam agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*,
 sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut
 fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioremque*
natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, con-
 silio, ut personam senis *elementarii* sustineret,
 quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* fre-
 quentanti plusquam quinquagenario. Egit tum
 annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo
Marci in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὥς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μικῆτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare censeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipsa anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem IX* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cof.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Cof.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcesseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi potestates*. Sic natus fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑβδος, *Somn.* p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μεράκιον, *Bis Accusf.* p. 231. Est autem *Luciano μεράκιον*, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρὸς ἑβδος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat adolescentia. Notae hae in annum conveniunt aetatis 14^f₁₅, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit *Lucianus*. & peregrinationes versus occidentem suscepit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn* indutus, nescius quo se verteret, *Bis Accusf.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum, quae quater tum viderat *Lucianus*, cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa, quibus se combussit *Peregrinus*. de morte *Peregrin.* p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria* *Lucianus*. p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. *Bis Accusf.* p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae 18^f₁₉. Sic tria, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient 22^f₂₃ 26^f₂₇ 30^f₃₁, *Christi* autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet *Hermotimum*, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἔτων, ad philosophiam illum

hortatus fuerat πρεσβύτες quidem, quem ille ἐπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno 25f₂₆, Christi 160. Anno autem aetatis suae 28f₂₉, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. fit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὰν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis 31f₃₂, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*. *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthi*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ *Παραίων* αἰρουμένοις. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroem*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove-
ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo *lufit* tantum-

modo, & pro more suo *cavillatus* est. *Satyra* enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶν* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *Lucius* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe aetate esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam* aetatem non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonaclem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in Miscell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores *Geographos* a viro clarissimo *Ioanne Hudson* *Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem *Geographiam* scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo *Geographorum*, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis ¹ a vero aberrasse cenferi possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

¹ Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sanè de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *ποδὲν ὁμοῖον* *ve-*
Lucian. Vol. I.

teribus Criticis merito annoratur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀνειροκριτικὰ* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Et si enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιζ̃, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΥΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie noctique bene valere semper necesse est: inprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίου, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisset animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iaciat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γιγνοίτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Deinde non a privato, sed ab Imperatore, mercedem accipio, eamque non exiguam, sed multorum talentorum. Postea, si, quod par est, contigerit, spes non inanis est, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonteï cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophonte uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienif-

simi iudicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p. 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrediretur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheeta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore **DIVUS MARCUS** (Σεῶς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbris aucti,
Iniiciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enataissent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum abfuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Hucusque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui caufidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam transferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat: ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanens.* (*Alex. c. 5.*) *Arrianus*, (*Alex. c. 2.*) *Celsus*, (*ibid. c. 1, & not. Sol. item c. 17 & 21.*) *Cronius*, (de quo *Gesn. ad Peregr. c. 1.*) *Demonax*, *Epicletus*, *Herodes Sophista*, (*Demon. c. 24.*) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex. c. 60.*) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi *conf. not. Sol. annum Christi CLXXI indicantem*) *Rutilianus*, (*Alex. c. 30.*) *Sabinus*, (*Merc. Cond. 1, & pro merc. c. 15.*) *Sostratus*; ut ceteros mittam ab *Ionfio* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac mortis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrum ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epiclreto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt. T. 2, p. notar. 1*, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist. or. XII*, ut in *Menag. nott. allegatur*, vel *or. V, p. 63 edit.*

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc ſupereſt. indicium praeſent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogam inſolentis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtior. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex *Luciani Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtruſtas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

esset, qui patrem suum vivum ibid. commemoraret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionsius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionsius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. *Poll.* supra indicata, quod Marcum δεδν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte depraedicaunt. Stilius eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homericæ, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo parafitorum mores eo abfurdiores
proponeret, & quia affentatores plerique re vera
tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin
& frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. *Conf.*
Dial. Parafiti fin. ubi fimilia abfurda tribuuntur
parafitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeffum fuiffe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum
eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philofophum fuiffe ecle-
fticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogftratanus* mo-
nent, quia atheifmum nufquam diferte profitea-
tur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum
ex charaetere lasciviae, quem his miferis fere pro-
prium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque*
obfervat, aliique faepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eft, non femper
fufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam
ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum
de rebus nauci vel incertis ftultitia, fimiliaque
fatis impugnantur, fola earum deformitate pro-
pofita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
no eodem modo fe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propofita, eaque re-
velando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

sic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omissis obicoenitatibus, potuisset proponere, si vere ab turpitudine abhorruisset; sed cum naturalia non esse turpia male cum perditis Epicureis sentire videtur, licentius in his sibi indulgit, qui, licet nulli sectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtutesque amavit. (loca ex Indice peti possunt.)

Amor autem eius in veros philosophos patet ex pluribus locis, seque impostores tantum traducere, diserte ait *Pisc.* c. 15, ac virtutis amorem se profitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & sinceritas eius patet ex testimonio pessimo ab Alexandro Pseudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu, incestoque cubili.* quod omittere potuisset: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipsa vita id refutabat. Tum & honestas Luciani patet ex eo ipso, quod caudicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Christianum quondam fuisse minime exputo: melius enim eorum dogmata scivisset, nec Iudaeorum ritus cum horum confudisset, ut qui illis sacerdotes & scribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eodem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se sivilisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripserunt, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse Nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Aucl.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *προστασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in *fin.* c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse.* sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *se eorum, quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarium sive graphiarium fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia pro

LXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa institueretur licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem provectam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) GRAECAE.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I.* Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II.* Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Soceri, 1522 mense Octobri. — Emendatio priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomì duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. *Venetius*, 8. *Iuntina*, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. *Moro* translata, & ab *Erasmo* recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit *Erasmus* (vertit autem admodum iuvenis, unde *Graecae* linguae ignoratione saepe peccare notavit *Palmerius*. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo *Erasmi* Operum *Basilae* olim, & hoc ipso tempore iterum *Amsteldami* recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, de *Luflu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, pro *Tyrannicida*, de *Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus seu Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, de *Sacrificiis* & de *Astrologia*.
- 1517 *Venetis*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de *Asino*, *Philosophorum vitae*, *Scipio*, *Tyrannus*, *Scaphidium*, *Palinurus*, *Charon*, *Diogenes*, *Terpsion*, *Hercules*, *Virtus Dea*, in *Amorem*, *Timon*, de *Callumnia*, *laus Muscae*. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorẽm sessum & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basilae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani *Samosatensis* *Dialogi* duo *Charon* & *Tyrannus*, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, *Petro Mosellano* *Protegenſi* interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. *Manium* Luciani omnes *dialogi*, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. *Erasmo Roterodamo* interprete. *Pontico Virunio*. *Ottomaro Luscinio*. *Vitarum* dein, seu *philosophorum auctio*, *Luciani dialogus*, *Nicholao Beraldo* interprete. *Querela* item *virtutis*, e *Luciano Carolo aretino* traductus nuper *dialogus*.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lufimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.

1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repetita Parisiensis 1514.

1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum Micylum, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

1543 *Eadem ibid.* fol.

1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. *Parisiis*, ex officina Michaeëlis Vascosani, 1546 mense Ianuario.

1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINAE.

1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. Micylli, denique notae Gilberti Cognati, quibus accedunt ad libros plerosque annotatiunculae Io. Sambuci.

1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti Cognati & Ioannis Sambuci annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco Tractatum elenchis, & rerum ac verborum Indicibus.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omissa bibliographis, nec visa Reitzio.

- 1615 *Parisus*, fol. Luciani Samosatensis Philosophi Opera omnia quae exstant. Cum Latina doctiss. virorum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regis Codd. aliisque MSS. contulit, emendavit, supplevit. Adiectae sunt eiusdem Bourdelotii, Theodori Marcelli, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletissimo. Lutetiae Paris. apud Iulianum Bertault. — Elegans est haec editio, quam Bourdelotius ait se emendasse collatis non modo editionibus, sed 2 MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Codicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat se mirari satis posse illius impudentiam, qui ausus sit posteris imponere, professusque sit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expressam esse. Neque tamen affert rationes sinistri huius iudicii. Idem Bourdelotius testatur, se novam Luciani versionem affectam habuisse.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera omnia in duos Tomos divisa. Iohannes Benedix Medicinæ Doctor, & in Salmurienfi Academia regia linguae Graecae Professor, ex antiquis libris, locorumque sensu emendavit: & Latinam versionem ita recognovit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio purissima, cum Indice locupletissimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

— *Basiliensis V*, quatuor voluminibus, apud Sebast. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. quartam putavit.

- 1687 *Amstelodami*, 8. II voll. Luciani Samosatensis Opera, ex versione Ioannis Benedicti. Cum notis integris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemesnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Gueti, Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & selectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lucianum ex Bibliotheca Isaaci Vossii. Amstel. ex typogr. P. & I. Blaeu, prostr. ap. Wolfgang, Ianssonio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitiosis-

fima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. If. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumptibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianicum, ad editiones omnes, maxime novissimam Werstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermanni Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura L. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engellius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. Moro interpretibus. Venetis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. *Apologetica*. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hugenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. *Hirund.* Latine, *Melanchthone* interprete; *Lyfid.* Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Orfopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus five Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraei*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογίαι Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitar* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argentorati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum*. ex officinâ Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.

- 1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.
- 1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. *Pernam* T. II.
- 1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, s. Gallus dialogus Gr. & Lat. extat in *Neandri* Opere scholastico.
- *Parisius*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.
- 1578 *Francofurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.
- *Lipsiae*, 8. Luciani Samof. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.
- 1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samosatreni Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a Dethard *Horstio*.
- 1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.
- 1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Casellum*.
- 1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.
- *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.
- 1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.
- 1614 *Parisius*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa *Clenardi* Inst. L. Gr. cum Ren. *Guillonii* Annot.
- 1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum *Eustathio* de amoribus *Iimeniae* & *Ismenes* & *Parthenio* *Nicaeno* de Amatoriis affectibus. Latine.
- *ibidem*. Tragopodagra Gr. & Lat.
- 1619 *Hanoviae*, fol. In *Calp. Dornavii* Amphitheatro Sapientiae Socraticae Ioco-seriae exstant Luciani Encomium Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae Σ adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, s. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. *Tragopodagra* a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pictorum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatiana*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisiis*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon sive de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plutique Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisiis*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisiis*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloeicista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisiis*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timonc. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Westenios.

1710. *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* &c. Accessit etiam; (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Iensius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. *Clavel*.
1715. *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. *Gesnerus*. *Ienae*, apud I. F. *Bieleke*.
1724. *Giesae*, 4. Macrobiani, sive de Longaevi tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. *Maii*, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. sub *Maii* praesidio propositus resp. Io. Herm. *Benner*.
1726. *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes*. vid. ad an. 1710.
1731. *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
1732. *Amstelredami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. *Hemsterhuis*. *Amst.* ap. R. & I. *Wetstenios* & G. *Smith*.
1739. *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlaeger*.
1745. *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent*. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington*; *Etonae*, apud Ios. *Pote*.
1762. *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione *Hemsterhuisii*, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier*.
1764. *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
1771. *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinensis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublini*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adspersit Io. Bened. Carpzov.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. Seybold.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δεῖ ιστορίαν συγγράφειν βιβλ. cum Anglica versione notisque Franc. Riollay.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. Floderi.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. Seybold. Edit. II.
-

 VERSIONES.

GERMANICAE.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nutzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Ioh. Christoph. Gottscheden. *Leipzig*, bey B. Ch. Breitkopf. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata faemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erläuterungen versehen von C. M. Wieland. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. Schummels Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. Schlüter. Hannover, 1784, 8.

GALLICAE.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De *Bretino* vid. *Bibl. Francoise de Du Verdier*, à *Paris* 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes*, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

LXXVI *EDITIONES LUCIANI.*

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin *Courbé*. — Elegantior quidem est *Dablancourtii* versio illa *Bretini*. Quoniam vero non usquequaque *Luciani* mentem reddit, *Aegidius Menagius* festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in *Menagianis* pag. 329.

- 1674 *Eadem* *ibid.* 8.
 1683 à *Amsterdam*, 8. *Eadem* recognita & emendata.
 1707 à *Paris*, 12. III voll. *Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien*, traduits du Grec en François, avec des Remarques par *Nic. Perrot Sr. Dablancourt*.

A N G L I C A E.

- 1634 *Oxonii*, 4. prodire *Luciani Dialogi selecti Anglice* versi, cum *Luciani* vita, auctore *Fr. Hicessio*.
 1684 *London*, 8. IV voll. *Lucian's Works*, by *Spence*.
 1773 *London*, 8. *Dialogues of Lucian*, from the Greek (by *Carr*).
 1780 *London*, 4. II voll. *The Works of Lucian*, from the Greek, by *Thomas Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

- 1527 *Venetia*, 8. *Dialoghi di Luciano*.
 1535 *Venetia*, 8. *Dialoghi di Luciano* tradotte per *Nic. da Lonigo*.
 1551 *Venetia*, 8. I *Dialoghi piacevoli*, le vere *Narrationi*, le facete *Epistole* di *Luciano Philosopho*. Di Greco in volgare tradotte per *M. Nicolo da Lonigo*. *Venetia*, per *Giovanne Padouano*. Con figure.
 1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. *Opere di Luciano Filosofo*, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da *Spiridione Lusti*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, *Colombani*.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla *Luciani* transtulerunt *Franciscus de Herrera Maldonado* & *Ioannes de Iarava*, teste *Fabricio* in *Bibl. Gr. Lib. IV*, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu exspectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrediretur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae Westlenii, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut studium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est Hemsterhusius) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite Hemsterh. pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste Plutarcho in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excu-
 sationis causam serio prætens, nec præterea lubenti animo ad
 opus edendum accessurus, ad quod nihil fere præparati haberem,
 quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinasset. Sed
 mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriæ con-
 temtio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis com-
 paratum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem reda-
 ctis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum
 accessio, quæ hanc editionem prioribus omnibus redderet melio-
 rem, etsi ego verbum de meo addidisset nullum. Cumque novæ
 versionis adornandæ curam in se recepiisset clar. IOAN. MATTH.
 GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere
 eruditio notior est, quam ut me præcone indigeat, isque suas etiam
 annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte subleva-
 tum sentiebam; & cum spectatæ diligentiae doctrinaeque vir, MO-
 SES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis
 diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane
 descriptas ac prælo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie
 commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duo-
 rum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quæ
 mihi a Iacobo Wetttenio, eiusque socio ac fratre per affinita-
 tem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737,
 comperique, satis superesse molestiæ in iis in ordinem redigendis
 ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadver-
 sione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor
 ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legen-
 dis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eius-
 dem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos
 videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea, quam tempus
 permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singu-
 la pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam
 bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum tem-
 poris ad hæc deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut inter-
 dum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea li-
 teraria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas
 nonnullas emendationes facientia producere potuisssem; dato enim
 sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas prælo præparan-
 das spatium, operam deinde bibliopolis adixi ea lege, ut haud
 interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quan-
 tum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

deret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adducendi, novam iniecere properanti moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes hasce. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen praeae lectionis servandis tantum alias praecellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendum liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manu antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tum Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed caractere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iudem aequae ac editiones in notis & variantibus Lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octavae constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555 prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφωται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philop. c. 36, ἐπαντλουν bene Bas. 2, ubi ἐπανπλουν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omittendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lecti. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiis certe typographicis ita suam purgavit

editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex Mss. restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615, forma, quam in folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo cl. Hemsterhusii, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. Notas vero Marcellii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.

Novissimam tandem Amstelodamensem omnium vitiosissimam cl. Graevii editionem eo potius consilio adhibui, ut eius & cl. Gronovii notas inde excerperem, quam ut ex Graeco eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis Latina Graecaque scateant, maxime in notis & Scholiaste. Id tamen boni habuit, quod cl. Hemsterh. in eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo Dukero ad Thucyd. Davis. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit. monerent, unde & ea notis nostris inserui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notassem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex Brodaeii miscell. quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inserui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obscurata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo Luciani commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πικρὰ* monet, id esse a *πᾶσιν*, vel *διὰ πᾶσι*, a *διὰ πᾶσι*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae Fr. Guieti, ex quibus Aeg. Menagium sua omnia hausisse mihi persuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet, quae Guietus, quo defuncto forsitan natus est exemplar Luciani, in cuius marginem Guietus breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim Guieti illae notulae aliquanto plures, quam quas Menagius dedit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret. vid. in Miscell. novis Lips. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius natus, a Tom. 2 denuum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observant. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maii ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagmam unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se institutos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tom. ult. ex mente Solani dispecuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsitan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causurum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gohius, eodem honore brevi forsitan nascendus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianis inserui omnia, relictis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam subiectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Lect. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissenserit, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapsus ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omittas addere, non sum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores typothetarum esse apparebant, quaeque nec Sol. notarat, omittere satius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet $\pi\rho\iota\pi\omicron\delta\alpha$ pro $\tau\rho\iota\pi\omicron\delta\alpha$, vel cum in Abdic. c. 23 f. eadem ridicule exhibet $\iota\alpha\tau\rho\iota\varsigma$ pro $\iota\alpha\tau\rho\iota\varsigma$. Alibi $\epsilon\nu\omicron\varsigma$ pro $\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 $\delta\epsilon\sigma\pi\omicron\tau\eta\varsigma$ pro $\delta\epsilon\sigma\pi\omicron\tau\eta\varsigma$, & ib. c. 31 $\tau\omicron\lambda\mu\omicron\nu\tau\omega\nu$ pro $\tau\omicron\lambda\mu\omicron\nu\tau\omega\nu$, & similibus. Est enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem Luciani a summo literatore P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconii, quam bibliothecae Cosleianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruuntur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumanni, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; uia tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verā dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctororum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem niniā sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling. etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vs. 8, ἐργῶ πείραν εἰληφώς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐργὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapſu c. 8 Καρδισανὸς praeunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδισανὸς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut δέλω pro δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἀφευκτον in ἄρυκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria Iensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολὼν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πόλεων.

Ἀπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγνοεῖν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζὼν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Sol. in Tyran. c. 1.

Αἰτιᾶ item pro αἷτια, Abdicat. c. 21.

Γὰρ omissum inserui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

Ἡ τὴν τοῦ Βρισεῶς excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίως δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπουσα necessario persui ibid. c. 22, pro καλλίων καὶ ἐρασμιωτέρᾳ ψυχὴν σκέπουσα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώδηται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόννηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepti, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδ' ἐφιλόπονος ὢν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιώτας pro δεδιώτες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime conneclitur, in Paral. lit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κα-
ταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέρην μεθύων αἰεὶ, καὶ κρασιπαλῶν,
commas prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων
iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem
non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa
commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe re-
iiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat,
quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse
libertatem.

Μελήσας exarari curavi, pro μελήσας praeunte Gesnero,
distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philop. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλυσθῆναι religioni
non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obse-
cutus cod. Philop. c. 36 f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορὰν escam; quod licet in
omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Τὰς τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auctor. pro
vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam prae-
cesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴν restituī pro πράγματος διασκευὴ, in
Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, diremī in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle
monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

tent συνεξελλέξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συγκεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκομμέναι.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librorum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἔστ' intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημῶς etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopatr. c. 6, iussu Solani, etsi in vitis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἄτην cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἔστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τῆς ὁδοῦ ἔσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inferuerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata sunt, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, ut in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἔκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canonones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire,

qui duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἄλλω τινι, sed ἄλλῳ τινι, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed iubentes παρά σοῦ scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyom. § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρά τινος; rursus § 10 ἄλλο τι & ἐκ τινος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne unquam ἄλλο τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minuitiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae sunt huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδέλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον οὐ μονοῦ, τοὶ γὰρ οὖν τοιγαρουν, ἐφ' ὅσον ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὖν ὄντινουν, τοῦτ' ἐστὶ τοιτέστι, δι' ὃ διδ, γ' οὖν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὔμενον, quod Fl. in Luciano οὔμενοῦν, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὴ δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe seiungat. Addere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατούτο, quod I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλέον. Sed quo maior in his diligentia, eo minus forsitan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Iunt. fere semper, Fl. vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύνει τὲ, tum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τὲ etiam in κωλύει τὲ & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illorum probare, quae non refutavi, quacve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu οὐδὲ μὲν & nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲν μὲν, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lecti. ex Codd. Anglicis adiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem & ipse oculis subiicere volui; sed bis frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expeyto, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susceperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sivit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operæ negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perillustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reicienti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatium ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illam vitam conscripturnum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lessionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasium, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisit bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expectari. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Wetstenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Lucianei vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscet, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ipsis Kalend. Martiis, anni CIO IO CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendii, quibus editiones & Codices in Variantt. Lestt. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wittianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fusiùs exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francosurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. initio *paginae*.
 f. *finem*, *sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli* (Card.) cuius collatio penes Perizonium.
 Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. cum *Codice Poli collata*. i. e. edit. Fl.
 L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
 W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.
 r. Recte.
 V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Io. Masson collatus.
 In Scholiis *Codex Vossianus*.
 O. Ms. *Oxonienfis* vel Ox.
 marg. A. 1 W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>	BROD.
Gilbertus Cognatus.	COGN.
Ioannes Bourdelorius.	BOURD.
Theodorus Marcilius.	MARCIL.
Lambertus Barlaeus.	BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.	PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guierus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Tollius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

S O L A N I M O N I T A.

E D I T I O N E S Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *FL.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
- Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
- Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst. & A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Ms.

I. Codex Ms. Bar. (N°. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omisus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἑρωτες (de industria omissa hic plurima) 162.

Z. τρ. (deest folium unum) 164.

Z. ἑλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. — (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot

Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.

III. Bodleianus N^o. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque*.

I. I E N S I U S.

L [Nobiliss. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse satis antiquum. 1°. nunquam litera i subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῷα. πρώην non πρώην. Litera B. scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialogorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. Denique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis, ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mss. erant haec

Πρ. λ. Ἀρμ. Εὐν. Ἑρω. Ἡσιόδ.

Μισθ. Σκυ. Ἀστρ. Ἰ. εἰκ. Συσ.

Ἀ.μισθ. Συγγρ. Γυμν.

Πτα. Ὀρχ. Ἀποφρ.

Ἑρμ. Λεξ. Διψ.

De hoc ipso
Codicē vide
plura a me
initio vol. 2.
annotata.

Omnia quae ex illo Ms. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transumpta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei
& Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad
παρασ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald.
MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice M A R C I A N O.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex li-
bris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius ma-
num. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse,
scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo de-
functo, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum
nunc Ultraiecti possidet. Codicem hunc Mf. nunc vir egre-
gius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut
altera voce, compendiis; ut $\delta - \epsilon$, π . & $\alpha \nu - \epsilon$, pro $\delta \epsilon \delta \epsilon$,
 $\pi \nu \epsilon \upsilon \mu \alpha$, $\alpha \nu \theta \rho \omega \pi \circ \varsigma$. Litera β in textu hac fere forma pingitur
u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde pa-
tet, recentioris esse aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πτα. ἀκέφαλον est.	8. Μισδ.	ξστ'.	15. Ἐρωτ.	ογ'.
2. ἀ. μισδ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Ἵ. εἰκ.
3. Ἀρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.
4. Ἡσ.	ξβ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἐρμ.
5. Σκν.	ξγ'.	12. Λεξ.	ι'.	19. Πρ. λ.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.	
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri.
Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si
a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui nu-
merus, reiectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat,
in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, pri-
mo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique in-
scriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quater-
niones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo ver-
bis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editio-
ne p. 312 occurrunt. Definit, serie continua quaternionum,
cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme $\frac{46}{17}$ qui periere,
habebis $\frac{17}{16}$ quaterniones superstites,
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

$\frac{17}{272}$ pag.
aufer $\frac{4}{268}$ pag. laceratas,

habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8
paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas
ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268 illas, quibus nunc constat
Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus in-
teger constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa
(1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multarum co-
dicem censeas oportet, aut in eo non existisse spuria quae-
dam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut
supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\rho. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in
reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae
mihi negotium facebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam
vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis
marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum
Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui di-
ligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis para-
ta 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ:

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu receptissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.

γ. Ἰππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
στ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
θ. Δημιαν.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ιστ. α. β. paucis Schol.
διαβ.
δ. φαν.
Συμπ.
Ψευδοσ.
καταπλ.
Z. ἰλ.
Z. τρ.
Ἀλικτρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
αναβ.
δ. κατ.
Δυσ.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
παρασ.

φιλοφ.
V. 2. νεκ. δ. 7.
{ εν. δ. 19.
στ. δ. 7.
γυμν. &c.
Deinde in quibusdam
aliis ab hoc discrepat
δ. χρ.
μισθ.
γυμν.
νεκ.
όν.
Ἀλιξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
δ. ἰκκ.
τυρ.
ἀπικ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγγρ.
διψ.
Κρον.

Ἡροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μισθ.
Ἀρμ.
Ἡσ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ἑρμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὦκ.
* πρὸς Ἀριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
δ. δ.
Desunt igitur.
{ ἐτ. δ.
δραπ.
ὦ. εἰκ.
Νερ.
πατρ.
πινθ.
ρητ.
φιλοσ.
& χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φίλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρίσσης. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψυχου ἀδελφου καὶ μὲν ἀριεργῆς τοῦ πρῶτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδῶσαντ' ἀναλωμασιν ἀναστῆσαντ' κ' ὡς μὲν αὐτῇ κ' τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκανίᾳ μετὰ Ἰωαννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κη-

δεστού. Alibi f. ut supra, μετα του ον μεμνηλε... συνιερώς
καὶ συνεπισ' κ' ἀδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scho-
liis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur XV seculo
nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior
illo videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio
ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308.
Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc
Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari
solet in notis Solani.

Αἰρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. . . . Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεξ. . . . Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. . . . Ἀλκυόν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. . . . Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. . . . Πρὸς ἀπαιδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον.

Ἀποκ. . . . Ἀποκηρυττόμενος.

Ἀποτρ. . . . Ψευδολογιστῆς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. . . . Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. . . . Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. . . . Βίαν πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. . . . Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημων. . . . Δημόνακτος βίος.

Διαβ. . . . Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Θ. διαλ. . . . Θεῶν Διάλογοι.

Ἑν. δ. . . . Ἐνάλιοι Διάλογοι.

Νεκ. δ. . . . Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἑτ. δ. . . . Ἐταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. . . . Δὺς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. . . . Δίκη φωνέντων.

Διον. . . . Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διψ.	Περὶ τῶν διψάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
ὑ. εἰκ.	Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἑκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἑνυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἦτοι, βίος Λουκιανοῦ.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἑρμ.	Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.
Ἑρωτ.	Ἑρώτες.
Ἑτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνοῦχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγῳδός.
Ζευξ.	Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλέκτρου, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσλαλιά, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερμέτελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βυλανεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἰερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσόλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυια.	Μυίας ἐγκώμιον.
Μεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λούκιος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατριδος ἐγκώμιον.
Περθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τέλει.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμηθεὺς, ἡ Καύκασος.
Πται.	Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σεν.	Σκύθης, ἡ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἡ Λαπῖθαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.
Τόξ.	Τόξαρις, ἡ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδάγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἡ Διδασκόμενος.
Φιλοφ.	Φιλοφειδής, ἡ ἀπιστῶν.
Χαρίδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἡ Σολοικιστής.
Ὠκύπ.	Ὠκύπους.

IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatissimo viro *Wetstenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut fit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abieci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet ἐπεδιδωκώς noster *Wetstenius*. Ne tamen plane ἀσύμφορος ab hoc velut primo missu dapum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc suslinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatride* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPPITER CONFUTATUS, & alter ille *TRAGOEDUS* multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem *Dis* illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

IO. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitosi, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut *παρρησία* ridere voluit superstitosum aliquem scriptorem, quod etiam Ionismi affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me expectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venire. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * *
* * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae iam quarto decimo huius ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrini & de Philopatrīde a me ſcripta, & in Ieneniſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, eſſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta obicerentur, quo factum eſt, ut non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad triceſimum penes nos deſiſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI cum venerabili iam collega meo C. A. Heumanno, & cum laudatiſſimo viro Tib. Hemſterhuſio, communicavi; ſed etiam menſe Iulio anni XXXI in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Aëtæ Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum Tho. Fritſchio, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum d. Hemſterhuſio, quae effectu cauſis hic non commemorandis cauere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, imprimis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quinſtilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemſterhufius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, uti aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensus vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, imprimis iis in locis, ubi poeticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro iucunda falsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illum Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, quia non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurnius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & sine truncatum, editionis, ut conicio, Franc. f. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solabam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani eleganti & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasiis libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in musco meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Aetione, ad principium libelli de Gymnasiis; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praesertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzi, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsicula quadam doloris observo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDIOCCXL editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensi rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quæstura Sicula & laudibus furum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent; qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilis, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur,* mitigaret potius privatis literis, & ut potens est herbarum, catharticiis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo insitiri potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gsiferum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea præsertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quæ illæ referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices præmitteremus, verba ad quæ referuntur, quælia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, sæpius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecæ Italiae, Belgii, Galliae, Germaniæ adeundæ; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis *κατορθώματα* unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties cæspitatum est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederæ. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quæ nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingæ iam essem, ultimæ operis excuderentur Lipsiæ, nomen Pontederæ: sed iis in locis, quæ vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quæ nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutæ annotatiunculæ operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederæ thesauris detrita dutescere. Nam quod obiicitur, Nostra (i. Pontederæ observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc disperfit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

Liborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuvimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illarum explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Praefatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, reiecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & foculus; ubi capiuntur prisca significatione & praecipio; ubi sicciores & reliqua a sico pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum haec legere, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Sictores & sico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articularius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Fritschium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicunque aperire oculos voluerint. Graviores supersunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontedera, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontedera Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Paucas monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspectus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis oîi non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud Ienenses praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumpta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc Bibliotheca Vinariensis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me sugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in *Lexicon* illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem Catoniani libri hinc defectus, hinc interpolationes, Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis penitientem velut familiaritatem. Haec tu, Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere Pontederæ alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quæ religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyçi de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederæ curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos dicaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dira & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, quae supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula respondere. Cogita hoc unum, Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi obii-cere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitatis, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censcam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbitalis & contentionis omnis adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studemusque honestissimam ex hoc certamine palmam acquiritatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posteri utriusque ingenio & industria, litem intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.

Verum hic addere lubet de accusatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut mererentur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alii-que acerbam etiam censuram in scripta a me exercent, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affictum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpreta-
bor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τούτῳ ἐλέγχοντι, καὶ ἀνευρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείται φίλια τὰ ἀθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenio animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confecter; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Göttingae XV a Kalend. Febr. 1750 CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem Ἐπισκοποῦντων qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem conscribi. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorreere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitum traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repeterem, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

scilicet in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

P*H O T. cod. 128:* Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aeque ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: Omne tulit punctum (ut scripsit Flaccus) qui miscuit utile dulci. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est assecutus; qui prae cae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vassicie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagoricis potissimum, ac Platonicis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omnium telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam im-

'probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae; tantum in inveniando felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc supereset, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provectioribus

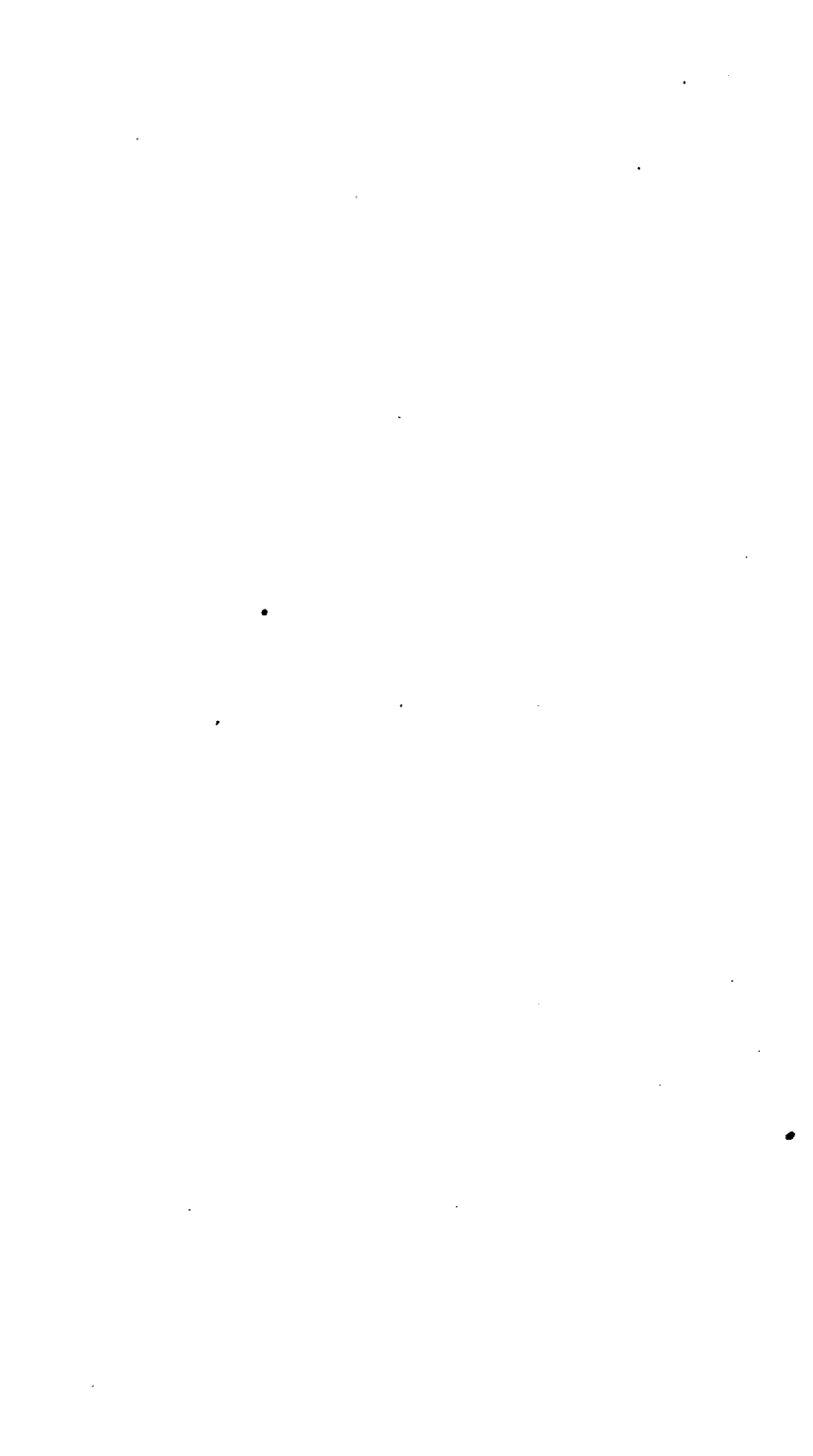
accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum fata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas necet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

Σ Α Μ Ο Σ Α Τ Ε Ω Σ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ἈΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἡ δὲ τὴν ἡλικίαν πρόσθετος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν Φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πᾶσι δειῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Ὀνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ αὐτοῦ τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ῥῥῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστήματι· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς εἰς ἐπὶ πάντα Προμηθεύς. Ὅρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλκιῶς ἢ Ἀναβιούντες. Col- lectanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμαί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπο μαθησόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum defuisssem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρὰς τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
 χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
 τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐδὺς
 ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
 κέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικούτος ὧν οὐκ εἰς μακρὰν δὲ
 καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.
 2 Δευτέρως οὖν σκέψεως ἀρχὴ προτέθη, τίς ἀρίστη τῶν
 τεχνῶν, καὶ ράστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
 πουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
 κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκα-
 στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
 ἀπιδὼν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρ-
 μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
 εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
 σοῦ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
 δασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
 tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
 Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant;
 edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
 rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
 [paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
 quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
 tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
 propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
 cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
 parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
 ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
 culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
 optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
 primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
 mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἔτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεικίην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφροσύνην καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. Ἀμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης 3 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεοὺς τε γλύφω, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάζων ἑμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a magistris, derasa cera, boves aut equos, aut, ita me Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam parva concinnarem mihi met ipse, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ
 τινά μοι δὺς ὁ Θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρέμα καθικέσθαι
 πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
 τοι ἡμῖσι παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ'
 ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
 σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως,
 οὔδε προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
 4 τὰ προσίμια τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν ἀφικνούμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τοὺς μᾶλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγοροῦν πολ-
 λὴν τινα ὀμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φθόνου ταῦτα
 ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
 Ἀγανακτησασμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
 φῷ λαιδορησασμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι
 5 ἑνὸς ἀκρὺς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

3 Ἀρχὴ δὲ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου
 τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ᾧ Προ-
 βλημ. καὶ Πολιτικῶν πέμπτῳ αὐ-

τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφε-
 ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
 lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
 peritia, confracta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
 sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
 re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
 Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
 lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibi-
 cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
 crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
 tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
 ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
 adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haeste-

των γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὁμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ἄγειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἐτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος· οὕτω σαφῇ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6 χεροῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπσιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem, quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit insomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se trahebant vehementer sane & valide, sic ut parum abesset, quin me discernerent illo mutuo contendendi studio: namque modo haec superior paene me totum habebat, modo rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invicem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, frustra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόρην,
 τῷ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν· τέλος δ' αὖν
 ἐΦιᾷσί μοι δικάζειν, ὅποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδράδης ἔλεξεν·
 7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, ἙρμογλυΦικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθές
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεῖα τέ σοι καὶ συγγενὲς οἴκοθεν· ὅ-
 τε γὰρ πάππός σου (εἰποῦσα τὸν ὄνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φλη-
 νάΦων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέ-
 ραν, ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὦμους ἔξεις καρτεροὺς, Φθόνου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὔποτε ἅπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 δαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκεῖους καταλιπών· αὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, fuccin-
 eta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem opres nu-
 gis & quisquiliis, quas illa praebebat, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μουσαχθῆς δὲ 8
 τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
 ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος
 εἶδεξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
 καὶ Μύρων ἐπηνέβη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη
 προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων
 εἰς γένειο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
 θρώποις γένειο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
 περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
 ἐτι τούτων πλείονα διαπταίουςα, καὶ βαρβαρίζουσα
 πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα,
 καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
 πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
 οὖν ἐπαύτατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὥδέ πως· Ἐγὼ δὲ, ὧ 9
 τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμη διέφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἵναυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν
 ῥήματα τοῖς φαίνεται τοῖς ὀφθαλ- εἰρημέναν οὕτω ταχίως ἐξημέλω-
 μοῖς ἰντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν κας; καινὸν τοῦτο. V.

sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
 fastidiveris habitus vilitatem , aut illud vestimenti sordidum :
 a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
 exhibuit , & Polycletus Iunonem effinxit , & Myron in lau-
 de , & Praxiteles in admiratione fuerunt : hi nunc propterea
 cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias , qui pot-
 est fieri , quin celebris apud omnes homines ipse habere ?
 immo patrem efficies , ut beatus praedicetur te filio , pa-
 triamque insuper reddes illustrem. Ista , atque istis itidem
 plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Statua-
 ria , perquam sane sedulo composita , ut quae mihi persua-
 dere conaretur : sed non amplius recordor : nam plurima
 iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desit ,
 insit altera hunc fere in modum : Ego , fili , Eruditio sum ,
 iam tibi familiaris & nota , etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπεύρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεῖρηκεν οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφάνης μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερός, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, αἰεὶ τὸν προύχοντα ὑποπτήσσω, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὐτε φ. ἐπιδικάσιμος) 'Ο τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγεῖν, καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) 'Ο λαγὼς, ἐπὶ δειλίας αἰνιττεται. Φιλύστρ. δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παρειαία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶν ὁ λαγός. Vorfl.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπρεσβύητον κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς οὐδαῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ οὐδαῖται κατεσθίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν ἔθει λαγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ τῶν εὐρισκόντων τίς εἶναι, κοινὸν τὸ εὔρημα. Vorfl.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorē revereatur, dicendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polyclerum fieri, multaue admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

τῶν ἰδόντων· γὰρ νῦν ἔχοι, εὖ ζαίτ' ἂν σοι ὁμοῖος γενέ-
σθαι οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναντος, καὶ χειρώναξ, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθῇσιν. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἶπεν, ἔμπειρον ἀποφαινούσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δι-
καισύνη, εὐσεβεία, πραότητι, ἐπεικεῖα, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῶ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότερα ὀρ-
μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέρματος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδεν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προσέψει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δαίμονος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis
artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens ha-
bere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi
multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas ad-
mirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium,
ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamen-
tis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate,
prudentia, constantia, honesti amore, acri denique prae-
stantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera
mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quid-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura pro-
spicies mecum; & in universum quidquid est rerum divi-
narum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum
qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix con-
stat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασιν ζηλωτὸς καὶ ἐπιφθονὸς ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προϋχόντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πᾶν δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καὶν που ἀποδημῆς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφανῆς ἔσῃ τοιαυτὰ σοι περιβήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται καὶν που τι λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὐποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient: porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat, ostentata) amictus, magistratu primaeque sedis honore dignus habeberis: si quo peregre proficiscaris, ne in externa quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις.
 ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον
 ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν;
 ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ
 Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
 σεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
 πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
 παρὰ πάντων ἄδεται; Ἄσχεις δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
 καὶ τοιούτους ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
 γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ
 σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
 σεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
 κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαί-
 ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discefferis, non tu defines un-
 quam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis.
 Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quan-
 tum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympa-
 num pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Phi-
 lippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nu-
 tritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta trans-
 fugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis
 tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapien-
 tissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe
 confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fa-
 ma, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues for-
 didam, & habitum suscipies fervilem, vesticulos, caela,
 malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pro-
 no, humilis & humilia confectans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἡκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
- 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμωρτον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐδὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθές ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρι συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παραδόξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
- 15 σῇ· θαυματοποιὸν γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliores reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non exspectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria sprete, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obli- ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰκότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκαι μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν
 ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ Ὑφνιόχει
 ἄρβεις δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπήνουν, καὶ μετ' εὐφροσύνης, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐτῆς, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθλῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθλῆτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθλῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἦκοιμι·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 prolemus seminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscunque volatu adiissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dumentum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἐτι ὦν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἑκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέιληφεν; οὐκ ᾧ γὰρ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῷᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κὼς αὐτὰ διεξήει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 siliū rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (nostis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολέμιαν· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθείρων. ἐπιρ-
ρωσθήσεται εὖ οἷδ' ὅτι καὶ κεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδένος γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, fat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustiiis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καὶ μοῖ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεῖαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον αὐτόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆινα ἔδοξε, μὴδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσω

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον Φησὶ, αἰ
καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν
Σύρην καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτη-
ρισμὸν γὰρ ἀν' ἡγικίου, οὐκ ἐπαιν
τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, ὁ optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luti figulus dici recusō; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud fatis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Cauca-

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅπόσοι
 ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιοῦμενοι τοὺς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα·
 καὶ ἡ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάτ-
 τετε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη 2
 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
 λοντες, εἰδῶλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ πλαστι-
 κὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε
 κήσις ὁμοία πρόσσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
 τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐν-
 θυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεᾶ λέγοις
 εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησὶν· οἶσθαι περὶ
 αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πρᾶγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Pro-
 metheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres
 estis, vera certamina subeunt? Viva enim re vera atque
 animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illo-
 rum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum vi-
 deri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto
 vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.
 Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hu-
 iusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quae-
 dam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum pu-
 parum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque
 animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad sum-
 mum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita
 me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti
 liquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

- καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρείας, καὶ ἱπνοποιούς,
καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν,
ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν
σκευῶν ὅπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ
Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετοξέυται, καὶ ἐς
τὴν Ἀττικὴν δοιμύτητα τῶν σκαωμμάτων, ἐπεὶ καὶ
εὐδρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια
καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.
- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι
τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ
μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον ὥσπερ ἐκεῖ-
νος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννόησας αὐτοὺς ἀνέπλα-
σε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐ-
κίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖα
ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructo-
res, & quicunque circa lutum versantur, Prometheos vo-
cabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam,
quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult
Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, &
secundum Atticam illam mordendi acerbitem: quoniam
& nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae;
& modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit
omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam
ista assimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, lau-
dans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quem-
admodum ille, cum nondum essent homines, sua solertia
excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque
adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa
forent; & in summa, architectus ipse erat, sed coopera-
batur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημό-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ικανόν, εἰ καινοποιεῖν
 ὁσκόην· μηδὲ ἔχει τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ θυμ-
 πατήσας ἂν, ἀθανάσαιμι. οὐδ' ἂν ἀφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοὶ, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρίβει
 ἄμφορον ὄν. καὶ εἶγε μὴ αὐτῷ φρονοῖν, ἄξιος ἂν μοι
 ὁκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνίεις, ὥς
 πολὺ ἄμφορότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παρμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 αἰνῶπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane satis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil verustius
 afferri possit, cuius progenies censetur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Bactrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἅλλα τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον
ἄνθρωπον· καὶ ὥτετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐσοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυ-
γον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ
ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος,
Δαρείου τινὸς, ἡ Καμβύσου, ἡ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.
πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες,
ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς
ὅτι οὐκ εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον
καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν
κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν
διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαν-
5 τι παρὰ τὸν πόταν. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum &
femialbum hominem: putabatque, se magnam admiratio-
nem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli
quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin
exfilientes profugerent, quamquam tota ea auro exornata,
ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum
habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri
thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ride-
bant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Pto-
lemaeus intelligens se parum laudis capere, neque novita-
tem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit;
hominemque non amplius eodem honore habuit, quo an-
tea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum
duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle
ceciniisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λας ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἐπὶ αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυῶν τοῖν καλλίστοιον συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μῆξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον ταυτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιτίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυῶν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδιστόν; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μῆξις συνέσθαι. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurdum fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaureus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest fane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & seor-

δία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδούσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστάς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποιήτο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ αἰρία λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετεωρ. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνους, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡς περ Ἀρί-
στατος Πλάτων. M.

sum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfanna-
bat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξύτατου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυ-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πᾶν πειδόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποικηκῶς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανεῖν, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραβεῖς αὐτοῖς
 κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνό-
 τητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικός ὁ θεός) ἅπαγε τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ-
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πά-
 βοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβουλεύεσθαι· Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fu-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

N I Γ Ρ Ι Ν Ο Σ

ἡ περὶ Φιλοσόφου ἥτους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η ΜΕΝ παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὃν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας, ὅτι πολλὰ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν δύνάμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐβέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἴτιος ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philosophorum.

E P I S T O L A A D N I G R I N U M.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque confiderata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπαν-
εληλύθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιοῖς, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφῳ μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἐταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΥΚ. Ὅδ' οὐ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

AMICUS, LUCIANUS.

Am. QUAM oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
fisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia
perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾶς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριοτέρου;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὐπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὁσθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὁσθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠὺξάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & insano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescbat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
 γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
 αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
 εἰσαγγείλαντος, ἐκλήβην καὶ παρελθὼν εἴσω, κατα-
 λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
 εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προῦκειτο
 δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
 μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
 τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. Σφό-
 δρα οὖν με ΦιλοΘρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ 3
 πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ καὶ δῆτα
 ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίου ἐιδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
 εἰ αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
 Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέ-
 γειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινά
 μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
 tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
 non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
 & pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiasset, ar-
 cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
 librum tenentem, circum autem undique multas veterum
 sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
 bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
 scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
 versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
 plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
 illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
 quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
 ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
 coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
 care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδῶ-
 νας, καὶ τὸν Ὅμηρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 θεσπέσια ἐθέγγεατο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε φιλοσο-
 φίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσία νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυ-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 Φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρό-

2 Ἀρχαῖον) Ἀνάκτων. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniās;
 & Loton illam Homeri obscurasse & obliterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότεστον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξύτερκε-
στερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμεν. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐ-
τὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τὸδε περιή- 5
χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ
τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι
οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς
Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγον-
ται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. Θερμότεροι γὰρ ὄν-
τες φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα
ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ
τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήθειν 6
τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad ferenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo fane exemplo, neglecto oculo eiufque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus caecutientem insciens circumtuleraam. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime eve-ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehemen-
ti, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi fu-
rore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαβέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐβέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνήσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δὲς ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἰόνται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) *Ορα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συν-
ψιν. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praesertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevertisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo. Et quemadmodum amatores, absentibus amafis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὴ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγεύρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραι-
τομένοισι τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερέισω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειοῦ τὸ πᾶσι, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυ-
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κτωρίαί. V.
κείμενον. V. 13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ- τοῦ Εὐπελίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi fese praesentibus otium
non habent: sic sane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiivi, recolligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa;
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, &

Lucian. Vol. I.

C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἥδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς, Φαύλους ἑώρακας ὑποκριτάς, τῶν συριττομένων λέγων τούτων, καὶ διασβερόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς αἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνεύρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διασβεῖρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτεῷ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἔμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἔμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι καθῆται, οὐδεν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πείραν παρέχω, ὅποῖός τις εἼμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδεν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαΐ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν καὶ κεῖνα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς αὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μίμνησο) Ὁρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi
sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene sane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοὶ προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- 11 ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαι μοι κακεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβέεις τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, & quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me ufurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἢ
οὐκ μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἐμαυ-
τοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
καταισχύων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσ-
ώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσω που πεσών
τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12
πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλά-
δος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ
πενία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξέ-
νων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὅς αὖν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς
αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐ-
τοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεβαρμόττουσι, καὶ
παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse de-
prehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, per-
sonam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda
tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens
alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsam ter-
ra affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa
scena atque tragoedia uti.

Luc. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam.
Principium igitur orationis illius commendatio fuit Grae-
ciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod
cum philosophia & paupertate degant, & neque civium
neque peregrinorum quemquam intueri gaudeant, qui lu-
xum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad
illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & ve-
teres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

- 13 μεβιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχειροῦν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεσθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκείνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετὰ ζῶ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· οὐδὲν οὖν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μετὰ ζῶ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστέϊώς πάνυ

9 Θλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκιστῶν στενοχωρίαν ποιῶν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumferunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum percat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρώπον ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσία πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσαι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

14

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam iusto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam norantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaeis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχεν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίσθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀσθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ. ἀπεσφαίνεται τὸ φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιοῦτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος συλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτῳ κατασφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. "Ὅστις δὲ πλούτου ἔρα, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρα, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μὲν λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀσροδισίων, ἀναπλεῶς γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiae consonam esse, moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quae illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem meretur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθορότων ασμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· παρέστι δὲ πᾶσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτῶν
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀστροδι-
 σίων· ὑφ' ἧς δὲ ρεύσεως ἀενάω τε καὶ θολερῶ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιорκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Οὔλον τῶν ἡδονῶν· παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δίψῃς αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεὶ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάτκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque
 lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est:
 talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consue-
 tudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes pla-
 teas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus
 quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, par-
 tim per aures & nasum, partim per gulam, & per vene-
 rea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & ava-
 ritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognat-
 arum natio. A quibus exundantibus, animo undique sub-
 merso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: qui-
 bus carens iam solum semper fiticulosum multis ac feris
 cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
 magistrum bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quan-
 do primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπήτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα
δὴ τὰ τοῦ Ὀμήρου λέγων

Τίπτ' αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Σάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἥλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δέϊπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μαιφονίας, καὶ διαβηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας,
μὴτ' ἀπαλλάττεσθαι, μῆτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοι-
μοῦ, τολοῖπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον
γυναικῶδῃ, καὶ ἀτολμῶν τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτι-
βέμενος, αὐτῇ φιλοσοφία, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ

14 Προστιθέμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστιθέμενος συντάξει. V.

constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericæ illa videlicet mecum ipse discitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,
(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-*
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatores, caedes, testamentorum
expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevistī, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hūc uti possis? Cum ita mecum consultassem, &
quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque cruore, de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, anteponens,
cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex

μυριάδω, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνώ-
 μενα, τούτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τούτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰ- 19
 πειν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 τύχης δοκιμασίαν ἀληθέστεραν τῇσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τῶν
 ταῖς μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδωμένον τῷ χεῖρει, δειλὸν γὰρ, μὴδὲ
 τὰ ὧτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστὶ δὲ καὶ φιλοσο- 20
 φίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἀνείαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥς-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίας ἐνταῦθα κεῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ Φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταυτ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλπίδων. 21 Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελῶν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula, alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, nihilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi, licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent, & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias? quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

ἐβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταΦιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν' ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς
 ἀπανθρώπιας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοῖ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 ειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἰτίων
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμΦαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebeens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcurstantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque

γνώμην ἐμπίοντες, πῶσα δὲ, ὧν οὐκ ἔχοῃν, ἀπολαλή-
σαντες, ἢ μεμϑόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσϑορεῦντες
ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρο-
λογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμοῦντων οἱ στε-
νωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ
μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς
παρέχουσιν ἀϑορμᾶς περιόδων. ἐνιοὶ μὲν γὰρ, τὸ καινό-
23 τaton, οὐδὲ νοσεῖν σχελαζουσιν. Ἐγὼ μένοιγε πολὺ
τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείλη-
θα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερ-
ηϑανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν παρουσίαν θαυ-
μάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας
ἑωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότης
προσείπωσι, τί καὶ ϑρονήσκειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστίν; εἰ δέ
γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆςδε
τῆς ἐβελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶε τούναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolo-
cuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes disce-
dunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam
aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vo-
mentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depu-
gnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumben-
tes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam
enim, novo fane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego
vero adulatōres longe iis, quibus adulantur, nequiores exi-
stimo, & propemodum auctōres illis existere superbiae ac
fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
rum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & ad-
euntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeso illos
cogitare consentaneum est? Quod si vero communi de-
creto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute,
an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χουσοῦ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῶν οὖν ταύτῃ τοι καθαίρειν αὐτῶν, καὶ ἀπευανίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπόνησιν ἄγουσι. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀνασταν- 24
δον τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφῶν προσποιουμένων, πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα ὄραν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque reſte latentem suam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contentum hoc quasi munimentum divitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον; ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλὰ γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσομεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλότερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὑστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγήτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quaeso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem

στῆρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
 βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου κατατρонеῖν διδάξοντα,
 πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
 λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῦκα τοῖς
 ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεομένοις ἐπαρ-
 κῶν, καὶ πάσης περιουσίας κατατρωνῶν· τοσούτου δέων
 ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
 τοῦ Φθειρομένων ποιῆσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
 πόρρῳ τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
 πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
 διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διεληφώς, ὅτι τούτων μὲν φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀργῆς τοῦτο
 καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
 ουίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτηματι-
 ᾧ γὰρ ἔχρην φιλοσοφούτα μηδὲ
 τὴν ἀρχὴν κικτῆσθαι, ἢ τῆς πα-
 τέρειν ὑπάρχουσας τῆς κτήσεως ἀπε-
 σκυῖσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον,
 ἀλλὰ μὴ κικτῆμενον ἐτάσιον ἄλλο
 ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ Φθο-
 ρούτα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
 λιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
 χαρίζουσιν ἀφελείας· ὥσπερ οἶμαι
 καὶ ὁ Θυβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολύβδον τὴν κατὰ ἀγροὺς
 κτῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
 γρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
 ἑταίρον ἀδίκως καίειν ἐπισταμίαν
 ἀνδρί. V.

10 Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
 εἶναι διωμολόγει) Λευκιάτου καὶ
 τοῦπίγραμματος,

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμενός ποτε,
 οὗν δὲ Μανίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι
 εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτε - V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponas-
 que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
 vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
 quaestu superiorem gerere debere. Quod & praestabat
 ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
 lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
 omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
 aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
 quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
 non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
 sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
 sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηται νομιζόμεθα, καὶ πειδαν ἢ προθεσμία παρέλθη, τῆνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐβέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐϑ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς
 27 διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνούσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἑορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωνκώς φιλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσασι· τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva praebebat imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat secum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praeфинientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta imperum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δὲ οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαρσιγούντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν
 καταξύνοντες. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς 28
 ψυχαῖς τὸ στερρόν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε-
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακεείμενος. Ἦδὴ δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖ- 29
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξήει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

- 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφοτέρων
τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς
ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
οντες συγκαταφάλεγσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
τάφοις· ἐνίοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήβεις
31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
tissimum enim revera equorum insanum studium, quod iam
& multos summae existimationis viros invasit. Post haec
quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
servos certos ad sepulcra adstare, alii etiam cippos fertis
coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
 τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
 συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
 τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
 σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
 ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανούν-
 τας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
 λιστα διέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς
 ὄρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις
 τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰσ-
 βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδω-
 νῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχ- 32
 νῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖ-
 νος ἐμίμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mor-
 tem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos ef-
 fe, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum
 croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant;
 tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam
 viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt,
 & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti qui-
 dem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, sinef-
 que earum confunderent, animum voluptatibus undique
 conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque
 Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per pa-
 tentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale
 voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia di-
 cebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille repre-
 hendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχρην αὐτοὺς στέφεισθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς
 33 πλεῖστον ἀνδρῶν τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν καὶ κείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς εἴνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶ γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

τοῦ τῆς ἡδονῆς) Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὲν ἐπὶ τισὶν τὸν ἀπὸ ταύτης χαρπὸν σάρων δακτύλων μῆκος ἐκτείνου-
 δρῖπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φά- μίνου. V.

non possuisset: ita & ipse inscitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momentaneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc suscipere laborem solere, quorum mensuram vix longissimum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant, ullam ex emtis tanto pretio cibus voluptatem eos capere; nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris viliori-

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων
 ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις ὀρωμένων πολ- 34
 λὰ μὲν διεξέχει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερο-
 μένους. ἐν δὲ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἑώρακει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωρίαζον. προϊόν-
 τας γάρ τινες τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ὧτων ἀκαύοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcurso percipitur, voluptatem, tam grandi pec-
 cunia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequantium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Prae-euntes enim
 quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digèrent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani,

τριῶν δέονται προσφομένων, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκευ-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθήπως, μὴ σιω-
 πῇσῃ πεθοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, ταῦτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἱλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὖ-
 στόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent :
 audiunt enim eadem in foro, & medio die, [viri amplif-
 simi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fo-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 fitti : deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat ; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat : postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio retigerat, sed altius & letale vulnus erat : scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καί με ἤδη φιλοσόφων προσ-
 άψασθαι λόγων, ὥδε περὶ τούτων ὑπέλιξα. Δοκεῖ 36
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς Φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὲν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι καὶ ἄπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνηῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πα-
 λιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιξίσαι μένει. V.

animus traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium inten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. "Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποὶ.
 ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηλικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένεε
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιονάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ
 ἡδόνται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιέροντος. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt : neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est ,
 atque huic nostro similis , principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet , num valde mollis , num rursus nimis soli-
 dus , & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet , tum de-
 mum tineta sagitta , non veneno , quemadmodum Scythar-
 um sagittae tinguntur , neque opio , ut Curetum , sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta , certo
 iam iaculatur. Telum autem , valide quantum fatis est im-
 pulsū , eousque penetrans ut inhaereat , intus manet , &
 multum medicamenti emittit , quod videlicet dispersum ,
 totum circumquaque animum ambit : hinc est , quod oble-
 stantur , & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit , sensim medicamento illo animum mihi pervag-
 ante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere :

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.

Ὡσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ρέα λαμβάνον-
ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἐν-
θουοῦνται καὶ τραυματίαι ἀπείσιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεϊὰ γε, 38
ὦ ἑταῖρε, διελέλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
θῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε
καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
παισασμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω,
τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσης· οἷσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσάντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα-
νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἐκφροῦνται γίγνον-

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inficio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripri, sed & si quos alios ipsi in ea infania momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

ται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔραν ὁμολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου καινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quidam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν .

ΕΠΙ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανειψιδῶνας 1
 ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔβeto τὸ Σῖγμα πρὸς τὸ
 Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
 ἀρπαγῆς, ἀφῆρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- 2
 μην ὑπὸ τούτου τοῦ ταῦ, καταχωμένον τοῖς ἐμοῖς, καὶ
 καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
 καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετρίότητος,
 ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
 συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
 ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλύντος,
 πατερχόμενου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀκού-
 μινος. V.

I U D I C I U M V O C A L I U M .

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris ,
 actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
 Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
 bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
 bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
 tebarur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
 divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
 do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροισιν εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ οὐ μικρὸν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτοῦ. τῆς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστίθεν, ἄρδην μὲν
 τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίας
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ διπλοῦ κεκτῆσθαι
 τὸν φόβον, μὴ οὖν πλεονεκτούσης τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντινο-

μήνης τῷ φόβῳ. V. Γρ. ἐρθέτιον.
 ἐν ἴσῳ τῆς φόβου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ φόβος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica sede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inserviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumperе, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ
καθυφῆσεται τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν
ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4
αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν
ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ρῷ, διαμφοισθητοῦν
περὶ τῆς κισσηρέως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμ-
μα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν
ἵρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέ-
παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ,
ἀΰαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ
τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανό-
μου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως.
τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσηρίς) Κίσσηλις γὰρ φασί·
γράφεται καὶ κεφαλαργίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κναφεῖον μὲν
γὰρ φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀπο-
σώματα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι·

μόλις ἡ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν
Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ
Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόνον γι-
νομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις
διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι.
C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen decli-
naveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligen-
dum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum auda-
cia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delin-
quere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc
usque diem λάμβδα cum ρῷ, disceptans de voce κισσηρίς
& κεφαλαργία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα
certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venis-
set in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin
cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, di-
ctionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque
reliquae item literae quievissent, nec confusionem legibus
vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque li-
teram in eo ordine, quem primum fortita est, manere:
transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας,
 εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου,
 (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν
 ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βε-
 βαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλ-
 λά καὶ ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνά-
 μεις συνείδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταῖ, τὴν μείζω δε-
 δώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι.
 ἡμιθῶνοισι δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκου-
 σθῆναι δέχεται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓναι τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά.
 τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα Φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τού-
 6 τας. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, εὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομά-
 σαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ
 ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι,
 τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valeatis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, αλφα (scilicet, & ὑψιλον, [eius misertae])

εὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρίων,
ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό-
τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἀποικον, ὡς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῳ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
δοῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεβραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβέβηκε, τέτταρα κατατελ-
τις ἤρξατο τῆς τοῦ σίγματος εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
nienarium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῳ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poetam, Lyfimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ
8 ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπο-
τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθρίασαν,
καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
ακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδῖος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθήσοντων, σύγγνωτε τῆς δι-
καίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχεύοντα
ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
σχολακότων μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένη τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὅμηρος· ἐπεὶ μ' ἀφίλε-
Ἄντ' ἐπὶ τοῦ ἀποστερουμένου· ἢ ὅτι σὺ γὰρ αὐτήν. V.
καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συν-

Præterea cum τήμερον & similes quædam voces ad sese pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum postquam, sumto ab his initio, eo audaciæ processisset etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abiecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens, ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familiaribus me rebus spoliatur; nam κίσσαν [id est, picam] avem meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palumbum] una cum νήσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις,

περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν σὺν ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ὑμη-
 τὸν, ὁρῶντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 τάλιαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξὺ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιοῦ-

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expul-
 lit, vultque eam Thetraliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 σι] mari sum exclusus. Neque a [σεύτλων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 τας] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sum iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam
 ξὺ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquando atra bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

- 10 τον. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς οὔσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζήτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι τοῦ ζήτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξῆναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρ-
- 11 κέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τοῦτ' αὐτῷ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τοῦτον τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percusserit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinuerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζήτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζήτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeſo ferat? aut quae poena satis magna erit tam scelesto Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις· μάλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ
 γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε
 περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπή-
 λασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης
 ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ'
 ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐ-
 τοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπα-
 ράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν
 ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τὰλὸν
 εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ
 (τλήμων γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλή-
 μα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἡδὴ καὶ
 τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἵξει
 Φρεσὶ, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκοτῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-

3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus
 me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac
 quoque ex parte extrahit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O
 linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod
 coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus
 adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem
 eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum
 quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc
 ταῦ ex transverso irruens τὰλὸν ipsum dicere cogit: adeo
 cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quis-
 piam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmite:] hoc vero,
 est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit,
 quod erat κλήμα. Nec plebeios tantum homines iniuria
 afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam
 terram & mare cecidisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 στήνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ἐδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τει-
 ρύτω ξύλα τεκτῆντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζεῖν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἔνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τούτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑπεσχεῖν ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημοურ-
 γήῃ, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Kṓros sit, τῦρον [caelum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eosdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit: aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent:
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

TIMΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.

ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. Ω ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταίρειε, καὶ ἰ
 ἐοέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
 τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
 ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
 μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
 δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρῆνος
 τῷ ῥυθμῷ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
 ἡ βαρύβρομος βρόντη, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις,
 καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
 ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω

12 Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον φόφος
 ποιητικῶν ὑμμάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.

GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
 stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephlelegereta, & Erig-
 dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
 que adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
 & rhythmum hiantem reple) ubi nunc fulgur illud tuum
 tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
 ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis
 fane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
 praeter nugas sonoras, ac fumum plane poeticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀρομάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμόν σου, καὶ ἔκπ-
 βόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπ-
 ἔσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς
 2 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶπτον γοῦν τῶν
 ἐπιорκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον θρυαλλίδα βοβηθείη
 ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω
 δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν
 ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι
 ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθῆσονται τῆς
 ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς
 ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὐ-
 τῷ ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ με-
 γαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μαν-
 δραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ἐπιорκεύντων ἀκούεις,
 οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργὸς) Θερμουργὸς ὁ
 πυρρακευνημένος καὶ παντολῆμος. V.

13 Ὑπὸ μανδράγορα) Παροιμία

ὑπὸ τῶν ἀναιμῶν καὶ βαθύμαν,
 παύσαν οἱ τὴν μανδράγοραν φα-
 γόντες ἀνήγирτοι ὑπὸ πύσσιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decanta-
 tum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto
 plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem irae
 scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod per-
 iuri potius metuerint hesternum aliquod ellychnium, quam
 fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titio-
 nem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant;
 hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment,
 quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo
 est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare au-
 sus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum
 facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum
 Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub
 mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos
 aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quae

βλυώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ὄξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσεῖετο καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμὸι δὲ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιών, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βῖαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσ-
οκείλαν τῷ Λυκαρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἴ στη πληγὴ τὴν ἔχουσιν ἐπιφέρει.
πρὸς ἄλλοις μαλίστα τῶν τούτων V.
χρεία τῶν ἀποδυσπτημάτων. Κατὰ 13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
ἀλλήλων ἀγαν καὶ προσφυῶς ἐκά- Νῆε ὁ κατακλυσμὸς γίγνεται. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui ae-
taris sunt iam provectioris. Nam cum adhuc iuvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam orio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem saxa diceres; & ut violenti-
us dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι-
γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ραθυμίας τὰ πείχαιρα κομίζῃ παρ'
αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ
μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὗτος, οὐ πάνυ
ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἕξος τι ἀρχαῖον συν-
τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιοτά-
τε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
ὅποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶ
σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ
ὑψιβρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς
γεῖτοντας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς
συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν.
ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰ πείχαιρα) Μισθούς, τὰ διὰ
τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπείχαιρα, τὰ
ἐπιχειρήματα, οἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι) Ὁμοία
ἡ σύνταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφεῖ,
τῇ οἱ δὲ εὐρίσταν· ἀπὲ γὰρ τοῦ
τινὲς τὸ εἰ δὲ καίται. V.

11 Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀπὸ
τοῦ μετὰ βεῖς ὕραμότες. V.

generis humani fomitem servans, quo maiora deinde sce-
lera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab iis tu-
listi, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam quid-
dem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum
corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane
pernecessariam facere existimat, sed veteri nescio cui in-
stituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime,
paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore
spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expila-
rint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt ad-
moliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant, ne au-
sus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui
e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res
suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent.
Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
 νυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἰνα γὰρ τὰ κτενὰ ἐάσας, 5
 τὰ μὰ εἶπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
 πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποθῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
 μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀβρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
 φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
 ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
 βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσοντες καὶ προσκυνεῦντες,
 καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηροτημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
 ὁδὴ βαδίζω ἐντύχοιμι τινὲς αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαέθοντες) Τὴν ἐκπύ-
 ρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδήλει,
 ὥστε διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
 κατακλυσμὸν δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὴν

θεῖαν γραφὴν μὴ ἀπιστήμαντον
 τῆς ἐκπύρωσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
 διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

τωρ praedicatoris, sedebas, manu decemcubitale fulmen su-
 stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
 bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
 tandem dissimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
 nora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia
 satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
 compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
 pertinent, omiſſis, postquam tot Athenienses evexi, divi-
 tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
 egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
 quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
 fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam redactus sim,
 illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
 tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
 tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurrain, ū

παλαιού νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπὸ μισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαβῦν τούτων ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης αὗτος Κρῆς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτις αἰὲ φεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἔ

ἴτη ὑπνάσαντα αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λαβεῖν ἀπίδειν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occurso infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτήρ ἰψῖς & εὐεργέτης fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerisque praeter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) flau

μῆσαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνόν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης
ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδεί-
ξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ
ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς
ταύτης μυθολογούμενα.

ZEYΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς 7
Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς
ῥλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι
ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φι-
λόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους
διεζήει καθ' ἡμῶν.

ERM. Τί τῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχε-
κρατίδου, τὸν Κολυττία; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς
καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.

1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι
μὴ τῆς Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, οὐ
μῆτις καὶ πεφυκὸς φλογος ἀνεί-
κει· πᾶς οὖν τοῦτο λέγει τὴν; εἰσι-

κέ μοι, διότι ἐκεῖ Ἑρακλῆς τὸ
τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ
Φιλοκλήτου ὠλοκαυτᾶν. V.

7 Πιναρὸς) Ρυπαρὸν. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accen-
dens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac ma-
nu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, & sepulcro tuo apud se fito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur
ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, &
caprinis pellibus semiamictus? incurvus autem, opinor,
fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philo-
sophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios
deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem,
Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos to-
ties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ἐν οἷ τοσούτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλλαν.

8 ΕΡΜ. Οὕτως μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνείας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὀστά γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

Ι Τὴ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰσέβησαν μετὰ στυγνότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· ὅμοιος δὲ καὶ τοῦνομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέπειν τῆς ἀνίας· ἔρα ἐν τῷ Ἰκαρομα. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἔχει. C. G.

qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iur. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone coniecere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μὴρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis ossibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supere-
rat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radi-
cibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes
quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?)
aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque
ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pido-
re relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad
insaniam adactus, quod certos homines a se antea diratos
praetereuntes superbe videat, ne hoc quidem tenentes, Ti-
mon necne dicatur.

Iup. Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus
negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem
faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negli-
gentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora
in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in na-
ribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus
sui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλύν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ Φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἔστι τῶν εὐχῶν. ὥστε ἡ ἐπιβυσάμενον χρή τὰ ὦτα
 καθῆσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, οὐ Φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃν Ἐρ-
 μῆ, παραλαβὼν, ἀπὶ παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, καὶν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ociosissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σο-
κιστὴν Ἀναξαγόραν ὃς ἐπείδε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως
εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον
(ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυ-
νὸς εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν
ικανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν ἱ ἱ
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λέϊτο· Ἀνακὶς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἐλ-
Δισκωρύραν ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λήτων ἰκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est;
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post videro: eos plecte-
re certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffracti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non existere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum com-
minutum est. Quamquam interea satis poenarum luent as-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

Lucian. Vol. I.

F

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

- 12 ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶον αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφόρει) Ἀπύπτει, ἰξί-
φει. C. G.

12 Δικράνοισ) Δίκρανα πύα
τινὰ οὐ συγχῆ, ἀλλὰ διηρημένα,

οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ
δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ
λιχμῶσιν ἢ ταῖς ἄλλοισιν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praesertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutiant. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & meretriculis obiiiciendus? Ad illos, Iuppiter,

παροδοθήσόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλλαν, ἀγαπάτωσαν ἄβηλοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἐτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ 13
σέ. πάνν γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε αὐτὴ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνν μεμψίμοιρος εἶκαί μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡ Φοίε περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὸναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακλείσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί,

3 Οἱ λάροι) Ἀπὸ τοῦ, οἱ κλέεις. V. ἢ οἱ ἀδύνατοι. C. G. 5 Ἀγαπάτωσαν) Ἀπὸ τοῦ ἀρκείσθωσαν. V. 7 Προϊέμενοι) Ἀμεληταί. V.

me, quaeso, mittas, qui benignitatis modum intelligant; qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiozem ducunt, acceptoque ab ea rhemone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivunt, qui decem talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale posthac adversus te Timon faciet: a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepōnere; nisi si lumbos forte sortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accusas, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permisit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιροῦ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάην, παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἀποπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἔξον δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οἰομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μη-

6 Καὶ ἀποδράσασθαι) Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eosita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia servarent, figillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 ράτῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
 τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
 κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων, καὶ Φυλαττόντων, καὶ
 τὸ καινότατον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς
 κατάρεϊτος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ ὑπείσιων
 λαθραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα-
 στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
 διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς
 τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
 τιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάλῃθ' ἐξετάζεις, ἄμω σοι 15
 εὐλογα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
 ἀναιμὲνον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
 τως ἂν δοκοίη· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδότριψ) Παιδοτρίβης, ἀλειπτῆς, διδάσκαλος, γυμναστής. V.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi faculta-
 tem si praeceptum irent; quod plane canem in praesepio
 facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
 equum esurientem sinat attingere. Insuper, si satis memini,
 eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
 (quod prodigii instar fit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
 rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
 biam, clanculum fubeuntem, hero inamabili & Diis iratis
 nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
 guum habentem ellychnium, paululoque instructam oleo,
 furis computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
 dum non sit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
 plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritif-
 simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
 licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην,
καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε
προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας,
ὥς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ
ὑβριστὰς, εὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
κατασήμεντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἐπείασιν
16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὗτ' οὖν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαι-
νῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μή-
τε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν,
ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν,
ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παιζει χρημίτους· ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ
πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς καὶ ἀπλοϊκόν, V.

spectat, haberi debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis
in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassio-
rem redderent & pinguiorem, atque corpulentio-
rem aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me con-
tumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iu-
berent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post pau-
lo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiuspiam re-
licturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque
eos rursus, qui me libentius contrectant & infumunt, sed
potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, modera-
tionem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque
omnino proiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per
Iovem vide, quaeso, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis
formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit,
deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu
moveatur, noctu & interdiu, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾱν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθῆις πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ περалаβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίων, ὁ δὲ μῆτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μῆτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι,
 καὶ ταῦτα ἔρᾱν Φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δεῖν παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 'Επ' ἀρότῳ) 'Επὶ σπορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 ctare; aut potius aliquo corrupendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venero lactus liberos ferat*, floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχνηότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἅπιθι ἤδη σωφρονεστέρω παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπὶ ῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεσμοφόρῳ) Τῇ ἱερίᾳ· ἱερθεύοντο γὰρ αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς πανταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀπὸ τοῦ

λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλιῖσθαι παραχαρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς ἀκουστίον, ἀπὸ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt, luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iur. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes; alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Timonem multo impensius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando definet consulto, veluti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum influxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσ-
 ρῆναι, σχεδὸν ἐκχυθήσομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐ-
 ρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώ-
 λυτος ἢ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράζεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19
 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ
 σου, ραδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελ-
 λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλου-
 τίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
 ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν
 κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγ-
 μένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20
 ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 χλωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, &
 frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum
 fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
 adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis
 exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & dili-
 genter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
 ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam ali-
 quando abite, atque hominem ditare. At heus tu, Mercu-
 ri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclopes, qui mihi
 fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto no-
 bis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas?
 Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed clau-
 dum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπὶ πᾶσι παρατῖνα πεμψθεῖς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε πρίσθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυρὰ καὶ

6 Ἐπειτα ἡ ὕσπληγξ) Τὸν συκί-
χοντα τὰς κινκλίδας μεχλόν, ἢ
ἀρτίως λάμναν φασί, ὕσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίσθαι βρόχον) Βρόχον εἶ-
πε τὸ δι' ἀπορίας βίβιν ἀνάφαιτας ἐκ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum fit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriozem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι
ὅτι μὴ ὅναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὧ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ 21
τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοῖνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέ-
ροι πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ καταση-
μνάμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀβόῃ σκεπόμενος, περιμά-
χης ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦτοι
τοῖς σακτυλίοις περιαναζόμενοι
τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερ-
ῆλλυσαν χειροπληθεῖς τὸν χρυσόν
ὡς πλείοντες. V.

4 Ἀλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνίσσεται
eis τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλου-

σίαν διαδεχομένους τὸν κλῆρον. ταύ-
τηται καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησιν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπὶ τὰ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτην καλεῖ καὶ τὴν
ἐν εἰλητῇ βιβλίον. C. G.

nor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes
somnia non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est;
nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter,
sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse
sit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod
& suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio
ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias con-
ficiunt, ac diligenter obfignantes domo me baiulorum ope-
ra efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium lo-
co iacet, detricto linteo obtectis genibus, dum circa ipsum
decertant feles, eius cadaver attingere gestientes; me au-
tem ū, qui tamdiu speraverant, ad forum itidem ut hi-

- 22 τομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδ' ἂν δὲ τὸ σημεῖον
 ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ,
 καὶ ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενής
 τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τί-
 μιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάβον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἕξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ,
 μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν,
 ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
 φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου,
 Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομα-
 σθεῖς· τοὺς μάτην κεχρηνότες ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀπο-
 βλέποντας καταλιπὼν, ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος,
 οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν.
- 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιῶν. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀβρόας

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ
 τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον
 παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ
 πᾶσι. V.

9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκη-
 τικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιαῖς
 ὀνόματα. V.

rundinem advolantem pulli exspectant. Ubi autem subla-
 tum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum
 est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus decla-
 ratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus de-
 nique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea
 gratia ceteris praelatus omnibus, rasa etiamnum barba;
 magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attu-
 lit, dum se, iam exoletus, ei perdepensum obsequiose
 permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamen-
 ti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato
 repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut,
 si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protar-
 chus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, &
 inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes,
 qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum
 amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν
πέδην πεφρικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίζειέ τις,
ὄρθιον ἐφίστας τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-
άκταρον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχά-
νουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμο-
δούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶ τὰ τοι-
αῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν
ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν,
εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ
τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκ-
καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄβλιος ἐκχέῃ τὰ κατ'
ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιιορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παν-
ουργιῶν συνευλεγμένα.

ΕΡΜ. Αὐτά που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶ τὸ ἀπειρόκαλος πᾶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπει-
ρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui
pedicas etiamnum exhorrescit, &, si quis temere praeter-
iens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pi-
strinum autem veluti templum adorat: talis, inquam, vir,
iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in
homines liberos contumeliosus est, cōservos autem suos
flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque
liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus,
vel equorum alendorum studio insaniens, aut assentatori-
bus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum
Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyssē pru-
dentiorem, sedecim simul una Croesis ditiozem, puncto
temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis per-
iuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ἂν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐξ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλαγῶμαι περινοστῶν,
ἄχρις ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γαδὲ, ὅσγε τυ-

pedibus uteris, qui, quaeſo, tanta in te cum sit caecitas,
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miserit Iuppiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
stide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove missus quid facis?

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad sese abductum observat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptus ergo est Iuppiter, eos a te ditari existi-
mans, quos ipse opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque verò iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὐ-
τω χρῆμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου·
ἔπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ραδίως, ἀμαυρὸν οὕτω
καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
ὄντων, ποτηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ-
εχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπέπτω περιῶν, καὶ
σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ραδίως
φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΤΤ. Ὁξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνο-
μαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι, δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
ᾧν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ
τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας
ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶε-

cum esse sciens, eos quaesitum mittebat, rem, ut vi-
des, quam non sine summo labore quis reperiatur, quaeque
iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-
dem facile reperiatur, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-
que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines
& scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam
in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus
impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile
aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes
vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut,
cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-
ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas,
ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-
tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πάντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπεροῤῥᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἴωρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, ἐπὶ ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιάων αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνήνους.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χῳλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἄλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἐτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς μὴ παντάπασιν ἄμωρος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἶδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίξει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aquora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditio amore prosequantur.

Plut. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeso, nisi & ipsi caeci sunt?

Plut. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obliiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐοῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τευτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀπὸ τοῦ αὐτίχημα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἅτοι μὴ δύναμενοι βλέπειν τὰ αὐτὰ μεγέθη τῶν κακῶν· ἢ συν-

υπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰκεῖ, σκοτοῦνιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλεχότες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & inveniustas tam studiose perant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adjuvant.

Mer. Quaenam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαιρεῖσθ' ἔρχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληθθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29 EPM. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλιωθρὸς, καὶ δυσκάβεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος) Τύφος διὰ τὸ εἶναι ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημαῖσται τὸν ἱαλακτικὰ τῇ πάθει τούτῳ τῶν βελτιστῶν φρενῶν, καὶ μὴ ὅποι ἵσται συμφεροντας αὐτῷ ἐπιστάμενον, πλὴν ὁ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγω καὶ καιὼ φασι· συνύστεμος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀνοία· ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ εἰσαυγνηνιμμοὶ τῷ μὴ εἶναι ἔχον ὅ, τι χρῆνται ἐαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκακία ἐκτεῖσθ' ἔρχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ ὅλην ὑπερσμένη φιλανθρώπων, ἀλλὰ γὰρ καὶ μαλακίας συνέστιον αὐτοῖς· ἐκείνῳ τὴν εἶναι αὐτὴν, τὸν Φεύγειν τε καὶ Φλυαυτὰ διὰ τὴν εὐπρίαν προβαλλομένην. Σύμμαχοι ταῦται λοιπὸν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατυνεῖται ἀπειθούς, καὶ ὡς καλῶ καὶ σαφῶς τούτῳ προσαναχέϊσθαι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Molli- ties, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta : quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum fallitio; cruciatus autem quoslibet patitur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχέλεις, ἣ οἱ
 ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ
 Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία
 τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος
 ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐδὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν
 βραδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη Φλυαροῦντας
 ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ
 ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν 30
 καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον
 μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν
 μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ

6 Ἀλλὰ μεταξὺ) Ἀττικῆς ὁ λόγος, αὐτῷ γὰρ τοῦ δράματος ἴθι' πολλὰ
 ταῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐπιειλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter
 digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac
 tenax Paupertas est, facilem animum praebens, & infinitos
 uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut,
 qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc
 expedire queant. Verum interea dum sermones nugando
 caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel ma-
 xime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim
 semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans
 domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiat, ni
 me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρῃς ἂν πρὸς τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἔγεγε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἔμπε-

4 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπερβόλος αὐτός, ὡς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀγτιφάνους ἦν, ὃν ἱστράχισθαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνεποιὸς ἦν, καὶ ἐλυχνεπώλει, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ζῆνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ δωρακτοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοστυνῷ φέρει αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπταν φησί. Κρατίδης δὲ ἐν Ὀραις ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σοφῇ, καὶ Εὐπίλῃ Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κόμικος ἐν Ὑπερβόλῳ Λύον αὐτὸν φητὶν εἶναι. ἄλλας· ἐστὶ δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρίμνις, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀθηνησέων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν εἰσφέρειν εἰς τὸ πύργον.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλαιοδρήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελλυθόταν Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφατον ἔχοντα, καὶ κτεῖναι αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σὺλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ζῆνους ἐστῆαι μέλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ ταῦτε ὁμοιοῦς αὐτοῦ ἢ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίσις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυληνῆς ἀλούσης ὑπὸ Πάχτηος τοῦ στρατηγού, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν ὄμιον, ὡς καὶ Λεσβίων ἀπάντων πλὴν Μυσηναίων τοὺς μὲν ἠέκντας ἀποκτεῖναι, καί τις δὲ καὶ γυναικὰς ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς Παράλλου τῆς δὲ νυχτὸς ἐπισύσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθηναίους, Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μετεπέμψαι πάλιν τὸν ὄμιον, καὶ τὴν ῥη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιρεθῆσαν τὸ ψήφισμα· οὗτος Θεουκυδίδης· Ἐπίσθι δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεῖς ἄριστα· Εὐθύον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημηγορεῖν, εἰς τὴν θρασυότητα αὐτοῦ ἀπὸ σκάπτων τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ἔφηρον ἀεγάλιος, καὶ μάλιστα τὰς δορυφόρους εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· Εὐρυπιδὲς δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς Εὐκλειδίου υἱόν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἑτι παιδὸς τὸ ἐπιτόδεσμα μεταχειρισσάμενον ἐκκαμυθεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μαγίας· Ἐξοπλέυσσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἐνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte fane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praes: sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σοῦμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, 31
καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δέ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτομένων πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χειρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμονα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμονα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sōnus, quasi si ferrum ad saxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Famēs: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γε-
ναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εἰ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥστ'
ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀΦαιρεῖσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς
ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλούτος παραλαβὼν
αὐτὸν Ὑβρεὶ καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
μαλθακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάχος ἥδη γεγεννημένον;

ERM. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Δίῳ.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σο-
φία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἰ-
σεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ
διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημειοῦ τὸ Σπλυκοῦ οὔσαν γένους ἀπεδοχὴν αὐ-
τῇ ἀγαθὴν συνεργόν πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρρετικὸν ὄν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum for-
tem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Pau-
per-tas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi ha-
bebam, eripere postuleris, postquam ad virtutem probe
factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae
& Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum effi-
ciat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique
illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detrito panis
haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vos-
que ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste po-
sterius sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe ope-
ris confortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudie-
runt; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρώμενος δὲ τὴν γνῶμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον
ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ERM. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

TIM. Τίνες ἐστὲ, ὧ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἥκετε, ἀνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ERM. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens, cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talia sunt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & faxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Κατέ' πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους
μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρί-
ψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῇ, πρὸς τοῦ Διὸς, με-
λαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι
κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦ-
το ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χειρὶ,
λάβεθαι τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ
ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων
ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς
ἐμοὶ πλούτος ἢ δικέλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατος
εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τῶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Cae-
cum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminue-
re certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum
iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid inscite facias, Timon: quin potius agreste
isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus
fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athe-
nienfium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium faceffite. Vobis haudquaquam
egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix,
si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Hæcne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθειον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δῃ;

TIM. Ὅτι καὶ πάσαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφῆνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάς ἀναγκαῖα κάμνοντι παρέϊχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud fane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Istiunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exfuscitans, deliciis corrumpens, & livori obliiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebuit, & tot illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quanam divitiae

πλούτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελῆ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἀπιβί, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλούτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῃ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαβέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἕα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλούτον παράλαβε. οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset assentator palps, neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconfulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea nequam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προομιῶν, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχὼν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ- 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ὃς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χλευσὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλευούσιν μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προέδωκά σε·

2 Ἀνέξομαι γὰρ σοι) Σχόπει, πᾶς ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀπεδύς τὴν πρῶσιν, ἀλλ' αἰγιατικὴν ἐπινέγκας, οἷον ὀλίγα

λίγοντά σοι. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσδύζομαι ἢ παραχωρήσω προσελήφθῃ. V.

Tim. Dic, sino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat proluxa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieccheris, laudantium, assentantium, omni arte insidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσασθαι σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτοσιν, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

- 39 ERM. Ἀλλὰ νῦν ὄρας, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνοδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάβοι τις ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius proditiōnis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuefcas. Tu quidem, Timon, terram fodiro, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἷστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ
παῖς· σέ φημι Θεσαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῷ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἀγε δὴ, ὦ δῖκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάβους τὸν Θεσαυρὸν ἐς
τοῦμΦανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χουσίον τοσοῦτον;

10 Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσομαι. ἰμβροᾷται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
μαί. G. καὶ μανιῶδει δῆθεν τῷ συγκυρή-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην ματί. V.
τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione conicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucri praefes, unde mihi tantum auri? hocce

ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον.

ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. ἦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρβένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
 42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωναν, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὧγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκη-
 λα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναβεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, πυργίον εἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαραγμένον. G.

ἐκμετέροις τῶν χαρίων εὐαρεσσαι

13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ)

Ἕλληνας τὸν Πᾶτα εὐρύσσειναι. V.

Ἐπὶ ταῖς ἐσχατίαις γὰρ καὶ τοῖς

somnium fit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micas, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc fane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quae enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrasse. At ego universum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μὲν ἔμοι ἱκανὸν ἐνδιαπᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον
ἀποθανῶν ἔξιν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενο-
μοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἀπαν-
τας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ
ἐταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖ-
ραι δακρύνοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ
κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίατα καθάπερ τοῖς
λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43
ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐ-
τῶν, μίσημα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα.
καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῶν

5 Ἡ Ἐλέου βωμὸς) Ἰούρο γὰρ
παρ' Ἀθηναίους Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ
συμταθῆσαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐ-
τοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἢ ἡμέρα) Ἔστι τοῦ
Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὗτος λό-
γος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι
ἀπρῆξιαν εἰσπνευμέναι παντὸς καὶ
ἀργίας, ἃς ἀποφράδας ἐκάλεον. ἐν
ταύταις οὐδε προσεῖπεν ἂν τις τιτὰ,
οὐδε καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φί-
λῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα

ἢ αὐτοῖς· ἐτελεύτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς
κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα, ὅτε
καὶ ἐνέγκον τοῖς καταχθονίοις καὶ
πᾶς οὗτος ὁ μῆν ἀνεῖτο τοῖς κατοι-
χευμένοις μετὰ συγγέντητος πάντων
προϊόντων ἑτέρου τρόπου, ὃν καὶ τὰ
Διάσια συγγνάζοντες ἦγον Ἀθη-
ναῖοι. Ἐτεῦθεν καὶ πάντα τιτὰ τὸν
ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλεον, οἷον
ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσι-
πεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλου-
σαν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plu-
res: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
Ceterum quoad vivam, haec fancita sunt, & lege con-
firmata. Hominum congressum fugere, notum habere ne-
minem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel ho-
spes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam la-
mentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio
habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria
itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At
ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum
quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem
videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me
statuatur discriminis eos inter & simulacra marimorea, aut

διαΦερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν,
 μήτε σπονδας σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς
 αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ
 πατρίς αὐτῇ, Ψυχρά, καὶ ἀνωΦελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοή-
 των ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος,
 καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυ-
 τὸν, κολακειάς καὶ ἐπαίνων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος·
 καὶ θεοὺς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γεύτων
 καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δε-
 ξιώσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἣ αὐτῷ στέφα-
 44 νον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος
 ἡδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τρα-
 χύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ
 τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαΦθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκε-
 τεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα
 τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque
 cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos
 funto deserta atque solitudines: tribules vero, & curia-
 les, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia
 nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus
 Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum
 vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice lau-
 dare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,
 sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus homini-
 bus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque ama-
 re, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.
 Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem cha-
 racter esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, at-
 que inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem vi-
 dero, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei
 iniectum exstinguere decretum esto, Tum porro si quem hic

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 Φαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μὴδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποίη- 45
 σάμην ἅπασι γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσ-
 Φραϊνόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδρεξίων
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσ-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλεον ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοι τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχόμεθα ἤδη αὖ-

13 Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσαμεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσαμεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ἐλίγην παρανομήσαμεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echecratidae filius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere respersi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

τοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίβους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλαχὺς ἐμμηκεώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγεν ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἡδιστε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios ciulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed ubi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid illuc, o Timon, men' tu percuris? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἀρεῖον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνου γάρχα προκεκλήσῃ με.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰάσαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχαίμην ἔστι τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἔτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαῖος ἐκ χειροῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσίων, ὁ ἀναθαλαντίας; 47 Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχαίμην) Ἐτίχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Eriam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horfium veniens? is Philiadēs est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere;

ἀδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῶτον εἶδον
 με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γεν-
 ναῖος προσενέτεινε.

48 ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε
 νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάσαι ξυνή-
 θεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν,
 ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως
 τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῇ
 τραπέζῃς μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέρου-
 τας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχαρι-
 στοί, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς
 ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, κατ' ὁδὸν ἤδη
 πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλου-
 τον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουβητήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me con-
 tuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis
 placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunc-
 cine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui
 adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est.
 At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi su-
 mus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne
 in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a
 sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tan-
 tum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discrimi-
 nis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda
 est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi af-
 ferens, quo uti ad ea, quae res postularet, posses, in itine-
 re, cum iam huc viciniae pervenissem, accepi, in re am-
 pla & bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec, quae
 iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

νῦν σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων,
ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὥς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουβέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λέγων. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μῆας ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδοὺς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν) ἐπεὶ δὴ πρόωγ ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-

1) Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τῷ Ἄττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ
μικρῶς εἰσβάσι λίγειν, ἔφαγον τοῦ
ἔμπροσθεν τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διατίθειν τὸ διαρκτικόν)
Ἐπορεύεται τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλιν περὶ τὰ διαρκτικά, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θείας τῶν Διωνυ-
σιαίων διὰ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεί-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις.

μήπω δὲ τοῦ διαρκτικῶν καταλαμβα-
νόντων ἐχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. εὐρύνει οὖν τοὺς
τόπους μισθῶν, ἵνα ἕκαστος ἔχῃ
τὸν οἰκίον τῶν μὴ ἐν γλῶττι φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μη-
τε μὲν ὑστερῶν ἀποστερεῖτο τῆς
θείας. Ἐπεὶ δὲ ἡλαττοῦντο οἱ πεί-
ναι τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοι-
μου μισθοῦ μόνων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἢ πόλιν παρέχεν ἐκ τῶν κοι-
τῶν ἕκαστος. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδύ-

his praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas,
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiade: sed adestum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem fortuito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον,
οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

- 50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ᾧ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γέ-
νους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλ-
λάδος· καὶ μὴν πάσαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένους, καὶ
αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἀκούσαν
τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπερ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων οὐ
Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος,
ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ
πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει· νε-
νίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ
μιάς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄοματι καὶ συνωρίδι πωλικά.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐβεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀ-
λυμπίαν.

μην, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι
δραχμῆς, οὔτε ἐλαττιον, ὥς μήτε οἱ
πλουσιοὶ διὰ τὸν χρυσὸν πλεονε-
χτεῖν, μήτε οἱ πενιεῖς διὰ πείαν
μειζύνειντο. Ἔσικεν οὖν ὁ ὑποκριμα-
νὸς κίλαξ Δημῖος τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διατι-
μὴν· εἰκότας τοίνυν παρὰ τοῦ Τι-
μόνος ἀποπρίμπεται, ὥς αὐτῷ αὐτοῦ
αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν
καὶ ἀλαξίνας παροραθῆναι. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod
mihi obtingebat, acciperem, dixit, non conitare sibi, civis
necne forem.

D. m. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium
fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius po-
puli conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius au-
dito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est:
Quandoquidem Timon Colyttenfis Ethecratidae filius, vir non tantum
probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud
in quoquam Graeci nominis reperitur, usque adhuc multa pro re-
publica praeclare gessit; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, &
cursu in ludis Olympicis, quadrigis praetera & bigis equestribus.

Tim. Qui pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olym-
picos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρिστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προε- 51 γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ ψήφισματα γράφων καὶ συμβουλευόντων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀνασπῆσαι τὸν Τίμωννα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς) Δικαστήριον Ἀθηναίων ἢ Ἡλιαία εἰς ὑπαιθρον προκαθήμενων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἔκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροισμένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὅς ἴσεν ὅτι ἐν τῷ Διὶ ἀκτῖνας δέ, ὡς τῷ Ἀπιδλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi fatius est: Quin & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας [mille viros] cecidit.

Tim. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliacae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum praeterea septem aureis co-

ἐπτα, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐβέλοι. Τοῦτ' ἐν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γὰρ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθῆσόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεία ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, εἰ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα

ἰγγυτάτα τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἐξ αὐτῶν συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγραφὴν μιχθέντες τοῖς εἰκείοις οἰκείοι λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysiis tragoediis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decrerum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἴμοι τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθάρως ἐλεύθερος, οὐδ' αἰστος ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρόπο- 53
λις, ὥστε δῆλος εἰ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

ΤΙΜ. Οὐ διώρυκται οὐδ' οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον.

ΤΙΜ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθόδομον ἐρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθόδομος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἱερόσυλον διαβάλλαν ταῦτα φησί· ὁ δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλίγματο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te fycophantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfossum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habero denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνδρά-
 πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
 54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
 συκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος ἐκ-
 πετάσας γούν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας,
 καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
 βλέπων, ἀνασесοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
 Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἴους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὐ-
 τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
 καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ
 ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
 τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀΐσκειτο ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
 τῷ (τῷ ζωρτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λη-

6 Βρενθυέσθαι) Διὰ θυμὸν μετα-
 ουρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ἐπα-
 γιζεσθαι καὶ βρενθυέσθαι, ἐπαίρει-
 ται. Βρενθος δὲ εἰς τοῦ μύρου, ὃ χρύ-

μιναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονέσι. V.
 10 Καὶ Σαφρονίσκος) Οἶον τοῦ-
 το πειταίχην ἀπὸ τοῦ Σαφρονίσκου
 παραφθούσας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
 cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
 & pugilatu, & luſta: Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
 sycles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
 ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
 murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
 ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
 Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
 habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam
 ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
 rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
 galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
 nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit,
 (meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθιναῖς
ἐκεῖνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
πλεως, κυνήδον ἐμφορούμενος, ἐπικεκρυγώς, καθάπερ
ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μὴδε ὀλίγον
τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμφίμοιρος αἰὲς ὥς τὸν πλα- 55
κοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ
πάραινος, οὐκ ἄχρῃς ὠδῆς καὶ ὀρχηστῦος μόνον, ἀλλὰ
καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης) Βρῆμα Λύδιον ἐξ
αἵματος ἢ καρυκῆ. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ) Μυττωτὸς τρίμ-
μα ἐξ ἄρτυμάτων πολλῶν συντίθει-
μένον· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπὲρ τριμ-

μα διὰ σκαρόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
Εἰρήνῃ. Ἔσκει δὲ νῦν μυττωτὸν τὴν
ἀπὸ τῆς καρυκῆς ἐν τῷ ζαμῷ γλοιῶν
καλεῖν, ὅς τοῦ ζαμοῦ ἐκκλειομένου
τῷ τρυβλίῳ περιβάλλεται. V.

hauscrit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
caryca illitum habens; canum more incurvus sese cibis
implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
tum porro, (qui gulae & insatiabilis voracitatis fructus
est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & fal-
tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi,
sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρας
ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρω-
τείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτη-
τος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶ-
τα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγεί-
ται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσο-
φον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβες, καὶ ποικίλως
ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς
ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς
τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες,
ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι
συνδεδραμῆκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι
πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

ς Καὶ ἡ γοητεία προηγείται)
Οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παρράσιος οὐ-
τας ἡμῖν διὰ φαρμάκων φιλοσόφων
γοητεῖαι καὶ τεράττεισιν γράφας διει-
τυπώσατο, ὡς οὗτος ἀπαραλλάκτως

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους
θρασυτητά τε καὶ μιαιφάν ἡθῶν
ψευδοσώσαν ἀνδράν, ὡς ἐπὶ πίνα-
κος, ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβό-
σατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam
ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, ne-
mini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel ava-
ritiae concesserit; sed assentatorum longe princeps est, &
peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit
fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo
plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia
quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut
tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium.
Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam
quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi
huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumptuosarum
coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus
suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἷσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον
 δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατ-
 ταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὄραν δυναμένῳ. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὀρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω 57
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ'

3 'Εννεάκρουνος) Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam fatis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque infi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eicito, ne-

ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις Φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμεῖ δὲ, καίτοι οὐκ ἑμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχῃς, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρχῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν Φιλοσοφούντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γούν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παίεμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευβέρῃ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Istiuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput implebo pugnīs, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παρακέκρουσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνας ὑπὲρ
τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμώζοιμένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκηλλαν ὀλίγον
ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

1 Παρὰ κίχρευσμάί σε) Ἡπάταν σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
ta, eos grandinis in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
tis, faxo.

Α Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ᾧ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὅστις μίγεθος μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χρυσίαν δὲ ποικίλην· ἔστι γὰρ ἀγαμῖξ χλωρὰ, κυανή, ὑποέρφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτὴν, ἐπιμηκίς, χλωρὴν. Διαιτᾷται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πίντε μόνα κυτσκουτὰ ἄκ. ἐκ βλίνης τε τοῦ ἰχθύος τῶν ἀκανθῶν ἐπιπλεκόμεναν ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰστού πηγύσσα τὴν καλιὰν παρὰ μόναν ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυαμίνην, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σιχῦμα τὸ σχῆμα ὁμοία ἰατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύστις κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στέρμιν ὅδ στεινόν τε καὶ οὕτω κρύφειν, ὡς μὲν ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτῆτόν καὶ γνῶριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρειν μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νιοττεύουσα μίσσῃ, ὡς ἑπτὰ ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτὰ δὲ τί-

κειν καὶ τρέφειν τοὺς νιοττεύς. Τὴν δὲ ἡμίραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράσπανιαις δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδους ὕστεως καιρὸν ἐπικαθεζομένη τε τῶν πειτρῶν ἀδελτείας λιγυρὴν. Ὅτι δὴ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ ἡνέμεν. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἀφρονος, ἡ δὲ ἐλάττω ἀδίκη. πάσαι δὲ οὕτως ἀνδροκύμοι πεφύκασι, ὡς τῶν ἄρρηνων γηρασκότων ὑποπτάσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἧ ἐκείνη βούλειντο· επαποθνήσκουσι τε τούτοις τὰς οἰκίας θελείας ἐκ τοῦ ἀέρος τε καὶ ἀπύτους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρηνων τελευταίων καλοῦνται δὲ κλυκίς, ὧν μόναν εἴτις ἀκούσει τὴν Φωνήν, σημείον ἔχειν πανάληθες, ὡς φασιν, ὡς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τιθιηξίται. G.

Η Α Λ Κ Υ Ω Ν

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chaer. QUAE ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυῶν ὀνομαζομένη, πολύβρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιοὶ ἀνθρώποις μεμύθεται λόγος· Φασὶ γυναῖκά ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυῶν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ φῆς; οὐ πάποτε 2 πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῶ ὄντι προσέπεσε. γαῶδῃ γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὦ Σώκратες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι οἷά τιν' Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεῖα

So. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Halcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progenerum, pulchri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante audiveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit. Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali autem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem mariti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

καὶ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέροντας ταῖς εὐδαίαις, ὧν ἔστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἰθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

- 3 ΣΩ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὔσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφί-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pelagus, confimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmus equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεῖτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἄγαθε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν Θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γέ· ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα κατα-
λεφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀπὸ τοῦ νεο-
γυῖος, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

filicia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua; ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθῆν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὲ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum univ-
ersum, quam mulieris formam transmutatam in avicu-
lam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli
inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumta,
facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refingunt-
que multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam
habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam
ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est
omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum
coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indi-
care tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere
queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim
verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese
si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀν-
 ὄρων ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμ-
 πταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃ ἔχει
 τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις
 σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν
 τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ
 σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς
 νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ
 φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ 6
 μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃ ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα.
 μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πᾶν πολλὰς χει-
 ρώσας ἂν ραδίως ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ-
 που πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς
 ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὅπηνικ' οὖν ἄνθρωπος ὡς εἴκεν
 ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαν-
 τα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τοιχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aet-
 as ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a par-
 tu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane ha-
 bet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope-
 modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque mani-
 bus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt:
 ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem
 venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti ma-
 gnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut
 millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aet-
 as enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi
 machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes na-
 turae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini
 tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum
 ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
ξει πολλοῖς, ὅσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλι-
κοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν Φρόνησιν, καὶ
διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὖ-
σι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ραδίως. ἐπεὶ
καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσθαι, ἢ γράψαι
τοῖς ἀγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
ἐστὶ τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν
κνήρῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄπουν, καὶ ἄπτε-
ρον, πόδας ὑποβεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία τε
Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θεῖου μέλιτος ἐργάτιν
ἐκ τε ὠῶν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probable scilicet videbitur multis, quantum magni-
tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa
quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, &
varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fin-
git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χαις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὕσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὧ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὕμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὧ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὧ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

11 Γυναιξίν τ' ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτώ. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper ufa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 ua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusiniis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin fa-
 cias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναῖκας
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστν καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

ΧΑΙΡ. Πάνν μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad asty tem-
pus est e Phalerico.

Chær. Nulla quidem in me est mora.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὧ' Ἡφαιστε, οὗτος, ὧ' ἱ
 τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δέήσει· περι-
 σκοπῶμεν δὲ ἤδη κρήμνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς
 χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ
 δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιΘανῆς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὧ' Ἑρμῇ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
 καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρή, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ
 τὸ ἄκρον, (ἀφανῆς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δο-
 κεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

II Τὰ πλάττα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεΐα γὰρ λήγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui mi-
 ferum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc
 circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae
 sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic
 omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili
 & terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias
 ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis
 verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed,
 si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipi-

σταυρώσθω, ἐκπεταβείς τῷ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπίνενευκυῖαι καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδίτι που μόλις ἐστάναι καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔσθης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὅρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε,

3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημέναι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccesae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, ascende, teque praebe defigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρρώμένως
κατάφερε. ὅς καὶ τὴν ἑτέραν κατειλήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτὴ εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἥδη καὶ ὁ αἰετὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μήτηρ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστ᾽ αὐτὸν κα-
λύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί, οὕ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ) Ὁ μὲν τῶν διαχθίντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθείας· ἦσαν δὲ 9' Εγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & sollertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtestis ossibus adi-
pe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini.

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μὴδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡ δέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔβeto, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θάμα πᾶσι Σκύβαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) Ἄξιον ἂν ἑμαυτόν εἰλεγον. Πρυτανεῖον οὐ ἴσθιν, ἢ ὅ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυσον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους σῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην ὁμοῦ αἰ πάλαι ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀναφελές. V.

13 Τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ) Ἐφεσίς ἴσθιν ἢ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλεῖσιν ἐκκλησιον· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὲς οὐ ἴσθιν ἢ ἔφεςις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forense calliditate praeftans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspiae istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Merc. Inani quidem, o Prometheus, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδὲν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰτὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἴ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ἕως δεινότατα κατηγορήσης, μὴδὲ καθυφῆς τι τῶν διακαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡφαίστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δι', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρώ-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δύναμιθα. Ἐφείπερ οὖν οἱ δικαστικοὶ φασὶν, ἥνίκα ὁ κρινόμενος μετίζον δικαστήριον ἐξαίτηται. V.

bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire sinas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem: sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisā inter vos actione tu de furto iam distitere; Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκάτε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάρμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιοῦτος, ὦ Μαΐας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαρτῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem incufabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihiq̃ue exprobraret tale quidquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiæ fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheus, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quæ tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum præficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδέν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκῆς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ Οἰλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἕξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, γῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum lovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carnum, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuвет Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγῳ
καὶ μεμφίμοιρός ἐστι, ὥς διότι μικρὸν ὁστοῦν ἐν τῇ με-
ρίδι εὖρεν, ἀνασκολοπισθόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐ-
τω θεόν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε
αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς
μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
8 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὡς
Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι,
ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐ-
ωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύ-
σθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνη-
μην διαφυλάττειν, ἅπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον, οὔτε
ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσίων
τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώματα, καὶ
τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελάειν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σχημαμάτων, κατὰ τὴν τῶν τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi sit contra-
cti- que animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os
in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat ve-
tustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, ne-
que adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri
esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse ma-
iorem accipiat. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed,
si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare,
atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum
ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriae
recorderis, atque hefternae rei memoriam conserves, apa-
ge, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium est. Quod
si quis abstulerit a conviviis festivitates eas, astum & io-
cos & subsannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέβη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρῶπὰ καὶ ἀτερπῇ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμπείσῳ πρόποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία.
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονεμεμῆκεναι τῷ Διῷ, τὴν
 δ' ὅλην ὑφῆρῃσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐ-

τιλλαίνειν τίνας· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ
 σκάπτειν. Ἄλλοι δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ ὁρᾶσθαι τοὺς
 ἰλλοὺς, καὶ διασύρειν τῶν σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἰλλοὶ γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κίρας. Ἄλλως. Σίλλαίνειν, μυλλαί-

νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκάπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μίμος
 καὶ ὁ μῶμος καὶ ἡ ἀκλασία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφει
 σίλλογραφεῖ. V.

14 Ἀγίτιαν) Γρ. εὐτίλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem postridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentan-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πῶς
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεῖω
 σταυροῦ ἂν τιμῆσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθείς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμῃ
 ἀπονέμουςιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθῃ δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοι
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχύω κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 *Ἡ κονδύλους) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἰονεὶ
 κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

*Ἡ κόνδυλος τις ὦν, εἰς τὰ κατὰ
 δόμους τῶν ραπιζομένων κατὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pan-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebent aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: fin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 ctenus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo; quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁπότερον αἰτιᾶσθ' ἐμέ
 πότερα, ὥς οὐδ' ὅλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν-
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὁμῶς
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω τὰῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἡδί-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βῶμοι θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα

infimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisset, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: tellus
 vero inculta quaedam res & informis, silvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
 λείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ
 κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν Θεῶν,
 ἐπιδώσει δὲ καὶ τὰλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόν-
 τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
 Φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι
 ὥμην τῷ Θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
 ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
 νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
 ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-
 13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει
 Φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ τὴν Ἀθηναίαν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
 τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς Θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἢ παράθις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
 Θεοῦ ὁλοκρότ. V. 15 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτερος ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
 apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
 semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
 incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
 induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
 te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
 nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
 rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
 rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
 tificiosissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
 lioris haberet sensum. Itaque, secundum poëtae dictum,
 aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Miner-
 vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
 commodaret. Isthaec sunt scilicet, quae gravia in Deos ad-

κηκά. καὶ τὸ ζῆμίωμα ὁρᾷς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα
πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον·
καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ,
διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ
καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν
ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε,
μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευώσων, καὶ πό-
λεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες.
ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρό-
τατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπον-
θὼς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14
θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν οὐκέτι
ἀνχημραν καὶ ἀκαλλῇ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωρ-
γίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Ἀνχημραν) Γρ. ἀκαμῆ, ἀπὸ ἀκαλλῆ, ἀπὸ τοῦ ἀκατασχεύαστον,
τὸ ἀκατέρχαστον, ἀπεριποίητον. G. ἀκαλλῆ, ἀπὸ τοῦ ἀκατασχεύαστον,
ἀπεριποίητον, ἀκατέρχαστον. V.
14 Ἀκαμῆ οὔσαν) Γράφεται καὶ ἀνχημραν. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto ani-
malia confecerim, quodque haecenus erat immobile, in
motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii
sunt Dii, quia in terra quoque animantia quaedam mor-
talia exstiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur,
quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu;
nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis confilia ad-
versum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gi-
gantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
que operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum ali-
quod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpes-
sum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deo-
rum, ira maxime discas, si consideres terram non amplius
horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis
agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτήμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὺς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἔστι, Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὅρῳ ὅπως τὰμαυτοῦ μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτήμα, ἢ ποιήμα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τὸ τοῦτ' ἔφην· ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὄλων· καὶ πλοῦτοί

3 Μιστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου.

G.

8 Ὅρῳ ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν.

καὶ τοῦτο βαρύτης εἰρωνεία. V.

Θεοὺς ἡδύκηκα, βαρύτατος ὁ λό-

γος. G.

tum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσῃν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαν-
 μας θησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ
 ἂν εἴχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους
 τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν
 ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν
 ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος.
 Ἄλλὰ κακοῦργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
 ουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πα-
 τράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τού-
 των ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασθαι· ἂν τις
 τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ
 καὶ τοῦτο ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραῖμιαι αὐτὸ) Ἀπὸ τοῦ θεωρεῖται. V.
 ἐξιστάμεν, συγκρίνομεν, παρα- 5 Δειχθεῖν ἂν μέγα) Γρ. ὁξῆ
 βάλλομεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perin-
 de carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam
 imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quan-
 ta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum magnum pa-
 tefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparatur.
 Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus
 afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices red-
 didistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus
 insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illo-
 rum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum &
 Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest,
 ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum
 curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεύς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσά τινα διατριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπινόμεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμζόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐράτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δέ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβήν) Ἡ διατριβὴ ἐν-
 ταῦθα τὴν ἀνείσιν σημαίνει καὶ τὴν
 κατὰ σχολὴν ἀπύλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πά-
 τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦ-
 ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
 Ληδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
 γραμμα περὶ τούτου. G.

τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦ-
 ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
 Ληδαν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
 γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura sit gerenda. Fue-
 rit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
 licitudo non ingrati praebet occupationem. Nos autem
 quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? ces-
 saremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia
 non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit,
 hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissi-
 mum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermittis
 in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros &
 cyncnos versi, Deosque ex illis procreare non dedignami-
 ni. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effin-
 gerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis simi-
 les. At quod aliud exemplar isto melius mihi proposuis-
 sem, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἡ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μὴδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἑλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἱναυσαμένου τινός· Φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ'
 ὧν μὴδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων καλύειν μεταδιδόναι
 τοῖς θεομένοισι· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι.

14 Ἐταυσαμένου τινός) Ἀψαντος. V.

pars & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, aliosque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui
 Dii cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπερ
 γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς
 τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς
 ἡδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ριγούντες,
 μήτε εἰπόντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
 19 δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγ-
 καίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὥ-
 πως ἔχοιεν κνίσσαν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῶν,
 καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἐρῶ δὲ ὑμᾶς μάλι-
 στα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἥ-
 στην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
 ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις αὐ-
 γένοιτο αὕτῃ τῇ ὑμετέρα ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως
 οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοῦς·
 καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρρὸν
 στερεν. ἢ καῖκεῖνον αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἑάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνίσσαν) Θυμῶν. V. ἀπὸ τοῦ Ζεύς. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre
 feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detu-
 lisssem in terram, nihilque omnino ex eo reliquisssem, haud
 magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo
 indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis,
 neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis
 usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad faci-
 ficia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, &
 lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summopere
 delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quan-
 do nidor in coelum penetrat multo fumi volumine sub-
 vectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem verue-
 ritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divinius &
 flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον 20 σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἀν' ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκεις οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων· ὃν φησὶ ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτόν.

ΕΡΜ. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὡνησο) Εὐφράνθῃ, ὁμοίᾳ-
σι. V.

6 Οἶδα ὥς ἐξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τὸ ξ Ἀττικῶς· ἐφυλάχθη·

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuiſſet tibi ad intestina etuenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομεῦντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης. εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὥς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν Σῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε ἀνατερόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν) Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθειρὰ βεβυλόμενος· ὥς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεῖα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἐὰν συγγίῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀναιρῆί σε, ὥς ἀνέδρας σὺ τὸν πατέρα σὺ Κρίνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῶς εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἐξευξέ τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεῖα δὲ δίδωμι Ἡρακλείους τῇ δισμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

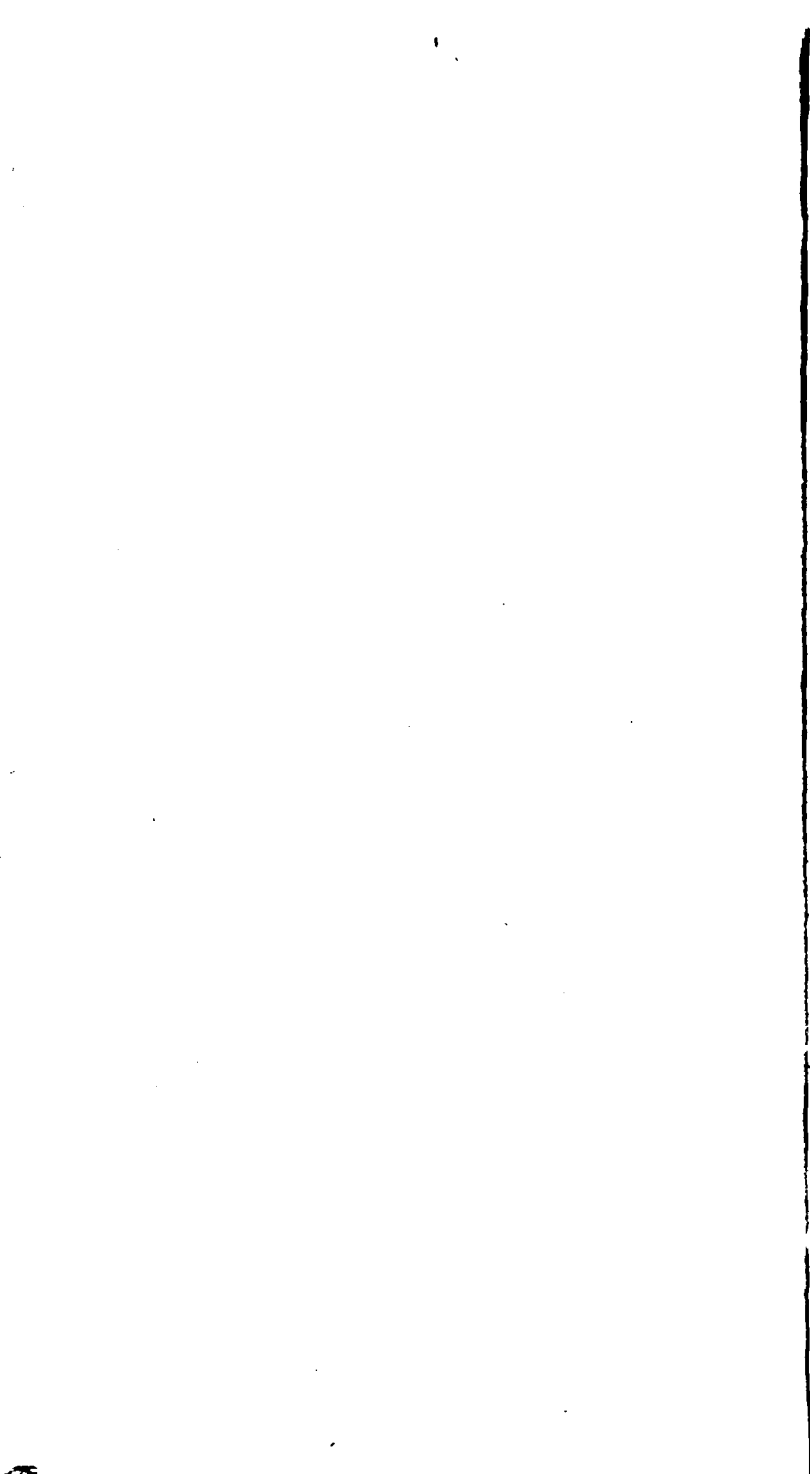
Prom. Nostin', o Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P.* *l. 13.* Καὶ) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14.* Εὐδοκίμος) Edd. priores εὐδοκίμοις. *Pag. 5. l. 3.* ὑπὸ) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13.* Τοὺς) Deest in *B. 2. P. l. 15.* Τίνα) Deest in *F.* *Pag. 7. l. 1.* Τὰ μ. τ. δὲ) τὰ δὲ μ. τ. *F. l. 11.* Γούν) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17.* Οὐδὲ) εἶδε *P.* οἱ δὲ margo. *A. 1 W.* *Pag. 9. l. 1.* Μυσαχθῆς) μυσαχθεῖς *F. l. 11.* Πάντοθεν) *Pr.* edd. πῆραεque πάμπολλα. *Pag. 10. l. 5.* Ἀγενῆ) ἀγενῆ *l. 6.* Πρόσδον) πρόσδοον *Fr. S. A.* *Pag. 11. l. 5.* Ἀπαγγέλλουσα) ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ *P.* margo *A. 1 W.* *Pag. 13. l. 3.* Ὅς τυμπανιστρίας) ὡς τυμπανηστρίας *F. V.* margo *A. 1 W. P.* ὅς *I. V. 2. l. 4.* Ὅμως) ὅπως *P. I. l. 17.* Ἀνακύπτων) ἀνανήφων *A. P. F. I. V. 2.* margo *A. 1 W.* *Pag. 14. l. 1.* Ἐλευθέριον) ἐλεύθερον *C. F.* & hinc margo *A. 1 W. l. 11.* Ἀπολειφθεῖσα) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. *l. 12.* Ἐνέπρις) συνέπρις margo *A. 1 W.* *Pag. 15. l. 3.* Ὑποπτέρων) ὑπόπτερον *F. I. l. 4.* Ἰδῆς) εἰδῆς *A. B. P. I. l. 5.* Τφηνιόχει) ἡνιόχει *I. V. 2. l. 6.* Ἐσκόπουν) ἐσκόπουν *I.* margo *A. 1 W. l. 7.* Ἐσπέρην) τὰς ἐσπέρη *A. P.* τὰς ἐσπερίας *B. I.* *Pag. 16. l. 1.* Ἐβουλεύσατο) *Pr.* edd. ἐβουλεύσαντο. *Pag. 17. l. 5.* Ἐθελοκακεῖ) ἐθελοκολλακεῖ *F.* adscriptum ἐθελοκακεῖ ex *P. l. 8.* Ἐαυτῷ) Priores edd. ἑαυτου.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βόρβορος) Ita recte *I. V. 2. P. S. A.* βάρβαρος *M. O.* & ceterae edd. prior lectio adscripta margini *A. W. l. 8.* Εὐμηχάνους) ἀμηχάνους *F.* εὐμ. *E. P. l. 9.* Ἐπιφημί-
ζεις) ἐπευφημίζει *P. l. 12. δ')* δαὶ *W. Pag. 19. l. 5.* Εἰ

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε O. εἰ μὲν διαλλάττε-
 τε M. l. 13. Μοι) με edd. μοι O. M. Pag. 20. l. 1. Ἰπποτ.)
 Edd. ἰπν. in O. ἰπν. l. 3. Καὶ) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἰ-
 ναι O. M. edd. ceterae. l. 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. l. 15. Τοι) τ
 O. W. Pag. 21. l. 4. Λέγειν) λέγων O. M. l. 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριεν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. l. 11.
 H. P. καὶ abest in O. M. l. 11. Πεποιθότα) πεπειθότα C.
 l. 16. Συμμεγαλὼν) ἀγαλὼν O. P. Pag. 22. l. 7. Κεϊμήλι)
 καμήλου O. l. 9. Ἐμυσάττοντο) M. & Ox. Excepta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσάττ. *ead.* ὥστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. Pag. 24. l. 3. Διονύσω) Ita O. C. W.
 Edd. Διονυσίω. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur que-
 que in margine A. 2 W. l. 6. Ἐποχουμένη) ἐπιχουμένη
 B. 2. P. l. 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προσαιρ. A. Pag. 25. l. 7. Φατεῖν) φανοῖν edd. prie-
 res. Quod restituimus, est in O. M. l. 10. Φιλοσόφω) φιλο-
 σοφῶν I. φιλοσόφου P. B. 2. *ead.* Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. l. 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. O.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἰπποκάμπτας L.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. Pag. 28. l. 2. Μεγά) Edd.
 priores μετά. l. 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβῆς P. I. Pag. 29. l. 8.
 Καλάμου) καλάνου P. Pag. 30. l. 15. Δ' αὐ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. Pag. 31. l. 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 ποχ αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L. Pag. 32. l. 3.
 Τὰρ) δὴ I. Pag. 33. l. 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. l. 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera sit le-
 ctio. l. 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλιττω V. Pag. 34. l. 12.
 Προαχθῆς) προαχθεῖς L. F. P. Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. l. 4. Μέλος) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. *ead.* Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. Pag. 36. l. 13. Πρόσωπον) προσώ-
 πειον I. margo A. 1 W. Pag. 37. l. 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. Pag. 38. l. 12. Παραπόληται) παραπόλυται F. pleraeque
 παραπόλλυται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. Pag. 40. l. 4. Ἐστὶ) Deest in F.
 l. 5. Φιλοσοφία) φιλοσοφίαν C. Pag. 41. l. 7. Δὲ) ἐν P. l.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Διψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαυτὸν) ἑμαυτοῦ *margo A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὁσημεραι) ὅσαι ἡμέραι *l. l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. etiam in margine *A. 2 W.* Priores edd. excepta *l.* omittunt οἱ. *Pag. 46. l. 10.* αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *l.* *Pag. 47. l. 3.* Ἀνόνητον) ἀνόητον *C. l. l. 5.* Τδ) Edd. priores του. *l. 10.* Ἀπόνοϊαν) ἀποϊαν *C.* *Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) Edd. priores μεταλαμβάνουσι. *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F.* *Pag. 50. l. 10.* Μῆτ' ἀναβάλλεσθαι) μῆτ' ἀν. μῆτ' ὑπερτίθεται *l.* μῆτ' ὑπερτίθεσθαι *V. 2.* μῆγ' ἀναβ. margo *A. 1 W.* *l. 13.* Ποιήσιν) ποιῆσαι *margo A. 2 W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur ψεύσεσθαι. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) Edd. priores ἡξιουν. *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P.* Edd. priores κρότων. *ead.* Ἀρωμάτων) ἀκροαμάτων *L. l. 5.* Τδ δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφορουντας *l.* *Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος *margo A. 1 W.* *l. 10.* Πραγματσίας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέφαινε) ἀπέφαινε *margo A. 1 W.* *Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L. margo A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγον) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C.* *Pag. 62. l. 3.* Μοι) με edd. priores. *ead.* Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. *C. l. 4.* Προστιθέν) προστεθέν *F.* *Pag. 63. l. 6.* Κισσῆρεως) κισσῆρεως *F. l. 9.* Δ' ἂν) ἂν omisso δὲ (solum habent *C.* Quaedam edd. δὲ ἂν. *l. 12.* Ἦς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλῖος) Exc. *G.* κεφαλαργίας. *V.* κεφαλαργίας. *Pag. 64. l. 13.* Τδ) τὸ δὲ abest a *F.* τό δέ γε *C.* *Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοιῶν *margo A. 1 W.* *l. 14.* Ὡμην) Post ὥμην *margo A. 1 W.* interlerit τὸ πρᾶγμα. *Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F. l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *l. l. 12.* Γραμμάτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F.* *Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C.* Edd. priores praeter *l.* ἀποκεκλεισμένον τὴν *Δ. l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ. *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. l. l. 10.* Τδ συρίζειν) τοῦ *l. A. 1 W.* *ead.* Ἐξεῖναι) εἶναι *C. l. 13.* Οὐ) εὐδέ *C. l. 15.* Αὐτοὺς) αὐτοῖς *C. margo A. 1 W.* *Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ἔργων. Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) Αἱ καινά· vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18. col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύχοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνει. V. ὑποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολογόν) V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2. Ἐναυσάμενος) ἐγκανσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαισ) Sic veterum edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σὺς ταφῆς) τῆς ἐκείσ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W. l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2. Φιλοκτήτου) C. Φιλοκτήμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους) τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνῆν) ἦν l. l. 13. Μηρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλελησμένοι margo A. i W. ἐπιλελησμένοις. male. Pag. 80. l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. l. marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν l. l. 11. Περὶ) Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐτὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τευχῶν L. l. 14. Ἐταίραις) ἑταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβρολαῖς F. l. A. i. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπεισιῶν) ὑπεισιῶν l. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦ. . . πάλαι μὲν ἐκεῖν αἰτιά. . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκείναι. l. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖν αἰτιάσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδύτας) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1. Αὐτὸς) αὐτοῦ F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἔλθειν R. P. L. l. marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀρνέων R. P. l. marg. A. i W. l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοῦς V. Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) ἀφαιρεθῇ & μοχ ἀνφωθῇ A. l. 13. Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πᾶρισον) ὁ καὶ παρ' ἰσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίξης) βαδίζεις marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

L. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῶ δοκοῦν πλ. *I. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν*
marg. A. 1 W. l. 14. Οἶνται) οἶσται *S. A. Priores omnes*
οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπέμψεν *I. l. 14. Ἐχοις*)
ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτεα) βαθυκύτεα *R. l. l. 15. Αὐτοὺς*) αὐ-
τοῖς marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
ἔτι ἐν αὐτῶ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο *I. ead. Δὴ*) Ita *C. P.*
L. Priores edd. δεῖ. *l. 10. Ἐπίχριστος*) Sic omnes edd. an-
tiquae: ἐπίχρυσος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) *C. ἐν ἡ. V.*
Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος *R. l. 14.*
col. 1. Ἐξηράσθαι) *C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρηθμῶσθαι. Pag. 99.*
l. 1. Ἐγγέλεις) οἱ ἔγγ. *R. l. 3. Ἰξώδης*) Ita *A. P. L. (in qui-*
bus Exc. additur ἐξώλη τε) I. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκῶτα) ἐμπεφ. *R.*
l. 12. Ἀνέρχομαι) ἀεὶ ἀνερχ. *R. quod mihi placet. Pag. 100.*
l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπέρβολον *V. prave. ibid. l. 7. Ὑπ'*
αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. *V. l. 33. col. 1. Δημήγορος*) δημηγορ.
V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἄρα) αἰδρα. *F. nulla di-*
stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
ἄρα. Pag. 103. l. 4. Προσιώμεν) δὲ καὶ προσιώμεν *R. l. 12.*
Ἐπακούσας) ὑπακούσας *marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.*
Καταφθείρας) διαφθείρας *I. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.*
Μακρά) Ita sola *F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.*
A. 1 W. l. 3. Ἐρμῆς) Excepta *P. omnes Ἐρμῆ. Pag. 108.*
l. 2. Ἐξωσθεῖς) ἐξωθεῖς *F. l. 5. Μικεῖ*) Sic *R. L. I. Marg.*
A. 1 W. reliquae μῆθ'. Pag. 109. l. 10. Τμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
ἔθνων) τῶν ἡθῶν *R. ἔθνων I. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.*
Εὐωχέεισθω) Priores edd. εὐωχεῖται. *Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-*
φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit *I. Iensius.*
Pag. 115. l. 4. Προκλήση με) *F. προκεκλήσομαι. notatum*
etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον *I. marg. A. 1 W. l. 6. Οὗ-*
τος) οὕτως *marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-*
clarat. l. 11. Πιστευτέα) *P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-*
φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι *B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφη*
προεγράφη marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
deest in F. Pag. 121. l. 7. Διορύξας) ὀρύξας *Schol. διωρύξας*
priores edd. διαρρύξας I. marg. A. 1 W. l. 10. Διορυχθή-
σεται) διωρυχ. edd. priores. *Pag. 122. l. 1. Μικρὸν*) μικρὸν

I. marg. A. i W. *l. 8. Τις*) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. Ὡς*) καὶ marg. *A. i W. l. 14. Γελοῖας*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque προτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. i W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβάς*) ἐπιβάς *I. marg. A. i W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. i W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. i W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. i W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 129. l. 16. Παρά) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντὺς*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. i W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογιλλδς Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ *margo A. i W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. i W. Pag. 133. l. 10. ἔχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικούτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν *δ. αὐτὸς I. margo A. i W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. i W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γοῦν*) In sola *P. πρ. γοῦν, ὧ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. i W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδιτί* (που) ἀκρῷ ποδί που *I. l. 14. Ἰκανός*) Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. i W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαυτὸν*) ἐμαυτῷ *P. marg. A. i W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. ἔχον*) Ita recte *I. A. i. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον*

τα C. *Pag.* 142. *l.* 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio : καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται) καὶ τῶν τοιούτων δsc. ex L. μεμελήτηται αὐτῷ) μεμεληκῶ τῶν τοιούτων *I.* τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέληται αὐτῷ. *Pag.* 144. *l.* 5. Αὐτὸ τῆς ὁρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλίκον ἐστίν. P. L. posterius ἡλίκον ἐστίν alios legere notatur in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. *l.* 16. Σιλλαίνειν) Διασιλλαίνειν P. *I.* ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. *Pag.* 145. *l.* 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. *A.* 1 *W.* *l.* 9. Τφρησσαι) In cunctis edd. ὑφρησσαι, quod Grammaticae leges respuunt. *l.* 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. sic legitur : καὶ ἀγένειαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo : debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum *I.* praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. *Pag.* 146. *l.* 2. Τηλικαῦτα ἐργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituumus, adscriptum etiam in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Περιλιχμήσατο) Ita recte A. C. L. *I.* & H. *Stephan.* Th. T. II, p. 673. est autem ἀ περιλιχμᾶσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτομένων) Sic *I.* V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. *l.* 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κάνδυλοι. *ibid.* col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυόμενος, & antea κένδυλος. *Pag.* 147. *l.* 1. Ὅποτερον) Omnes excepta *I.* καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. *A.* 1 *W.* πρότερον. *Pag.* 148. *l.* 13. Φύρας) φυράσας marg. *A.* 1 *W.* sed postea deletum. *l.* 14. Συνεπιβαλέσθαι) Priores edd. excepta B. 1. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo *A.* 1 *W.* *Pag.* 149. *l.* 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. *Pag.* 151. *l.* 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. *A.* 1 *W.* *l.* 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 152. *l.* 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. *l.* 5. ὦν) ὦ *I.* *Pag.* 153. *l.* 14. Ἐναυσαμένου τινος) ἐκκαυσαμένου C. male. *Pag.* 154. *l.* 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτηρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. ἑάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudiciis Grammaticis. *l.* 13. Ὑμετέρᾳ) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρᾳ. *Pag.* 156. *l.* 2. Καὶ) Ita F. *A.* 1. *I.* V. 2. S. A. Reliquae fere γάρ.

ANNOTATIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 3. l. 1. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.) Sic titulum auctori meritissimo fecimus, meliores editiones secuti. Mss. duo e regis Christianissimi Bibliotheca, quos beneficio viri clarissimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoscunt. A postrema etiam editione Basiliensi duae postremae voces aberant. BOURDELOTIUS. Mixta cum sint opera Luciani, in suas quaeque classes olim distributa fuisse omnia, credibile est; quae nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a maioribus edita sunt, a me quoque traduntur. Istarum classium praecipua, *Dialogi*: qui titulus ab iis, qui, post inventam artem typographicam, Lucianum primi ediderunt, omnibus praefixus mansit. De ordine opusculorum in praefatione a me dicitur. SOLANUS.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ τοῦ Ἑνπνίου) Non dubium est, quin *προσλαλίαν* istam voluerit Lucianus operibus suis praefigi. Nec tamen persuasum habeo, scribendi exordium eam illi fuisse. De ordine, quem in his *Dialogis* servandum putavimus, dictum est in Praefatione nostra ad Lectorem. BOURD. Est *λαλία*, vel *προσλαλία*, ut patet in fine, ubi ait, *οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαγγέλλυθα*. MARCILIUS. Scriptum est hoc *Somnium* a Luciano post primas in Graeciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiae specimen editurus, se suasque fortunas ostentare suis voluit; ne sibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunae adolescentulos ad res magnas suo exemplo existimaret. SOLAN.

ead. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

tor, apud quos *εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in Her-
motimo, sive de Sectis: *παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα*.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde *φοιτῆται*, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν. *Hesych. Suid. Poll.* Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eosdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: quī enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea sitis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. *Εἰς διδασκάλου* solent illi scriptores usur-
pare, non *εἰς διδασκάλους* & sic Nost. 'Ερμ. § 82, & 'Ερ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν ἡλ. πρόσθετος) Idem est prope finem huius
scripti ἀντίπαις, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
thoritate sultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. γυ-
μνὴ παιδίσκη πρόσθετος. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, πρόσθετος κόυρος, & παῖδες πρόσθετοί τε καὶ τοῦ πομ-
πεύειν ἐχόντες ἡλικίαν, VII, pag. 457, v. 47. quos *impubes-*
tes in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, παῖς ὢν οὐκ ἔστι πρόσθετος. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: ἥδη δὲ πρόσθετος ἦν Glossae: Πρόσθετος, προ-
ξίμος *puerili*: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. Πρώξιμος *puerili*, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὴν
τοῦ ἐφηβου ἡλικίαν, vel τὴν ἐφηβείαν vocant: *vicinum puer-*
ili, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iurisconsulo videntur descripta. Πρὸς τὴν ἡβὴν προσ-
άγειν apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa Li-
bani T. I, pag. 804 A. 'Επειδὴ γὰρ παῖς ἥδη ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καρὸν λαμβάνει τὰ παιδείματα, συνεβουλευό-
μεν τοῖς ἐπιτηδείοις, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον. qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster ἥδη
πρόσθετος ὢν, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Proculeriani tradiderunt, observante Merillio Obl. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάσκειν velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. ut eum heres artificium doceat, unde se tueri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumtibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manumissus est.* HEMST.

eod. l. 9. Τύχης δεῖσθαι λ.) Iac. Miccyllus, interpres huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & ege-
re quosam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται καὶ χορηγίας τυχερᾶς neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφοδίων παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἀπορα, καὶ βίος καμιδῆ στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαινομένην γλύφω. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδάσκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδασκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Iulian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa, per ignorance Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. pag. 20, 21. Hoefchel. ad Chrysof. περὶ Ἰερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e Mf. εἰς χαμαιδιδασκάλου. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras.* BROD. *ibid.* Ταχεῖαν τινα τὴν ἐπ.) *Secundam voculam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὶς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Nost. in Nigr. § 33.* HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) *Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnesiaca. In Peloponneso βαῦνος κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαῦνους αὖειν, τοῦτέστι: τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην.* VORST. *Ex Etymologo sumpta in v. Βάναυσος.* HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) *In Mss. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui.* BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) *Brevi, non multum post tempus.* BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) *Τὸν γιγνόμενον μισθόν.* BROD. *Artis proventum. Budaeus vernit iustam mercedem.* BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. *Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, iustam mercedem. Illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων ἔτρεφε τὸν Δεινίαν.* HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) *Quae paratam opem ferret: quae promptas praeberet suppetias. Ea repetit passim.* BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) *Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεὺς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεὺς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic*

agit Th. Magister, posset quis improbare ἐρμογλύφος & ἑρμογλυφούς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, ὅ, τὸ γὰρ πάππός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. IENSIVS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδοκίμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *lex, quae maxime servatur*. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραιῶν τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Phrasiarum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιός. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἶπεῖν. Et in Iside & Osir. p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγρειον οὖσαν. Dionys. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem probō L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμος. Origo vitii a librario- rum inscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκίμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκίμος, ἀριστος, ἀρχαῖος ubi perspicuum est intel- ligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδοκίμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem*

modum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων
 ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id. est, ἐν τοῖς ἰσχυροτά-
 τοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.
 egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique opti-
 ne, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Ἀριστοδε-
 νος Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit.
 1. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλι-
 στα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεξομένοις· μοχ: ὅτι
 ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκὸς τυγχά-
 ω similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal.
 A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16,
 Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitato-
 rem veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A.
 Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys.
 Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὢν (Demosthenem)
 ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Plutarch.
 Pyrrh. p. 391 B. καὶ διτέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλι-
 στα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς
 μάλιστα τὸννομα διτέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile
 mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag.
 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς δια-
 λέξεις, ταῖς φιλονεκίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑ-
 πολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· a quorum mente Hadr. Iunius
 prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis,
 quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit.
 p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύ-
 τατα ἂν ἐνέγκαιμι· quem nuntium equidem, ut mihi videor, in-
 primis, vel, ut qui maxime feram aeger time: credat aliquis ex-
 plendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si con-
 tulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur,
 ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucydid. VII, 71, ἐν τοῖς
 χαλεπώτατα διηγόν· in quo H. Stephanus iridem obhaesit.
 Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδόκι-
 μος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116,
 ἀνὴρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα· parique modo cap. 141.
 quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obs.
 Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα,
 nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non mi-
 nus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8,
 σεβνται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c.
 57, Σησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνέκβεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτά-
 τοισι. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I. 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: at qui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅτ' ἄννης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 109, Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος. X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὔρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξέοντον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 836, forte ὅμοια pro ὁμοίως, quemadmodum IV, pag. 364 Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φονικώτατον ἔστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praefereendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομασθῆν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulsa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκούσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομήδης Κρής, λυρικὸς, γεγοτὸς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Δίδασκε) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκειν μαρ atque ita margo ed. Ald. i Wesselingii. Probavit hanc

tionem Priscaus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth.

15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. Δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio mens erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύ-
ως γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spon-
t, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Lucia-
opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima,
νασαι γὰρ, δύναται γάρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29,
ν χορὸν ὦ πολλῶν &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ
ξίδος ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum.
aler. Flacc. I, 13:

— *versum proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solymo & nigrantem pulvere fratrem.*

i plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III,
20. HEMST.

ead. l. 2. Δεξιῶς) Anglic. & Mff. δεξιῶς, minus Attice.
OURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιῶς at Vat. 1 δεξιῶς.
ide supra hoc ipso capite, & Toξ. c. 44. 'Ετ. Δ. VII, οὐ
ἂν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες adde & Εἰκ. cap. 11. ubi in
npr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo,
i in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae
ic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata.
PLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter
nim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Julian. apud Cyrill. pag.
29 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιῶς ple-
que Codd. vitii suspicionem movent. Quid si a Luciano
verit? φύσεως τυχῶν δεξιῶς quomodo Archytas apud
Job. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μνημονικῶς καὶ
λαοποῦν τυχῶν nescio quis apud Suidam in Πάριον φύ-
ῶς τε δεξιῶς τετυχηκῶς vel, φύσεως λαχῶν δεξιῶς, ut
Democritus, teste Dione Chryso. p. 553 B. Ὀμηρος φύ-
ῶς λαχῶν θεαζούσης & de hoc ipso Dione Synesius, ὁ
ἐλαχῶν φύσεως δειῶς neutrum sane tam longe ab ἔχων
stat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, fa-
le potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύ-
ῶς δεξιῶς Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος Φύσει πρὸς
παντα δεξιῶς χρησάμενος & δεξίδος τὴν φύσιν in v. Γενέ-
ως. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπό. BROD. Angl. ἀπό.
OURD.

ead. l. 5. Ἀνέπλεττον) Ex hoc puerilis lusus oblecta-
mento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὥς ἐκ παιδὶ ἀποδείξαι εὐφυῶ, καὶ γλύφειν ἀστείως δυνάμετον. Vid. Grot. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ibid. Εἰκότως) *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν βραχεῖ) Χρόνω addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτηδεῖος — ἡμ.) *Dies apta*, quae opponitur dici parum auspicate, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pica dol. CLER.

ead. l. 11. Πραεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Tab. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Sappho. ad Hesych. in Πλάξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὶ λίθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur*. BROD.

ibid. Ἀρχ. δέ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citat Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium facti, qui bene coepit habet*. COGNATUS. Hesiodeum illud repetit in Hermot. & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἐρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiastes alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodie no legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper colliecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Puer enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλεονεχῶς παντός, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Bas. 534.) Et ita in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI de Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντός ταις παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Sicut etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Sympt. lib. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντός, ὥς ὁ πλεονεχῶς λόγος, deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiastes Aristotelem videtur adducere testem, nihil est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Problemat. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντός. Adde & Ἡθ. Nic. I, p. m. 4 lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλεονεχῶς ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντός εἶναι.

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium fœli, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Πολ. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκ οὐν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖσι τοῦ πάντος φησὶν εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖσι πάντος ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσιόδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλεον ἡμῖσι πάντος ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγασθαι vel παρῆχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖσι τοῦ πάντος εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, profertunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut *vetus habet proverbium*. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖσι πάντος, ὥς εὐκυνῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constinui, utrum malim, ἐποιέσωμεν ἢ ἐποικειώσωμεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ πάντος ἡμῖσι ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον ἡμῖσι γὰρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Auson. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. *ead. l. 6. Σκυτάλην*) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiastes, *οὐλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλήσιν, ἐξ οὐλῶν, ἥγουν κριθῶν ἄλσι μεμυγμένων, οἰονεῖ τινὰς ἀπαρχὰς ἐπιχέει τοῖς βωμοῖς.* Eo sensu usurpat Noster *Τοξ. cap. 6.* Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. *Μισθ. c. 14. SOLAN.*

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi *μοι εἶναι τὰ πρ.* vel *μοι εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προόμια, inquiens, ὄρῳ. & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλειδύμων γὰρ ὁ ἄνθρωπος· τὸ προόμιον δὲ τοῦτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrum accedit, ὁ ἐν προομιῖς τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae.* Declamatorem illum vix fero, qui Palaephati caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προόμιον. Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προομίῳ κειμένη· Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, τὰ δὲ ἀνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προόμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petendum *κατήρξατο*· nam προόμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. τὸν ἐκ τοιούτων προομιῶν καὶ προνομίων ἀρξάμενον. quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύζων) Emendo ἀνολολύζων. BROD.

Mss. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. διαλ. XI, ὀλολύζων ὥσπερ βρέφος. & Θ. Δ. XII V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatuibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in solium incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανδὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadversa facientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κόκυτον, pro sacro ululatu in stiles eiulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperiatur usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμός, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγκαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰάν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει) εἰάν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἁλύει, τούτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἁλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἁλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legitur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriore scripturam exponētis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thes. in Λύζω, & Foessio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praefendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περί Ἰβρ. πρὸς Γ', p. 1019 B, ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ἔμπεδον κεκομμένῳ τῷ πνεύματι φησὶν· antea mentionem fecerat δακρύων ἀθρόας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδυρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῶν τῆς φωνῆς ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus audientiam Mss.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: *Dicentis patuere genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit ius*, nec minus eleganter Pedit Albin. ad Liv. v. 120:

*Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,
Singultu medios impediēte sonos.*

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, & mox, ἀπὸ τοῦ αὐτῶν λύζοντα μεταξύ. Hefych. Ἀναλύζων, ἀναλύττων· ἔτι potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thef. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμῶς itidem pro ἀναλυγμῶς restituendum erit ἀναλυγμός· at non vereor affirmare, verbum illud Hefychio reddi debere in Ἀστυλύνειν, ἀναβλύνειν, κλαίνειν & Ἀστυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λίζειν neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀναβλύνω, λύνω, singultio: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singultu animas, sanguinem, facile video; in Hefychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ πᾶσι διὰ τὰ πεπαυμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνακλίνοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαυμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foësius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hefychium eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie Propertius illud ἀναπνέειν ὑπολύζοντα expressit: *Surgei & in lacrimis*, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν et apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλὴν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θεοῦ τὴν ὄμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία γρουσα καὶ ἐννοϊαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰμεμψιν (as-
sentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret
αὐτνιάζων vel ὄνειροτολῶν, quemadmodum in Liban. Decl.
XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον
πειτα ὄνειροπολήσας τὴν δωρεάν, ἀνηγέρθην· sed haec a vul-
gata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἁγανακτισαμένης) Restitue ἀγανακτισαμένης.
BROD. Thomas Mag. in Ἁγανακτισάμην. Neminem fore
credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιλήκοων) Φιλήκοος non debet verti *auscul-*
andi cupidus, sed *literatus* vel *studiosus literarum*, qui sic di-
citur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eru-
litis sermonibus aurem praebeat. Hinc φιλήκοια, *discendi*
studium. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v.
56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo oratio-
nem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφή-
μως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν
θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus mis-
si: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ
ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς·
atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν
θανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Ga-
lei Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II,
Pr. 3: Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bour-
delotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius:
sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem
Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu vi-
sio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo in-
duxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc
puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae as-
sumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xeno-
phon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX,
2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilli carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculeum Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλιά § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. ferm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β, p. 429 ed. St. Cic. Od. I, 32, Ovid. III Amor. 1, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gell. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque erudituri viri notarunt, Daufqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnef. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi vel Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulas Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullum capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philon. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. Τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & editis sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὰ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀναπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, quam Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in potestas faciles sint & largi, ne ἀκλεῖς ad Acherontem plorent. Ὡσεῖ τις μακέλα τετυλῶμενος ἐνδοθι χεῖρας, Dion Chrysost.

tomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντά. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
 ερος τὴν ἀναβολὴν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸ δ' ἀμφοτέρω καὶ μ.) Tollo distinctionem
 omnium edd. καὶ τὸ δὲ αὐτῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.
 quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
 culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
 qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
 μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
 terarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὥς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποίουν
 αὐτά. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννικῶς) Male verterunt, *generose edu-*
aberis: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
 los humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
 tes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
 νικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari-
 unt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
 rasse in γεννικὸς, quae tamen distingui debere & ratio lin-
 guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thes. Hesych.
 γεννικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave Suidas Γεννικῶς. Lucian.
 Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Vet. Scr. Cens. p. 124, v.
 13, γεννικὰ καὶ μεγαλοφυῇ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
 ge, γεννικὰ frustra est Sylburg. fortasse γενναῖα malet ali-
 quis pro γεννικὰ reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννι-
 κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πρόκωπος,
 ibi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
 men in loco Suidae si quis μανικὸν potius habuerit, haud
 equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
 Orat. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud
 Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννικὸν λέ-
 γεις τὸν ἄνδρα. Phrynichum Ecl. p. 42, γεννικώτατον μάρ-
 τυρα, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
 virtus esset in γεννικός. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρα-
 φέσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
 nius: πόθεν ὁ ἀριστεύς θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὅμους ἔχεις καρτεροὺς) Ut in Deor. &
 Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπεί ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
 grinationibus vide Crescoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
 datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
 Attico more pro ἀπελεύση quod ne quis usurpet, cui ca-
 stigationis stili sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἄπεισιν & Ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφίσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & falem Luciani, & bonum sensum non haber. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum est, dum censer receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriolem: nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε, omiſſa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum maiorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugae denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano obvium. GRONOV Recte animadvertit I. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba laudabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοις ἔργοις, *verba operibus*. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimari, omiſſa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omiſſis tribus vocalis, quasi eas iam deſcripsisset, transiit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia hūc verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἔξεργασαίτο, τὴν μὲν τέχνην ἈΠΑΝΤΕΣ

ΕΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἷδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insinulet, quod mea pro Lucianis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adiecta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις: vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae līροι sunt καὶ φλύνεσθαι) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque assutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. ΕΤΑΙΝΕΪ-ΕΘΑΙ ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσαχθεῖς) In Flor. Cod. μυσαχθεῖς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πινάρον, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή.

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, χιτωνιον πιναρόν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra σχῆμα εὐπρεπές viri literis expoliti, eodem ἰ. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodir; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρήτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. *tumentique fuit corpore*: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποντικόν, unde domo erat, sed Πομπικόν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Píscat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut patet postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, *fecit Iovem*, allato pari verborum ἀποδεικνύναι & ἀποφαίνειν utu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur*. Δεικνύναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Píscat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας: vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: *Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit*: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἔπειτα (l. ἐπλάσεν) ὃ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδέν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δι' ὀμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petatum eboreis lineamentis amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adiecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest Propert. III, 7, v. 15: *Phidiacus signo se Iuppiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον. Porro notum est, quos Homeri versus, ut dignam Iove maiestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δεῖξας Strab. VIII, p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in Philostrato consulisse de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἶαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδείξε λευκώλενον &c. credas ipsi fuisse in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionys. Halic. περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) Iovem Olympium. BROD. Iovis Olympici statuam, quae inter VII orbis miracula habita est. de qua videndus Pausan. El. I, p. 156. Noster Συγγ. c. 27. Γπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσιν Δία, καὶ τὴν Ἀθηνῆσιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που σαφές. SOLAN.

ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auctor libri de mundo, Cic. Tuscul. I, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Basilus de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Mss. ἑθαυμαστώθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tusculan. I. FAYUS. Vid. Ἐρ. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphy. n. 20. SOLAN.
ead. l. 10. Πλείονα διαπταίουσα) Hunc locum imitatus est
 Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμετος
 ἐφ' ἧ τὴν ἀνάμνησιν ἀβροῖσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque ad-
 scripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior,
 etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic,
 καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque ser-
 monis parte barbarizans. Nihil est plerumque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμ-
 πολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur.
 BOURD. Πάντοθεν praeter Mf. Bourdelotii & A. P. L. & ed.
 Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Fer-
 ri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta,
 exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-
 risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum
 consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτι.
 SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres eis
 τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille mātus,
 dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcentur. BOURD. Ad
 plenum. Virgil. II Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡφ.
 μ. Οἱ τ' εὐτυχῶντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim
 αὐτή, id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecutus
 bona, statimarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuit.
 Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐ-
 τῇ ἀνώμοτος ἐστὶ vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipsa noter,
 non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu
 clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13:
 Τάμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ ἀποτεμούσα τοῦ Κί-
 ρου αὐτῇ, εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc.
 § 16: Τίνας δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφρο-
 σύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in
 Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἐτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὖ μάλα
 καὶ αὐτῇ sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro
 αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἡδε:
 nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset,
 ait Κράτος, καὶ τήνδε (ὠλέην) νῦν πόρπαξον ἀσφαλῶς. IENS.
 Iensius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat,
 faepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι ποτῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmassii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. Τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδοον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδοον legit Micyllus, non πρόσδοον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. Τὴν πρόσδοον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi Ἐντημὶς τὴν πρόσδοον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδοον. Reliquae πρόσδοον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ὀλίγα καὶ ἀγενῆ λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδοον intersit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδοον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *vilis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, *neque amicis expeitibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi fiece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔξῃς, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φέβω καθιστάμενοι καὶ ἀκνηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγῶν δειλότερος. de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ἔτι δ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Auson.

At lepus, In me omnis terrae pelagique ruina est,

Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demosth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼν βίον ἔζη, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς αὐτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demosthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼν βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονοῦντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼν δὲ βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τίνα βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrysoſt. p. 216. HEMST.

ead. l. 11. Ἐρμαιον) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἥδη οὖν ἄπαντες αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonacte c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν, τίνα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπεῖσθῃ, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· senſius requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre superfedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιήμενον πτολιθρον· debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pertcl. p. 153 A. οὐδεὶς εὐφυὲς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος: quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλίμων ἢ Ἀρχίλοχος ἢ σθεῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. 'Ο λαγὼς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat verustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾦς) *Summus quantum voles sta-
tuarius.* BROD.

ibid. Βάνανσος) *Sedentarius* Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρῶναξ) *Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπῶ-
ζων.* Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) *Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ.* BROD. Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ᾤ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
*animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare *partem praecipuam*, neque etiam, *animum* esse *par-
tem hominis praecipuam*: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad *animum*, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, *Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo.* VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se *animum*, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὑπερ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ἡγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Nolter in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἑμαυτοῦ. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐτεβεία: ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δίκαιως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκῆρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Iulian. in Epist. dixit ἀκῆρατον χρυσὸν *desuacatum*, ἀκῆρᾶσιον, ἀκῆραιοι, ἀφθορον, ἀσθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. Γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως αἰ. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πρῶξαι Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magnopere reprehendas: & quae fieri expediant, *prosum prospicies*: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura folleter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: *ξυνηδεῖν δὲ τὸ δέον ἐπὶ ἐν ἀφανεί ὃν δεινότητος* apud Liban. T. I, p. 804 B. πλεῖστον ἀφαστώτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ προύφει. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστὶν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Estque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38: iisdemque verbis vatibus ab Homer. Il. A, 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
πλείστον τοῦ γεννησομένου ἀριστος εἰκαστής· μοχ: τό, τε ἄ-
μεινον ἢ χειρόν ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι πρεστέρα μάλιστα· quod Ar-
rianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ
τῶν πραγμάτων ψευδῆσαι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δαίμονος) *Hic huius filius hominis infimae ac
tenuis sortis.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege δ βουλευσάμε-
νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc delibe-
ras, neque utram sectari velis decrevissti:* haec enim auditor
tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δαίμονος, filius hominis ignoti, nul-
laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
ρίστοις εὐδοκίμειν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
loco mutatum nollem: inter optimos celebratus: paulo post,
προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Τοχαρις τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. Λαμπρὰν) Vid. Oët. Ferrar. P. II de R. V.
lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. Τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
dico ad Heliod.* BOURD.

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
ri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.
BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, at-
que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam. in
honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. vi Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescen-
tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. ix epist.
13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam
vero apud Ovidium. lib. iii Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en
digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Pers. Sat. I: *Pul-
chrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator. Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei: & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης.* & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. Ἄν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησι βριαυτέρᾳ, non βεβαιωτέρᾳ, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν. Pifistr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chryf. p. 47 B. 530 D. ἂν μὴ τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppressu aetatem nostram & corripuit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Julian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissent. HEMST.

ead. l. 13. Κεχηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφο-
λογίας vitandae causa. MARCIL.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσθέν.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίον, πάντος μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος γεγενότα δὲ πάντος εὐκλεέστερον. COGN.

ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιού δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἰστορεῖ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γύλω-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἀστεος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin: Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschinis. BOURD.

ibid. Ὃς τυμπανιστρίας) Τοὺς Διάσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini impropere-
rat. BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam II. Casaubonus de Sat. Poës. I, p. 67, reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glaucothea*, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,
Lucian. Vol. I.

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socrati Aeschinis praefixit imaginem oratoris Aeschinis e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. 'Αλλ' ὅπως) Legendum ὅμως. BROD. Ex P. & ed. I. restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: τῶν δ' ἐς Φιλίππον ὁρῶντων ὁ Κ. Αἰσχίνης. SOLAN. Retinui ὅμως. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obsuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides, quante Aeschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem ed. A. W. notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De Aeschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. *Τυμπανιστρίαν* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vir. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) Διὰ τὴν Ἱστορικὴν καὶ παιδείαν. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servasse & sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Nesp. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phae-nareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chacredemo Patroclum

reperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide Fr. Iunii Catal. Art. ii. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocle; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χειρὸν τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιδρῖων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσθεντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκωζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργός, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates πρὸς λιθοξόος Timoni Phliasio: sed egregius imprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &c, quem testem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθουργός, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργός uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάζεσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, & πατρώα τέχνην χερσὶ τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδεις IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. Hē. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργός σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἀριστος ἐστὶ τὴν λιθουργικὴν. Moeris annotat, λιθουργός Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hesych. λιθουργός, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἐρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἐρμογλύφος & ἐρμογλυφεύς, λιθοξέστη reiciat. HEMST.

ibid. Ὑπὸ τῇ ἐρμ.) Laërtius in Socrate: Δούρις δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & l. ἀνανήφων. Utrum utri praeestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδούσα ἂν νῦν εἶναι φασί, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dioni Chryf. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I Ep. 275, quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω γενευκέσθαι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obliquo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπτουσι κάτω γενευκίας, ὥπως μεταρσινοῦσθαι ἐξ αδυνατώσι. Hierod. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. ἀητεύσεις κα-

το γενηκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Aucl. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἔλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φρίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρίας ὅτι μάλιστα ὠραιότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνερπίματο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & l. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. συνέπριε· priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθε ἥδη) Multum abest, ut damnum. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἥδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθε δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἀπὶ τε ἥδη rectius putaret ἀπὶ τε δὴ. Vid. Thom. in Φέρω. Ἐπιβρίνειν τοῦ ὀχλήματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσφ.) E nummis exhibet Spanhemius in exi-

mio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & *Gryphas* intelligit. SOLAN.

ibid. (Ὅπως ἴδης) Mss. & Angl. εἶδης toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. Α. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. Ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερίας πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπερία πόλεις, &c. GRON. Gronovii conjectura non improbabilis. Hesych. Ἑσπέρια, δυντικά μέρη quod Berkellius observavit ad Stephan. in Ἑσπέρια. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπέρια τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Paetus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπείρων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπὸ πτεροῦ γεωργὴς, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνθρώποις ἐνσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fuma novitates augere, properabat exinde sublimior* Iulianus, *ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ παλαιὸι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς διφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obs. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunos produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsum de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Perit. Obs. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec Philostratus ipse V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἄλλ' ὅσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος δίδει τὰ ἄστυ. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiose vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminare: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste Rich. Bentleio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρον τινὲς) Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἐτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepra lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde pater, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καί τι καὶ) Lege, καὶ τοι καί. atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντα defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydri perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hie me noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερινὸς ὄνειρος) Vide Erasmi in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. ἢ Κ. ὅτε scribi iubet; quod recepissem utique, si vel unus addidisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικόν* vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa causidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. *ἔρω δὲ ὑμῖν φορτικά μὲν, καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ*. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluci VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo infusum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmeneae vel ex Plauto, vel ex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἰ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη καὶ πρόσθε μὲν πύκῃσιν οὐλαμνηφόροις Τριέσπερου λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον λέοντα* dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρον*. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae Il. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος λέων*, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, *τὸν Βουβοίαν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς*. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτην Ἀλχηστίν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud Alciphr. p. 356, ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam sublimitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus acceda et Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Διαμισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιίαν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθισομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἐωλος γὰρ ἢ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thes. in v. Ἐωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displacent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτὰς τινὰς alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit inductum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturberetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutatur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte comilitonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, εὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore obici sibi finxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visu narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. ποτε, ὥς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ε. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasione praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem virii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quodquam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ε. π. δ. τὸ ἐν. ὥς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πέσειν ἐν τῇ πατρῷα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὥς ὑπόκρισιν τὴν ὀ. οὐ. φλ. ε. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi factō tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat &c. illud ὥς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis interfertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ' ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. (ἔβλοκα κεί) Mss. & Basil. & Flor. ἐβλοκαλακεί. male. BOURD. Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. (ἑαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προστίθεσθαι Noster habet in 119. ii K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεύς) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρὸν) Legendum *βόρβορος τις*. Erasmi in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse *βάρβαρος*, cum de menda viri docti monuissent: reperit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βόρβω βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Miss. tantum O. & W. & plerisque impressis *βάρβαρος* legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. *Βόρβορος* eo differt a *πηλῷ*, quod & male oleat, & nulli sit ului; cum contra *πηλός*, terra *liquore affuso subacti*, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur *πηλός ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλός ὁ τῶν κροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν*: hoc Latinis *lutum*, illud *coenitum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De *βόρβορος* & *βορβορώδης* vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεισημίζεις) Male in omnibus editionibus *ἐπισημίζεις*. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. *Ἐπισημίζεις*) Ominibus hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. *χεῖν . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζωι, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέν*

τα πονηρὰ φανείν. ubi Schol. ὁ πρᾶττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basf. 411 C. Vid. tamen II. A., 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν. probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμησαν. tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *compertum autem nihil, inquit, habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τοῦτοῖς (frumenti sationi) Κελεός τε καὶ Μετάγειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπισημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπισημίζεις, quæ ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gestu prædicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subfannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiſſ. sic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) Nasum: ironias. Erasmi in Proverbio, Naso suspendere. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facetissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Καυκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρωνείαν. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶα γ' οὖν &c. IENS.

ibid. Ἑμφύχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differretis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Imag. § 21: Ἀλλὰ κἀκείνῳ οὐ σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi.* Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τοῦτω διήλλασσον. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque differabant in eo &c.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis causarum patronis χρυσᾷ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριαγὸς δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt *forensia lucra*, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθυνεῖν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἐντε δὲ δικας πολίεσσιν ἐριδμαίνοντας ἔπεσσι, Ὡν ἄπο πλοῦτον ἀπειρέσιον καὶ χρήματ' ἀγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θνητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσι ἀγνητοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, iudicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, *causas agentes*; quamquam ἐριδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posses itaque non absurde, Ἐντε δίκαις πολίεσσι &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἐντε δικασ-

πολίῃσιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
 λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλεσι, πενήσι, σοφίῃσι. Fa-
 ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
 quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
 gererent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
 ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μεγνύ-
 τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα αὐτ' ἐλευθέ-
 ρου γινόμενον & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
 parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
 dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
 probes, quem patrociniū tractantem tenuerunt causarum conflictā-
 tiones, & caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
 certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo
 invidiae liquis gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa
 livoris & rapiendi, immo potius latrocinandī (indicare nimirum
 voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
 stare) potestate permittit. HEMST.

ead. l. 11. τοῖς κοροπλάβοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
 liani Caes. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
 cus ex Halcyone Luciani protetur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspicebar legendum esse δῆγμα. Sed
 nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστέ μοι) Ex O. & M. illud μοι restituiimus,
 pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
 lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
 les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπ' αὐτῷ δ' οὐν μοι λέ-
 γειν Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. ὥστε μοι
 θαυμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
 θεοσίτῃ ἔπεισέ μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὥστ' οὐδ' ἐπ' αὐ-
 τῷ ἐκείνο. Plutarch. Ages. p. 603 D. 616 F. parem habet
 & notionem & structuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. § 23. De-
 mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιάζε-
 σθαι in Macart. p. 1028 B. διαπραττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλ-
 θη τοῦτοῖς. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' αἷς τοῖς Ἰλιεῦ-
 σιν ἐπ' ἦλθε τοὺς μὲν τιμῶν, τοὺς δὲ μὴ. Alciphro. III Ep. 12.
 Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chrys. pag. 466 B.
 σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
 iit animum impetus. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
 gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
 Utroque casu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. Priscian.
 XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσῆει. Platonis, quae pro-
 ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

573 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἷόν
 εἶκος, φοβηθῆναι. Lys. p. 506 E. Ceterum haec tota perio-
 dus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae prae-
 cedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est
 apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide voc-
 tetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his
 demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius
 immitti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi
 vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene
 flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὥς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ.
 γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ Κ. superioribus, βέρβορος τις παραμι-
 κρῖν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic pau-
 cos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur to-
 tam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam,
 οἶσθα περὶ αὐτοῦ: praeferebam, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius
 Platonicum illud, οἶσθά του καὶ αὐτός. Tum lepore quidem
 Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ
 τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus
 consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil fa-
 piens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Athe-
 nien-sibus obii-cit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ
 ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰάθασιν χεῖρσθαι
 τῷ βουλευέσθαι ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae
 credo, Eupolin esse patrem huius iambi, assermanti: eum etiam
 κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. (Ὁ Κωμικὸς) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. Ἰππ. De eo
 idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis ei-
 se videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec
 verba quaesiveris. Neque usquam in superscriptis eius fabu-
 lis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero,
 nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat
 hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἰπνοπ.) Scribe ἱπνοποιούς, pro ἱπνοποιούς,
 qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones
 hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: Debetur magnus pa-
 trinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol. figulus:
 immo Artice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragi-
 ci ipsum Prometheus vulgi fictilis auctorem dixerint πη-
 λουργόν. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 466

C. ἄδην Προμηθεός, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196. positus Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ita P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus*: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. Platoni frequens: βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσις in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum Δεραπεύειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασί σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεὶς ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννόσας) Benedictus, *suo Marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *haslenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἢ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θεϊότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Ml. συνειργάζετο δὲ τι ἢ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dissum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γὰρ tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη & quod huic simillimum existat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemularus, filii quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπογραφὸς ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeretur velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. l. recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

cad. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρον. Ep. I, c. 2. SOLAN. Typorum, opinor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom. Mag. in Ὁφελεῖ σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γούν Brodaeus & Marcilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γούν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γούν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἔν) ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

cad. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γούν ἐμοὶ. BROD. Παρὰ γούν ἐμοὶ, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελησείεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἢ καὶνότης: neque enim quidquam ei proderet apud me novitas. CLER. Pro γὰρ Marcilius γούν. atque ita legendum, monuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελησείεν αὐτῷ παρά γε ἐμοὶ ἢ καὶνότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετριῖσθαι ἀμορφὸν ὤν. Neque sane proderet illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est affecta, quare ea sumus contenti. IENS. Ed. I. γούν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. SOLAN.

cad. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. BOURD.

cad. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καὶνότητος. BROD.

ibid. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὸ πεπονηότα. BROD. Marcilii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονηότα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεπονηότα, nimirum τὸ ἀμορφόν, quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόρου τοῦ ξένου

ἀντιποιηθέντα, quae solam sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent. hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἀμορφον· verumtamen quae sola nuntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὲν ἄλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praesertim, propter corporis infirmitatem φιλιστορούντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον· ἐλεφάντων θήραν ευστήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων· id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναθρόντες) Vox poetica. Έρμ. c. 71, ἐκθρεῖν. reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπνδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exiliendi vehementiam significat. Habent Plato, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: inde

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινος καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρυτο. & XVII, 46, ὑποθορυμένοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρυσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἀζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθραν τοιοῦτος ἐξέθορεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. Profilire Latinis. Arnob. II, p. 70, Feminurum ex genitalibus profilirent. HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλευργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἔτι de Conscr. Hist. § 8, ἔτι ἀγροεῖν εὐκασινοῖ τοιοῦτοι § 10, ἔτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὸν ὅμοιον ᾧ τῷ Ἀντιόχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἑναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστῶς· ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβίβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἴπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφυεῖς ab Ilocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentosi similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad II. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimaeras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211 B. qui ἀμηχανούς πλῆθει τε καὶ ἀτοπία τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 &c. Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινος καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46, ὑποθόρνυμενοι quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθόρνυσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrum. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἀζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξεθορε de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρον τοιοῦτος ἐξεθόρεν Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξένον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoscebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἐτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλευργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἀνέρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscr. Hist. § 8, ἐτι ἀγροεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακείνῳ εἰπεῖν ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὥρα τοῖνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὲν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντίοχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κωμωδίας) De quibus in Dial. Δις κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι.) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστὸς ἀλλότοκον, καὶ καθ' ὑπερβίβασμὸν ἀλλόκοτον dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλότοκον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον significat ergo in aliam formam mutatam & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἰπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφρεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. GOGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portenti similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ἃς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimæram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimæras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phædr. p. 121 B. qui ἀμνηχάνους πλῆθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturæ miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

solet haec vox de iis, quae dissimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ πάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinſius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philosopho movendum cenſeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἐτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὴ γνῶσι τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαίρημων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἰπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτὸν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat Lud. Cresſollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέρωστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: Si modo naturae formam concedimus illi. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὑβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὑβριστότατον legit ὑβριστικώτατον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὑβριστος, unde deberet oriri ὑβριστότατος· neutiquam tamen ὑβριστότατος reiiciendum esse, vincat vel unus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: Τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὑβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS.

ibid. Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυναμφ.) Τὸ οἶνομέλι. BROD. Uritur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inst. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi mulsum & oenometeli quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέτθειρε) De industria τὸ συμπθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tintoribus propria φθείρειν, φθοραὶ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit L. Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Casaub. ad Pers. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionysii Halicarn. quem certe interpretas non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλα δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἵτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum est illud Statii Ach. I, 307, *Lactea Massagetae velui cum pocula fuscant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur ostro*: ubi *fuscant* N. Heinssii pro *fuscant* nequaquam mihi probatur: noti sunt Homeri versus, quorum suavissima venustate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. L. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BROD. Nempe Dionysius, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide Aristoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi saepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & seq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt If. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & G. I. Vossius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mf. uti oportet, habet Διονύσω· neque vero Bacchus Διονύσιος, sed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διονύσω legendum. Baccho nempe se tradidit Comoedia, &c. Res notissima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. l. IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ Dionysio etiam Latine retinet; nec Brodaeus, qui eandem scripturam retinet Misc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in versione *Dionysius, Dionysii*, intrusum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος scribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte monuit Iensius. Emendationem, per se liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impressi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. ead. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublimi evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅλον ἀ. μ. ἐποχουμένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. εἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκάρτει in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lystr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχουμένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublimi evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegaso quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, illa spe velli & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορουμένοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαίστοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non servans. Illud insuper, quo magis vis phraeos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσι κεχηρμένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαρύγῃσι: ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, *potentissimi regis anapaestum*; ubi Lambino placebat *anapaesticum*, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, velut pedis anapaesti praecinientibus modulis: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. Ἐποχουμένη) Ἐπηχουμένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστάς καὶ μετεωρολόσχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subfannatum, & *φροντιστήν* & *μετεωροφένανκα* vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicuntur *μεριμνοφροντισται*, & alio in loco *μετεωροφένανκες*. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poetæ respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solirum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. *Μίαν τ. προέλευσιν*) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. *Προέλευσις*, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. *προαίρεσιν*. BOURD. Verissima lectio *προαίρεσιν*, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. *προέλευσιν*, quod alias edd. insidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. *Προέλευσιν* recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thes. T. I, p. 1273, sane non video. Quamquam *προαίρεσιν* ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, *προέρχονται* ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. *προελθεῖν εἰς ἀγοράν* Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chrys. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moveat, capi potest: sed ibi malo *προσελθεῖν*. *προιέναι εἰς τὸ δημόσιον*, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὴς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἐξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulum solemnes processus vel processiones *προόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Προέλευσις*: recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριαμβικῆς προελεύσεως* & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπή ὁ Δριαμβεύς, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα* quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* mutatum nolim: similiter enim Plutarch. in Crass. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam novetur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεότητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφισιν ἐπὶ τὴν δέαν προελθεῖν* quam lectionem cum ipsa tueatur struturae forma, repudiandum censeo *προσελθεῖν* V. C. & Porti. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλοῦμενος παρητήσατο προελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praeferendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de sectarum inter Christianos principibus eo sensu dicitur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον*, *πρόσοδον* vel *πάροδον* ποιῶνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνεχεῖς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρόδους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

c fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι Isocr. Or. Ar. p. 142
 five etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in
 mocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς
 ν βουλὴν· *referre ad Senatū laxē nimis Wolfius interpreta-*
r: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit le-
m οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων
δέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργεσθαι,
 κλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: sin contra, λόγου τυγ-
 χάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δῆμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474
 . παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo
 ὁσσοδὸν ποιεῖσθαι Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157,
 ἢ τε πρόσδοσιν ἐποιήσάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους·
 eschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ
 ἀγῶ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς
 ἀραπρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν
 βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit,
 si damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque
 iam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, repe-
 as, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν
 πρόσδοσιν· at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδείθην προσόδων. Ρα-
 virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παρίοντες supra § 2. οὗτα
 εἰς τὰ πλήθη παρίων τοὺς βουλευμένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσ-
 τράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παρίοντες apud
 Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes in-
 terpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec
 idem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad
 Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προσερχομένου, *actore in scenam*
prodeunte. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ
 παρελθεῖν οἰκέτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c.
 3, p. 210, τοῖς κωμωδοῖς χορηγῶν παριούσι· quorum pra-
 vam D. Heinsii versionem iure castigavit Salmast. de Ul. p.
 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Herald. An. in O.
 ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discre-
 pat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα
 προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δῆμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀφείλει·
 nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam susti-
 nebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggre-
 diantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν
 δεῖ καταπεμπόμενον τῆς προόδου τὸ σύνθημα· ἢ πρόσδος ni-
 hil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam
 procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum,
 ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia *μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν*, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 42 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) *πάσαν ἐκ βάθους ἀνασπασαί τὴν σωφροσύνην* sed quod illud eruditius sit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianis verbum *καταχεῖν*, *perfundere*. Horatius de homine dictoris acriter proscillo lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam Italio perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἑλπίαν* Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαις, ex quibus hic locus integer defumtus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hoc versum Comici in Nebul. Act. 1, Sc. 2:

Ἀνθρώτ' ἀρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, *ψυλλῶν πηδήματα καταμικνόμενος* ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, *δις διὰ πασῶν*. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Verutiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut *ἀ. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαίδ. c. 21*. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristo-

ianis fabula μετεωρολόσχους produxit Suid. in Μετεωρολό-
 εῖς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολόσχαί, sed
 ετεωροφέναικες v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho-
 asten exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde ὁ Ἄρ. ut Aristonis filius
 lato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ εἶλον τῷ ἄρρενι) Hac de re Phaedrus sine
 ab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen-
 : Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho-
 mines e lutō formasse dicebant, & Platonis de primis ho-
 minibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio,
 inde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis conieceret συγκα-
 μι. Noster de Conséc. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ
 ὀφθαλμῶ. Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor
 : Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκρασαμένη φύσει, pro
 γκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in-
 derit vitiosum illud φανοῖν pro φανείν aut φανοίμην, quod
 Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum
 re dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποινκώ-
 ργῃς etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi-
 ar, qualem se Prometheus praebuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅστ᾽ αὖ παρ.) Aeschylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικρῇ) Sic in Prometh. & Dial.
 tom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κομικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφων) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφῳ, quod
 iam in O. & M. est; duriusculè, quamvis existeret ἐρ. c. 45.
 & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lektionem ed. I. interpolatam
 que valere iussi: quomodo γέλως κομικός, sic & σεμνό-
 ς φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικῷ, ut solent Gram-
 matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτήρ
 ἔχον Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3,
 φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἅπ-
 γε τοῦτο μένον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Lati-
 os interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic
 nim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus)
 sage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat
 usulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid
 oc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo *ἀπαγε* cum veterioribus editionibus pone distinctionem *ἀπαγε τοῦτο μόνον*, & verte: *sed quod ad furandi artem spectat*, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) *absit*. hanc etiam nostris inesse non dices. Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furtus & coelo subduxit. Apage, hac sola in re nunquam Prometheus comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. **Απαγε*, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponit Noster Amor. § 38, *ἀπαγε, μή μοι γένοιτο*. Pseudol. § 2 Chrysostomo frequens: *οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυλαῖν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή*. Hom. XXXIX, ad Corinth. Suid. **Απαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο*. Præterea ne quid loci venustatem rurbaret, scribendum fuit *καλεπτικός*: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius ætæ consensu solus obtinuerat, Prometheus ipsi Mercurio adiungeret? sed *καλεπτικὸν* eum iure potuit appellare quippe qui semet ipse in cognomine dialogo *ὁμότεχον* Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεὸς) Προμηθεύς. Hesiod. ἐν 'Ε. καὶ 'Η. ΒΡΟΔ. Ὁ θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπεται, θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπαγεῖν. Quod semel monitum volo. BOURDELORIOISE, Ὁ θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi factum. In Fl. tora parenthesis deest; certe incommode dicitur *καλεπτικῆς*. SOLAN.

ibid. Ἐκείναι) Scribo ἐνεῖναι. ΒΡΟΔ.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἀν' ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τὸ ἐμὲ διέλαθε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ τὸς συντεθεικῶς;) Unde enim furaremur? nisi quis me laetet, tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt *πιτυκάμπτας* esse centauros. Suidas, *πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος*. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *nisi quis me fugit, qui tales centauros,*

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis salibus, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus haustis, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τίς ponitur, est, veluti τίς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoicae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκού οὖν ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου, &c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando τίς encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequae retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla asserens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quoniam hominum hæc didici, *audivit?* Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰδ' ἔμπυρα; cui *fers has partes victimarum comburendas?* Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935, Oedip. Tyr. 365, 792,

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi τοῦ & τῆ sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. ΠΥΤΙΟΧ.) Castigo: ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ καὶ τραγέλαφους, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΗΝ vocat lib. II Ver. Hist. COGN. Ἰπποκάμπας) Legebatur antehac ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ, ut *à. iōt. β. c. 25.* (vel mendose ΠΥΤΙΟΧ —) quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἰ—μπτας, legitur. In Ox. vero ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΑΣ. De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *sic. p. 774.* (locum ipsum vide ad *é. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio ΠΙΤΥΟΚΑΜΠΤΑΣ explicanti Centauros praevit Fr. Luisin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut Kuster. Πιτυοχ.) ὁ Κένταυρος: verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, ἀποκτείνας καὶ Σίην τὴν πρὸς Πιθίῳ συγγενήν quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constar, origo reperatur? nam quod Luisinus est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictoris flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeso, Πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo

e agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvens. Non me praeterunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, e quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελουμένους* paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλαι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prioribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες* necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. existisse lectionem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται* eoque pertinere non incommode videatur Hesychii glossa, *Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iungas, sive *ἀεροκελάδους* per se solos intelligas, *aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hesychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πιτυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae antehabendum statuat, haud equidem magnopere obnitar: verum idem ipsum in Aristophane Fritschlinus spectavit verbens *Erucosfanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quorum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἵπποκάμπται*, vel, ut scribi debebat, *ἵπποκάμπτους*, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, assentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. I. *Τραγελάφων* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iungit

git ἰππαλεκτρύονας haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιοῦτους ἰππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI. p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον ἡ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Π. A., p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀκρ. τοῦ γὰρ ἔστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάληνος & Bekkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφων nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrius Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Jac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censer vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem hanc difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθεῖν, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eisdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama fucinatoris Sinim aequaret, ad meaque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἘΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ἘΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅτι ΠΑΝΤ ΠΗΘΟΜΕΝΑ* ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. HEMST.

ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλεύεσθαι) *Post rem consulere*: unde & Andarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὁψίνοον, quasi *sero sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, reperit Προμηθεῖα Ποικίλον, αἰολομητιν' ἀμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεῖα; *prometheum* vasfrum nominans, ac variis instructum conficiis, *Epimetheum* post erratum sapientem. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: raverit enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIGPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim amagebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porto*, aut, *mitte*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia nocturnis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare.

COGN. Prov. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρξουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ ῥέον. Aristoph. Ὀρνι. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasim. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, τασσιν, εἰ δὲν σοὶ τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum comiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obiecerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Μοχ παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἐρίδες ἐτεπλάσαν αὐτοῖς libello superiore § 5, τραγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davis. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα con-

tinentur in *πλουτοῦσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γὰρ δὲ λαθεῖν αὐτόν· scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἐ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστις καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum alter Demosth. Ep. I, p. 190 B. ῥῆθην χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γῆμιν, ὥς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervant versionem, in qua negligit efficaciam vocolae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Artici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segnitudo ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresserunt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν ἐκρύπτει θρασύνεσθαι ἥκιστα εἰσθεὶν· ibi D. Hoeschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ θράσους· idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλίγιστον ἀνδρείον μὲν οὐδαμῶς, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν

καὶ δραστὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plurima notat eius generis Ios. Wasse. Quod autem pro λογισ-
 ας Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est se-
 cutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo alie-
 er Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἐννοῶν τε καὶ λελογισμένον
 ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Λ.) Bourdelotium laudo, quod no-
 mina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inter-
 curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Lucia-
 ni partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum
 audierat: hoc enim epistola diserte proficitur. Ipse itaque
 nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico
 enarret. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σεμνὸς) Similiter Alciph. I Ep. 34, ut Ber-
 glerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὅμοιων λόγων) Ὅμοιοι λόγοι, sermones inter pa-
 res, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut
 apud Homer. ὁμοιος πόλεμος, ὁμοιος θάνατος, ὁμοιον γῆρας.
 BOURD.

ead. l. 7. Ὅλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae no-
 tat I. Iensius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὅλος, ut ad praece-
 dens μεταβέβλησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse sole-
 bas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem super-
 bi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasmi in eo Adagio. BROD.
 Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bour-
 delotius: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en pas-
 sant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sopho-
 cles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p.
 21: — ὥς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
 Νόλωσ' ἐς ἄδου· τοῖς δ' ἔ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλ-
 λοιςι πάντ' ἐκεῖ κακά. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod
 in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu
 est: nihil enim haecenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο
 referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto
 hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset,
 cognoscere volens, ut edisserat hisce perit: ex vulgata nul-
 lus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne di-
 cam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem exspectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231 B. τὸδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi auidius inepete, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedit, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἀνθρώπος, mirificam quamdam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo*. Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἢ Ἑρμιονεῦσι. Aelianus ipse I, 60, εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πόλιν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequenter. Raphaelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἔχινος ἐν μέγα. Eodem perfinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομῶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομεῖν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hefych. Suid. BOURD.

ead. l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς proponuntur. εὐφραίνεισθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarum laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένου) In quibusdam τετυφλωμένου sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβεβροτημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hefych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὀφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασίην αἵτας

ἐπιτρον ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii* : meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Ὁ ὀφθαλμικοὺς αὐτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus ocularius, ὀφθαλμικός* : habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀντί τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγεῖλαντος) Hunc locum usurpat Caspr. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα. ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Verit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant*, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων. At videtur Lucianus scripsisse καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae*. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, Κόσμιος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam insolentior dictio est. Et in Fl. exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omisum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud καταγεγραμμένον iam plane supervacuum & nulli usui? ergo refingendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta*. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) Et sphaera ex arundine. Sphaerae huiusmodi κρικῶτοι vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpretes, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose dislerit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utrique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὁργάνῳ γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκεκμημένῳ καλάμῳ καὶ ὑπ' ἀσκήων ἐκφυεσσομένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην ἢ χθ'. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis ahenis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum ahenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelorius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thes. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) Universi, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τῷ αὐτῷ τινά μου λ. &c.) Interp. Tantamque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plene videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre. Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, lusciniae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulti & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαίων interpretatur ἀνόντων. Graeci passim ἀρχαίον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δ' ἐγ' ἀρχαίος: sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαίον εἰς ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν ἄδειν τε πίνονθ'· αἱ hic continuo subiecit,

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua. Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξαι, ita Aristophanes Κρόνους ἀποδείξαι in Veip. v. 1471: Καὶ τοὺς τραγωδοὺς φησὶν ἀποδείξειν Κρόνους τῶν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαινεῖν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auditor in Imag. § 13, ὅποτεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδη &c. Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia canius, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20.

ead. l. 16. ὥστε τὰς Σειρήνας) Desumtum ex Odyss. μ'. Aristaenetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN. Pag. 30. l. 1. Καὶ ἀνδράς) Luscinias. BROD. Quas hic luscinias memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniiis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λωτὸν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedef. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaeo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta sermonum suavitatem perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Plato Ep. IV, ὥς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἴ τις ἄλλος πώποτε ἐδόξεν ἦναι καὶ πολιτεία διενεργεῖν. Pessime Ficinus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolecant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἐπαιν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctrinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angustis perfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος· ἀνεπέταται αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, ἀνίματι εἰς tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀπενεί νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐληλεγμένων) Legendum ἐληλεγμένων· ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἐλελεγμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrium etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξηληλεγμαι. ibidem ἐληλεγμαι. iterum ἐληλεγμένων in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatium lib. VI, p. 406, ὁ Σωσθένης αἰ-

δεσδεῖς ὡς ἐλληλεγμένος) forte dicendum, id facillioris enuntiationis causa Graecos factitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem existant verba. Saepius eo respicitur; praesertim a Platoniciis: vide Alcibiad. c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle sumfisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡστε δὴ τὸ καινότετον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτὸν) Ed. l. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἄρτι dicendum erat. Vide Ammon. v. ἄρτι. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redeigisse: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaeus. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythiis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Libani. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήσω καὶ σωφρονῶ τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνῶν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὥσπερ καὶ οὐδέ μιν ἐστὶ σοι τῆς δέησεως αὐτοῦ ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Micyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγον referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecipisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἷμαι δέμεις neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν τοῦ, οἷμαι, δέμεις sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similitum rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδέ, οὐδὲ μὲν οὐδέ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον. Dion Chryl. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελγεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὕτως ἀλλήλων κεχωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἕαν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἄ.) Homer. II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδῃ κῆδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allusit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem,

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasmi. BOURD.

ibid. Καὶ εἰ γε μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὁ δὲ ἴω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπεν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλὰ μοῖς κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοὶ προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum expressit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsum. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Μοχ αὐτοῖς retinui, quod posuit pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnius optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονός φασι τὸν βασιλεῖα δημοτικὸν καὶ πρῶτον γενέσθαι. καὶ ὅτῳ μὲν σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἴσεται ἑτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σύν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν ἑαυτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrium in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς ἑαυτόν, Hec. c. 1. SOLAN,

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἡκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsis adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui μοχ, τοὺς λόγους, οὐς τότε ἡκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάφαντες τὴν ↓. &c.) Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestius affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit. CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δὲ ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ζυλίρους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιόμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δί' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἀξίον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάντῃ ἀνιόμενῃ ἐπὶ τῷ πταίσματι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἡνιόμενῃ ἐπὶ τῇ τοῦ πρόγονος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρας μητέρας ἀνιόμενας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἰσθὶ ἡνιόμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἑτερπόμενῃ ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φιλοσ. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσὸν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικὸν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

—— Περικλέης Ὀλύμπιος

Ἦστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

Οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret. BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Confule Plinium Secundum libro Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigri- no mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis intigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὦ Δ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpretes: Cessa, o admirande, paulum praecludere. Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua πρὸς ἑσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumptur pro *retrogrēdi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦε similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. v. 271, ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obf. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristæen. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέκλινε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequae placet, atque ἐνέκλινε) γέρον, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο· contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra ruens ira reserpedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν σιγήσεται· πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουόμεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citrae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ἈΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones tractatae: sic ἀτάγχεσθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commode Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρία) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρία non φυκτορία, ut in Mf. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

υποκριται, & πυρσὸν non πυρσόν, quod in ed. A. legebatur.

HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, non nullo quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἐσχετο, ἀλλὰ μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος ἐκτείνοντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι.

HEMST.

ibid. τῶν συριττομένων) Qui sibiſum excipiunt. BROD. Sic seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitum, plausu incompofito. De plausuum generibus dixerunt ii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § i, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰκις ἢ Ἀγαμέμνων, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum e theatro, phrasi Teatiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα: qua de re iamdudum conuerſunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Persistit in metaphora. supra est, αἱ τοὶ τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἐχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκρίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur huius, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reporanda, & cum illo συνεκρίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpretes in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκρίπτουσα, αἱ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Mityllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod καταισχύνειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes adionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id

Lucian. Vol. I.

Q

debabant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebenis ἀναγκαῖται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ παρ' ὑπομέτειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τοῦ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν σοι ἐμὸν, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦ ἐμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τό γε κατ' ἐμὸν. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐμὸν τῆς κατηγορίας ἦκει, βεβούθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμὸν μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quante personae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, εἰς ὑπὲρ δυνάμει λαβὴς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημονήσας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὐκ ἔστι αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ δαίτρου σκεῆβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ πύγρῳ (προσωπίῳ) εὐδοκίμων στεφανοῦται τε καὶ κερύττειται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται καὶ συρίζεται, ἔστι δὲ ὅπως καὶ λίθους βάλλεται: ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibiti, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριπτον: quem verbi usum in Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι. unde ductum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δῆμον παίρνισιν ἐκβάλλομενον, συριττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κἀβηται: pariter modo in proximo Synesii loco, ἔστι δὲ ὅπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. l. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisque. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα. eademque opera vitium idem Harpocratiōni deme in Ἐπὶ ταῖς τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τὰλλα: alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἄπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

num videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, quasi adlitum, aliterque forte ab ipso poeta pertrahatum. Sens haud dubie elegantior & plenior. Nam si ἀμεινον fuerit, hoc cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur ἄλλως addider, quod ἐν τῷ ἀμεινονι iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in ἀμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, spectatis, sponte proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit aliis apud Nostrium in Rhetorum praecept. c. 1. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήματος ἐμὲ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ εἰ συντρέξω πού περὶ τὸν ἥρωα, ἐν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum im, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum fuisse forte nimis sim, ut ne alicubi labens, heroa, cuius personam pro, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὡς ἀμεινον ἦν, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corrigebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in Ἔργ. ad Persen fratrem v. 570: ὅν δ' ἐ μετ' ἄρθρογόνῃ Πανδίωνις ὦρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώπων, ἥρος νέον ἱσταμένοιο. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμένειν γὰρ ἀμεινον. & apud Homer. Il. A, 217: Καὶ μάλα περ ἐμῷ κεχολαμένον ὡς γὰρ ἀμεινον. Ita hic Lucian. ὡς ἀμεινον, sic est melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκείνο ἔστω πρότερον, ὡς ἀμεινον ἦν, alibi habet, Διεύθυνον in Prometheus § 4, Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνετε. L. Bos Obs. tit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid detestus, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videat cere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Ientii coniectura, cet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellegit. Ὡς omnes edd. non ὡς. Alciphr. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διέξῃ) Reserebat. BROD.

ead. l. 12. Ἐοικας γοῦν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi animam tergiversandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dicit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, εἰς τὴν ἐμήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

litorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον πάντων καὶ πολυμικρότατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγχεῖν μισθε. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῶ) Legendum cum interprete, αὐτῶν opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelaedamensi pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῶ ἐτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλλης) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμῆλης, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλλης, vitio in veteris praesertim edd. solemnibus: iamdudum hoc de loco tenuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Antiqui Praef. p. 2, προετρέψατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμείψας. A Schortum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλλαι in primum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciphro. p. 181. HEMST.

itid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, iuxta quod & continua oratione, perperam relictus a Benedicto: sed quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam Ῥῆσιν μίαν, unam & perpetuam orationem: pariter ac Thucyd. V, 85, ἡ δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cuius vice mox sequitur ἐπὶ λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν λόγῳ, sententiae repugnat Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ μὴ μακρὰν· ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, prolongant orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰρηστικὰν ut bene docuit If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρεῖς Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσις de poetarum, quod proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sacr. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσιδας) Rarissima vox pro vestimentis aures vel auro intextis: Budaeus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse χρυσίδας· χρύστις enim exponitur, ἐνδυμά τι τραγικόν. Harpoc.

sych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ τῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento refert Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 HEMST.

Pag. 37. l. 2. *Μεῖζον τῆς ἁμ. κ. προσ.*) Larvae veterum int cassides, quibus totum caput regebatur. Lique hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur persona: *Caput, inquit, & os cooperimento pers. nae testum sique tantum vocis emittendae causa pervium &c.* Vide praetium p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. *Συγκατασπᾶσω*) *Ne lapsus tecum traham heroem*: est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eum e tecum contemtui obiciam. Absurde hic vertit interpres. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλῆς τῆς ἀθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους συνεπισπᾶμενος κείσομαι* ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *οὐκ ἔστιν οὐ πᾶσιν γὰρ κείσομαι* quod ab athletis profectum alia quoque migravit: vide D. Heinf. L. Th. c. VII. Lupino verbo Galenus usus, *Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματα* in re: *ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύνει ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένοις ταῖς μασι*. Xenoph. K. P. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον ἐκ τῆς Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum genti, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν Κολυττῶ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. *Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι*) Hic unus e praeceptis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem transire, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. cum sit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πενία μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. *Παραπαιδαγωγῶσι*) Verbum elegans, *primum enim corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numae, & *παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & haecenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralatae orationis virtute Plutarcho non dissimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέειναι. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitae rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδεύου. & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ βίον διορθώσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσούτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει. eo fr. Stat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & An. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastidiosus, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχέρειαν philosophorum Lucian. 10 Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Paeg. 38 l. 2. Ἀκολουθῶν ὅχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Cataph. BOURD.

ead. l. 3. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς το ζῆλος εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpretes Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: in se quidem putabas, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obterens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. θαλάσσης καὶ στενοχωρίαί & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν coniungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

tticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥα-
 ῖως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχαρεῖν, cuius exem-
 lum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de
 xil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.
ibid. Ἀκούων ἂν ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Bene-
dictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἂν ἦν a Lu-
iano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
avocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην nam de spi-
ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
nim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὡς δὲ ἄδην εἶχον
τείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην
λείκεται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δέ τινα ἐπικό-
ττοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
nus τῷ ἐπισκώπτῳ) περιεσταλμένος, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πόρ-
ῶθεν si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praecipitato,
non palam ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo ma-
e vertuntur. Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποι-
ῶν &c. Oet. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
p. 13. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦδην) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
ses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, &c, Dicaearcho teste p.
9, παρατηρεῖται τῶν ξενικῶν βίων quamobrem, si quis con-
spicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam
inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργῆς, Βά-
ταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάννιον &c. Atque haec est
causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
cos: apposite Lucian. de Dom. § 11. pavo explicata cauda
ἐπιδεικνύται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσ-
περ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμειλλαν quibus
affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταῦς
de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comi-
cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
stoph. Ach. v. 63. nam quae praeter hoc Scholiastes profert,
nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λαῖος (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτός, οἷον ταῖς. Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ, sic capiendum putat Cuperus, quasi matrones urbani matrem huic iuveni stolide superbo merentem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ita cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) Vestis haec matris eius est. Erasmi. in adagio: Quem mater amictum dedit observare. BROD. Subintellige ἱμάτια: forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpretes, fuisse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius: ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδύονται: quare ita re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. κατὰ κτησιφ. καὶ λευκὰν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθηναίων, ut Suidas ait, τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vetitigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημοτῶν. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui sit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forsan & hic pulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico fumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem produciunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 34, Panath. c. XIV, & Sam. Petrus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορναβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τρέφει-

1109 apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθι-
νὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdi-
ctum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid.
in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis
licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Lu-
ciani Demonaste, qui contra Olympiae victorem irridet,
quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in pu-
blicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pom-
pa solemnī victores in urbem patriam invehantur floride
picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem.
ad Iulian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida
supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita acci-
piendum, Athenis ἐταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο
ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ
τὸν ἀγωνοθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων.
haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χρώ-
μενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι
θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi
dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive
locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem
καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, laetari, genio
indulgere: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius pagi-
nae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ,
quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor.
p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐ-
δαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset icholis pervul-
gatus, (vid. Theon. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice
placuit: totidem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius
alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχί-
στοις μετροῦσι: adde Damasc. apud Suid. in Ψυχῇ accusa-
bat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubita-
ret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste
Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL.
I, 14. Phrasin Noster variavit Πατρ. Έγκ. § 10, μέτρον εὐδαι-
μονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τίθήμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ
ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae
plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet affumilia Longius. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. Λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaeph. c. 45 attitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἀσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεστὰι) Ex Homero. quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257, 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεστὰι δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων· τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυαῖς ἰστᾶναι ὥραιον· Βρομίῳ χρόνον ἀμμιγα πάντας· editur εὐρυχώρους, ὥραιον, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio iam ante communi Ararus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chrys. Tarf. I, p. 408 D. ἢ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· & alter Iohannes T. VIII, p. 291 B. ἢ τῶν ἀσέμων θεαμάτων κακία, ἢ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπιεσάγουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὴ ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BOURD.

ead. l. 4. Πάσαις πυλαῖς τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὅφ' ἢς δὴ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φύλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ βεούσης, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδισία pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδέσια, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίαις vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poetam I. Scaligero ad Fest. in *Affatim* assentior: Barnesius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. mallet etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι Arrian. Epict. IV, 9, ὡς ὑπὸ ρεύματος παρεσύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρύνονται ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φῦλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aethera domo

Subduktum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. ἱλῦ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἱλύος quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χώρος, dico alibi. BOURD. Ex I. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. δι-της in reliquis, quod pravam. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρίον τι χρεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσιος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεὶ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poetae cuiusdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεοῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrium de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poeta, Τοῖς δὲ τέθνηκε πόλεις, λαοὶ δ' ἀνθεύουσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro abundare positum. Cato apud Sosip. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classem ventus auster lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim haec gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis floreant. Plane ut poëtae ἡ ἀνθεῦσα ἀγαθοῖς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, διΐης πιμπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si mavis, *spumans*, de qua vocis virtute Berglerum vide ad Alciph. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις &c. ζύμφυτον ἐπανθεῖ & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puto αὐχμεῖ cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χάρος, διΐης, ἀγρίας ἐπιθυμίας. Διΐης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διΐα tribuitur & διΐαν. Διΐα κόνις, ξηρά. Hesych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διΐιος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης διΐάδα γαίαν dixerit Oppian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obdusa, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — *ubi hiulca sui findit canis aestifer arva*: praetereo πολυδιΐιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διΐηρῇ τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διΐην & αὐχμεῖν Lucian. Δ. πρὸς Ησ. § 7, ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβη καὶ διΐησασιν αἱ ἄρουραι &c. τῷ διΐει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque Chrysost. T. I, p. 500 B. τὰς δὲ

ψυχῆς ἡμελημένης, ῥυπαρώς, αὐχμώσας, λιμῶ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL. Hemsterh. αὐχμεῖ. ac propemodum persuadet, propter iunctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμὸν comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμεῖν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si secus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: σκεπτέον εἰ αὐτίκῃ ἀνθεῖ (ἢ νόσος) Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροὴν νοσηματα, morbi, qui in cutis superficiei erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) τρηχύτης ἐπὶ ἄνθει ὡχρολευκός, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciph. p. 4 ἀπὸς ἐξηθήκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσίρη τὸ δερμα, καὶ φλυκταίνας ἐπινοτίους ἐξήνθησε. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοῖς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac μανίας ἄνθος ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Thef. p. 3 E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, denuo propululabant scelera, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstram, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμεῖν nondum probatum video sic iunctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i.

e. virtutes, non fert, ita vitis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut δειός de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄτη de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsā nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi signincatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξανθεῖν, non vero in simplici ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

cad. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμεντα & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστῆσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐκότε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας. quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellens*; Benedictus, *constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστῆσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοὶ πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστῆσαντας. mox: ἰδοὺς ἂν ἐπιστήσας. Dion Chrysl. p. 404 B. καὶ ἐπιστῆσαντες διατραπῶσιν. ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Cataubonus. Ammonio restituē, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀφνω μὴ ἐπιστήσας. in edd. quas vidi, ἐπιστῆς. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Galenum est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *si mentem rebus adhibeas*. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπίστηθι quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *insta atque incumbere*, ut solent ἐργαδιῶνται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi virtus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gravius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὅμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίπτ' αὐτ', ὦ δῦσθινε, λιπὼν φάος ἡελίοιο Ἥλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπττε) Imitatio est Homeri Odyss. Λ. verba Tiresiae ad Ulyssiem. BOURD.

ibid. Αὐ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse credo. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum iactum*; quod est, in tuto citraque periculum. Est autem apud Homerum Il. Ε, 130: Ἑκ βελῶν, μή ποῦ τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρηται, *Extra tela, uti ne quis vulnus forsitan addat ad vulnus*. — Hoc proverbio usus est Lucian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursus in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Λ. 163: Ἑκτορα δ' ἐκ βελῶν ὑπάγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης, Ἑκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστειὸς ἑμπαλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ δις. συγκλεισάμενος οἰκοὶ τὰ πολλὰ καταμένει, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοιτῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προσελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιεῖται τὰς διατριβὰς, ἥδιον συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀπαντοῦ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυσεν ὁ χρόνος δις. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charonte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβης) Redius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant *υπομιμνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι* &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δεδ. τῷ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὦτα κηρῷ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odysf. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: *ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον*) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparat; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: *ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον* &c. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem § 14 *ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον*, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκείου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grec agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1 Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliod. V, p. 259, ἔπαιζε δὲ ἅρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πιποίηται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπὶ. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est: reliquae non agnoscunt.

SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίου περ. δακτυλίου, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίου: quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, *Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus*: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius irridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcel. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίου βερεις &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclitoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαι νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἱσοὶ ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μεζόνων μόνον τυγχάνουσι scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genas osculandas; praefendum tamen videtur διγγάνουσι quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Bril-

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκο-
νέσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlín. ad
Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, ad-
orari se patiuntur: nam Micyllus melius ad eius mentem, ad-
orari etiam cupiunt. HEMST.

ead. l. 5. Τὸ στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. &
in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exem-
pla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ
στέρνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, pectus & caput deosculabantur.
& apud Nostrum iterum MEN. c. 12. SOLAN. Appositissimus
est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum
salutari pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in mo-
dum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genas
suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existi-
mantes. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes
ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adu-
latorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιῆσαι καὶ
δοκεῦσαι δι' ἐπαίνου*, ut sapiente & fortí viro indignum
aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc factum
in Imperatoribus utcunque tolerabilem Romani tamen an-
tiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan.
Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Sena-
tum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui ma-
num tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus
similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui
praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Rami-
res. de Prado & Des. Heraldum, quem hic Luciani locus
non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed inprimis Lipsii Elec.
II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περίβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι vi-
detur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδὲ τ. τ.) Quibus manum osculari non licet.
BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum
Micyllus vertisset, quod neque ore nos approbant aut compellant,
Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane &
approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, quod ad
ora salutanda vel osculanda non admittant nos. Nota illorum
oris obsoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos
enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis
viros, V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catenato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratias adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοὶς ἔχθροι καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσης apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutantium apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Juvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* Manilium ex-

preffit V, 64: *Instat erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi por-
tans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Stat.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque
philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μαλ-
λον ἢ εἶναι σπουδάζαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides:
rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis
divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σο-
φοὺς ὄραν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας, teste
Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verae doctrinae
maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πράξει πρὸς ἠδονὴν, κολακεύεσθαι, θωπευτικῶς προσαγορεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπρόερχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκα-
δε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes,
nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum de-
flectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἑωθεν, εἰς ἑσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Alcibiadas institisse
viam: ἀλλ' οὐδεὶς τούτων οὔτε ἑωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola
specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod
Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἑωθεν μὲν
ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὗς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς,
εἰς ἑσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθύσκασμένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμὰς περιόδου· Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salu-
brem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur,
ἔσοι βίον ἡσυχίον εἴλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μῆτε λουαμένοις
τισὶ παρῆσθαι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παρα-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς
τὸ δείπνον ἐπείγεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὅς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisse, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσιζάνουσι, ἐπειδὴ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν συνοδὸν· οἶδα πηλίκαι βρενθύεσθαι συνηθὲς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valesium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλήσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλεις φοιτούντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱητροὺς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπείληθα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνης. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χροῦσδς ἐν δόμοις, μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος, Εἰ μὴ ᾧσις ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὴ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταύτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπειωνίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Ufu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ τότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste tradūcitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praeflinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα παρταχῆ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὥς εὐωὸν τινε καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δώτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὖωνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὥς πόγων ἐκτός καὶ καμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροὺς τε καὶ εὐώρους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκρυγμένων, & ἰnoch ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper continueat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Dion Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τούτωντιος προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀποκλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαρίζομενοι. recte Basil. Hom. II in Ps. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσει καὶ ἀποκηρύξει τὰ σά, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται· similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculcat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποιήνταί τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulaturscribendum censeo, ἀπὸ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ὦν βούλονται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibuscvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo lud. de Gigant. p. 289 D. Πᾶς γὰρ οὐκ ἐναργῆ καὶ πρόδηλα τὰ ὀνειδῆ τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνίζοντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος δις. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτειχίσαντα) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτειχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque *τειχίζειν* & *τείχισμα*: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτειχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298, ἐπιτειχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτειχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναίς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastæ veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. An. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτειχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem ipsi explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, extitit p. 486 F. Philippus Euboea expulsiς ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζητεῖ (quomodo Philoni p. 1112 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν & c. κατασκευάζων ἐπιτειχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, φρουρίων καὶ ἐπιτειχισμα κατὰ τῶν Ὀμβρίκων quam structuræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus Kustero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in κατακωχή· Ἐπιτειχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετειχίσει ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit inprimis Philoni Iud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἀλογον μέρος ἐπιτετειχικῶς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit interpretes, & in nobis magnam struentes superstitionem. His in exemplis rebus apratur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπετειχίζειν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

146. Ioh. Chrysoſt. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνεύ-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτειχίσωσιν & p. 500
 D. quae utraque peſſime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δὲ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτειχίσσθαι τῆς παρθένου, ſed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perfectam fuiſſe pateat: verum in Antifitire di-
 fertiſſimo ſaepius ad hoc verbum offenderunt. A. Dounaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correptione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venuſtae poteſtatem abunde conſtare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγραμμάτους, quod minime
 ſpernendum, quamvis gloſſema ſapiat. SOLAN.

ead. l. 13. Τῶν φιλοſοφεῖν προſπ.) Omiſſum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide If. Caſaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc ſubſidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philoſophi,
 deſcriptione compara Dion. Chryſoſt. Or. LXXVIII, pag.
 660: καὶ τοι τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς δερα-
 πεύεſθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φαſκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοſόφους ἐπὶ δύραις αὐτῶν ὀρᾷσθαι ταπεινοὺς
 multi beatiorum igitur honori ſibi duxerunt, ſi philoſophos
 in comitatu haberent affectatores; mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοſόφων τινὰ καλουμένον περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πύθυρα ſαί-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Ariſtid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουſίων ὀφλοποιούς καὶ ſιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀλλαῖς
 τάξεſι πόρρωθεν εὐθὺς ἀſπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὁρῆναι,
 ὥςπερ τούτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναſτάντες· κὰν τοῖς προθύροις
 κυλινδρῶνται πλείω τοῖς θυρωροῖς ſυγόντες ἢ τοῖς δεſπόταις
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 ſτίνῃ δυſσεβέſι παραπλήſιοι τοὺς τρόπους· quibus Chriſtia-
 nos deſignari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον· vo-
 catores ſignificat aut nomenclatores, de quibus egregie Valeſ.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 giſtratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoſo-
 phiae profeſſorem ſectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philoſophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.
ibid. καὶ δὲ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi re-
 ponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum
 sede, δὲ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. μεταλαμβάνουσι) *Μεταλαμβάνουσι.* MARCIL. Hanc
 lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνουσι, ex Scho-
 liaetae & Coll. auctoritate restituiamus, uti ante me volebam
 Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. τοῦ δράματος) *Fabulae*, quam ante retulit, sta-
 timque declarat. BROD.

ead. l. 7. τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis istud, me
 probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpre-
 tes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac para-
 sitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. οὐκ ἐμφοροῦνται) Repetit hanc philosophorum
 ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Písc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e
 coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD.
 Hunc morem & alicubi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν ἐπὶ μισθῶ) De quibus tractatum edidit,
 qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. τὴν ἀρετὴν ὀνιον) In hos aretalogos plenae saty-
 ricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri.
 BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσ-
 περ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. § 4, εἰ ὥσ-
 περ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. & Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς
 ἀποκηρυττων σοφοὺς ἀνδρας· sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior
 & in communem usum coctus in foro venum exponebatur:
 is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem purio-
 rem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec
 istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrup-
 ulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεάδια Aelian.
 de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς· hoc enim
 non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἰ τι
 πολὺ χαρίεν ἦν τῶν ἐδωδίων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante
 alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἦμην, non unus erat forensium
 tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυτ-
 τομένης ἐπ' ἀγορᾶς· prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V.
 M. p. 685 A. οὐχ ὥπερ μεθοδεύουσι οἱ κογὼθῆραι καὶ σοφισταὶ
 πιτράσκοντες ὥς ἄλλο τι τῶν ὀνίων ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

γους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεία Nigrinus, a Platone sum-
m, apud quem saepe Socrates καπῆλων & καπηλευόντων
omine Sophistas infamat : vide L. Bos in Ep. II ad Corinth.
, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμά-
νων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testa-
tur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam
ratione paulum diversa, Lysias apud Athen. XIII, p. 612 D.
Aeschinem appellat Socraticum : αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φο-
ρεῖ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφείρονται ut
περὶ ἔρμα περιβραγῆναι apud Dion. Cass. LII, p. 475 A. aliud
dicebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa*
scutia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit: κά-
πηλος iste, & illa στήλη impactam navim diffingens ipse est
Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt au-
tem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum P.
Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer.
Jud. Auct. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεία) Primam vo-
cem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov.
Cresollus libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meri-*
torias officinas. Nam talem aliquam supponere debemus, ut
p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigri-
num, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut
ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam
commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter l. δέων mendose. In
L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πρόρρον τῆς π.) Suburbana praedia maximi
erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile il-
luc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire.
Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigri-
ni, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed subur-
banum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διειληφώς.
BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui
monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Peri-
zon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59,
inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928.
HEMST.

ibid. αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὐτὰ χρῆματ' ἴδια κέκτνῃται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχουσιν ἐπιμελούμεθα. Grot. Flor. 381: *Non possidemus propria tales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est.* Horat. Lib. II Sat. 2: *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dicitur, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii.* VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum *breve Dominum* vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia pronis cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venusinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similius Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dicitur, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τπούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκέων ὑπὸν I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante κτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλῃ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπερ. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρόπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀργούς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀργοῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδέκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τυχήν unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πότ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, & cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεόμεν. recte vero
αἰν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, five
isanthr. μετοικισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in
iaronte, five Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ
χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας
ec apud Lucianum passim. Lucianus five is five alius poëta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γεόμεν. πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πὸτ' ὤετο, καὶ πάλιν οὗτος

Οἰεταί, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενός, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. Τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut
quebantur Iurifconsulti. Vitaque mancipio nulli datur, omni-
s usu. CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano;
d praecipue in Charont. five Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παραλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19:
omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in
finita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie mani-
stum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα
ἀρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴθ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac
προθεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praece-
tum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono
uciani locus hic est adductus, nec non a Gatakero ad
Iarc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἂν αἰεὶ προθέ-
εις ἐκ προθέσεων ποιῇς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προ-
θεσμίαις ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίζης,
εἰθ' ἂς προσεξῇς σεαυτῷ· hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλε-
σαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae
vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter incre-
pant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est
τῆς καθαρῆς ταμιεύσεως scriptoris incerti apud Suid.
τῆς ταμιεύσεως, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat.
Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut,
qui ad constitutum vitae deterioris emendationem reiciunt,
vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem ve-
niant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem
IV, 5: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine
beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impetior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν καὶ let poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praebet, Democrit. p. 253 A. B. Dion Prus. p. 214 A: quare parum est, quin scribendum putem, καταγυμνάσασθαι, οὕτω δὲ δεῖν οἱ πολλοὶ καλεῖοντες. Philosophi vero ac Sophistae verbis discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομ. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφρονεῖν ἔστε Σωκράτη συνήστην, οὐ φοβούμενον μὴ ζημιεῖντο ἢ παίσιντο ὑπὸ Σωκράτους, eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τῷ πενήν, δι-ψῇν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δερεῖν. Libanius Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ τῶν γῶν καὶ μαστίγων πειρᾶσθαι νοθετεῖν ἐφυγον· & περὶ Σοκράτους p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque insitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποιμιλωτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀτακτοσύνην πυρὶ καὶ σιδῆρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Libanico S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῇ, ὥστε καὶ τομὰς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομένειν περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocantur gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epiet. istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii extirparet, flagra sibi ipse admove-re non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουπριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praeposita formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, Cressoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hist. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro to affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille ud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκοῖθῳ ἐπιθεῖν αἰ μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτί) Sic Horatius: *Oculo irretorto cernat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀθισμὸν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα git de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἱππόδρομον) Hanc ἱππομανίαν multis ver- describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvel. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paras. nes passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc um debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire vi- barur antecedentibus, ubi ait παραχὰς διεξήει, & ne dis- ulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas rbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas sedi- nes excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut se- rentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & ventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis lebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agi- tum, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Vene- rum, Russatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. on possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam artialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agita- ris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi natus ubique micet?

Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen at Volucris, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum mulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque obilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in irco posita ea simulacra, ex hoc loco coniecere licet, & nioni consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscript. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide fer-
mones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus
T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν
ἵππων ἀμίλλης ἐπισημνομένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γέ-
νος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν με-
τὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρᾶναι.
Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab
heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligen-
tiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci
Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, p.
507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385.
I. Gothofred. ad Cod. Theodof. XV Tit. X, I. A. Fabric.
ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud
Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phospho-
rus Ausonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπείληπται) Haec ultima verba male ver-
tit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse viden-
tur, occupavit.* PALM. Male Micyllus: *Iam & multos coras,
qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — per
lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus habentur
volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non asseque-
tur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente
separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur,
occupavit.* At mens Luciani est: *Multos enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videntur
esse, redarguit; eos cum graves videri vellent, probavit
vanos, & cum deberent contemptores horum esse, eisdem
nugis insanire ostendit.* Quia autem in praecedentibus ait
Lucianus de equorum nominibus, non potui, qui ad eius
illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis
Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis
vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec
vetustatis imago vivam fere vim afferat. Sic habet:

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS. X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE. I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF. I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF. I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF. I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP. I	SICA AF.	I

PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIII	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER. AF.	XXX XXX		
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
 C CALLID. AF. BALLIST. AF. ☞
 QUOS EQUOS C.

GRONOV.

Vere asseruit Palmerius huius vocabuli sensum. Metaphora est a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic *ἀλ. c. 23*, ἢν ποτε κούφος πυρετός ἐπιλάβηται. & *συμπ. c. 47*. quo fere sensu etiam inferius usurpat καταλαμβάνομαι συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καταιλημένος. *c. 21. V.* etiam de hac ipsa re, *Ἐν. Δ. IX. Tacit. An. XIII, 25.* Consule etiam, si lubet, *Σκ. c. 5, & 3. Δ. XVII. SOLAN.*

ead. l. 6. Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες) Hic cogor instituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obicurum, ut multi, ira ego iudicem. B. Briffon. vir clariss. longe hoc de loco differit, & postea vir doctissimus Guther. lib. de *Lucian. Vol. I.*

S

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαβόλαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέραις ἀληθείας. Iacob Micyll. interpres, quod unam hanc vocem Romanorum patres per omnem aetatem veram emittant, eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur. Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὰ τελευτήματα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quisvis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἄλλως Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Ingemiscunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήveis, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento laceßere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia principis sub nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obsequia missa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercepit.* Huius loci cum mentem quaererem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. ead. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensum huius loci, quem interpres affecutus non est, explicat Brissonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deserit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu Is. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamento, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod fit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicumulti sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὕτω δαλὸν τινα ἐπαρτείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβέλου, ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber; *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac piox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἰκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuunt, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant se frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamenti sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper mansit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta existant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trionis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, *se premis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiae &c.* Nigrini ergo iam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, adulatione aut metu falsa. Sueron. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illiterint ea actate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, lacebabant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύειν vide H. A. X, XXI, & Τιμ. 1 &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, lectori breviter ob oculos poni. Barn. Brissonius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamenti scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, "Ὅτι μίαν φ. &c. Quibus verbis, quorum sensum interpret affecutus non est, hoc significabat, Romanos veras demum vocis tum cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti frui, sed ad alios eius fructum pervenire.* Aliam omnino viam est ingressus Iac. Gutherius de Iur. Man. III, c. 27. is, prolati & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

surpari, Grammatici docent. Verū interpres Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affecutum, Briffonius Praeses asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpres. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis arvis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀλλήθης pro δίκαιον, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdius, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit H. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque velent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μία φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem luctari possint eo facto &c. (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praesertim exagitados, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-

fa dissimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam heredipetæ non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhæbant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestis: erat igitur causa satis iusta, quare patrefactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosæ, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budæo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pæne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiumus veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδύμενοι, quos tum interpretor *Romanos*, qui sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Isoctai. περὶ τῆς Ἀγνιδ.* p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere, quomodo fecit Brissonus, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res. Eximius inprimis Senecæ locus, quem Brissonus quoque advocare non prætermisit, de Benef. IV, c. 11: Quid cum ipso vitæ in fine constituimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum malī iudices, quamdiu illa depravat spes ac

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors intercluserit omnia; & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quidquam cura sanctiore (vides μίαν ἀληθῆ φωνήν) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui servientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micyllus vel legit, nescio quo pacto dehusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνονται τῆς σφετέρως ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud ἐκβατικῶς positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc Io. Matth. Gesneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς) Cetera huius paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκραταφύεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. & form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient unique multo melius ἔτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Perf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuckeriano H. Valesius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἀττικώτερον in Mss. existat. Prave legitur in Hesych. Βοῦς ἐπὶ γλώσση, τοὺς παρὰ τῷ δέοντος παρρησιαζομένους: restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. Ἠξίου) Vorst. ἡξίου. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἡξίου quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων: ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Ufus eius in coronis nusquam, herba enim est folio augusto paene in capillamentis modum. Sed viro mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firman nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ κρότων) Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere
 fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino mi-
 scuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re
 viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD.
 Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1,
 ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino summi narrat.
 Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur,
 quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide
 etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροα-
 μάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae.
 SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere ve-
 reretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. De con-
 viviiis (ibi plausus dari consuevisse) probare Luciani forte lo-
 cus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones de-
 scribit. Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia
 emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἀ. ἐκ. ver-
 unt, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effun-
 dunt. Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, &
 legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsio-
 nem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fie-
 bat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in
 conviviiis: κρόκον ραινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum
 crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco &
 aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Sym-
 posis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic
 enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλδαῖς χρωτίζοντες, καὶ κινναμώ-
 μοις καὶ κρόκοις ἐφθύνοντες, vinum aloë aut cinnamomo
 vel croco inficiunt &c. Sed hoc obiter, ut plausum, qui Lu-
 ciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden, ut
 Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem
 conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII,
 p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δὲ τίσων, παραπίμπης,
 οἶνου πολλοῦ, μύρι, κρόκον. Aristoph. Nub. v. 51. Longo-
 lius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic
 congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum
 censuit in ἀκροαμάτων: est enim haec nuda tantum conie-
 ctura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: expli-
 care perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκροα-
 μάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα,
 vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum cro-
 co atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medi-
 cis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HEMST.

ead. l. 4. Μέσου χειμῶνος) Mamertin. Grat. A&. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapēs non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinqui maris pisces, abeni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae. Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro sumtu. Plura dabit Des. Herold. ad Marcial. V Ep. 66. HEMST.*

ibid. καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, αἱ εὐτελεῖς ὑπερφηνοῦντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluri emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitobius in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γνομ. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τικτεῖ βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πινοντας) *Vinum unguento perfusum.* BROD. Οἶνον μυρίνην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύρας) *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasmi. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύρας, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos preant, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, malis agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam sic*

isse iuvat. V. Plutarch. συμτ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δο-
 ῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.
 Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ πα-
 ραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam
 proba est, & poslicum notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam
 & praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, Ita fu-
 rias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur,
 minime percepit: eius enodati laudem debemus, cui tot alia,
 l. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud prover-
 bium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte qui-
 dem H. Steph. animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Eras-
 mi) interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, col-
 lo ad Laetii proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud
 scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud
 historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim pro-
 verantium irrumperere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ
 τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod ad-
 dit, fateor quidem non περὶ θύρας hic legi, sed παρὰ: verum nisi
 errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύρας hic ita accipere
 poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἴσοδον pro κατὰ,
 nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano,
 literarum Graecarum cognitionem: hoc ramen a Bourdelo-
 tio recoctum. Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam
 omnino est mutandum. De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torren-
 tium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias
 pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμὸν) Soloecismus per translationem late
 accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine
 peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad Lucian. de
 Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis,
 sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde
 miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc
 vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. σο-
 λοικισμὸν βίου dixit. KUSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, &
 quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μόμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2,
 meminit Momi, qui naturam incusavit, quod bobus cornua
 in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo
 vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem
 Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse bo-
 ves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quem-
 admodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse. Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μένεστρο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν δεῖν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. δ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermot. quam compendo recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Utebantur quidem veteres coronis, seu sertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo habitatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθίων ἐκείνων στεφάνους δ' οἷους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πυκάζω τε μέτωπά μου ἵπικαίσι. Sic apud Lucianum ipsum δεικ. c. 16 Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διπνθισμένην. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: flores de CAPITATE, collo, & sinu militi excutit. ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed Philosophus, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisse caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui non caput unguento, sed pedes delibutus, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπὸ τῇ ῥινί) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympos. 3, c. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑπόθυμις καὶ ὑπ-

θυμιάδας στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς
 γραχῆλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου
 καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-*
des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-
ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versi-
bis. Scilicet hypothymiades dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν
a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae
cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto lo-
co. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde
Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vo-
cant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ὑποθύ-
μιος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt
Ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II,
p. 641 E. Ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit
Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἴνα, qua
Indicativum rarius adsciscit pro Subiunctivo; exemplis pro-
bat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni ver-
tas? ubi quamplurimum attraherent voluptatis, servata vulgari
forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex
ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines.
BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡ-
δονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦ-
του μηδὲ ἐπὶ δ δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter hu-
ius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut sequentibus dialogis
μῶμον μομαῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam
Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysoft. H. XXXIX in I ad Co-
rinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι
τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρῆλθε
καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis
in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is
ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus
longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis
optabat. Modo pro ὑπέβαινε praestat ἀπέβαινε, ut § 14,
16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum
fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic so-
num τοῦ 1 & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui philosophias eis in ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuorum de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικειμένται. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐβέλετε, φέρεσθε δὲ ὡς στήθα φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένους) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciām ego hodie te superbū, nī hinc abis.* So. *Quoniam modo?* Merc. *Auferrere, non abibis, si ego sustem sumfero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita effertur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriam *efferrī* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένους) Ab elatis ad gestatos & servis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum perunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἷς τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπεριδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenensis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Vales. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum abfuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλειν) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) Excaecatis. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαίάκων πάθος) Tangit hos versus Home-

in Odyss. A, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, κληθεῖμ' δ' ἔσχοτο κατὰ μέγαρον σκίβεντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεῖα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens. utitur crebro* Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξετεχθέν & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθὼν neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam minime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλήγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἀκρον ἐπιλήγδην γράφειν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρισ. BROD. Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιφάνειαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχου. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλήγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾷς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾷς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livinei. ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰῶ) Veneno, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὀρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο Τεύχεα πεπλήγαντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλοι ἐν τῷ ἀντρώ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνόμηνον δέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem luctum delectare volebant armorum strepitu

& membrorum motibus. Strabo lib. 10, ubi de Creta: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ἑφχέσεως ἀποδιδόντας, προσκτεθᾶμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως. Plinius lib. 7, c. 56, saltationem armorum Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσαγγέσασθαι. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans, ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, εὐρετὴν τοῦ τόξου γανόμενον διδάξαι τοὺς ἐγγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso longe antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & Κρήτων censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & compareret. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui ὅπῳ interpretatur *refina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut ὅπῳ dictam resinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium est ῥητίνη pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur ὅπῳ, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde ὅπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim ὅπῳ succum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex serpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

harum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) Quodam stirpium succo. BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi comperitum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me fiebat, resinam. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγρον εἶναι θηρίων βλεθρίων. plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attramen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: Non secus ac nervo per nubem impulsâ sagitta, Armatam saevi Parthus quam felle vereni, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torfit. Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagorae Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρίκου τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythis res nota — tinxere sagittis Errantes Scythiae populi — Lucan. III, 266, & VIII, 304. quem admodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praepararent, exponitur ab Aristot. περὶ Θ. Ἀ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15. loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἢ τοὺς ὀϊστοὺς χρίουσι ῥίζα

τις ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τὴ καὶ ἑτέραι πλείους,
ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15. ubi vide Bod. a Stap.
HEMST.

Pag. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. θ, v.
282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ ῥέᾳ λαμβάνονται) Matris Deum sacerdos
haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in
furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non
venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in afflictum dicentium, alacres vulsu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sone semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rhea corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *elegantè dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτοι, νυμφόληπτοι usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte meminimus, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiæ tibice sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheæ sacrati additque sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quali voluisset, qui Rheæ capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non mihi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρωνται, ἀνείρται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In Lucio § 37, ὁ δὲ ἀνλητὴς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες διέ. Mox lege οὗτοι δὴ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocrationem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

α. λαμβάνεσθαι, haud secus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρω
 μισοι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι
 ian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Li-
 in. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ
 οὐ Διονύσω πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν aliaque
 ius generis non pauca. Herodot. IV, 79: Ἡμῖν γὰρ κατα-
 ἐλᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβά-
 νει τῷ οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεῖα λελάβηκε, καὶ
 ἐκχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαινεται. Quare non temere
 ulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; prae-
 ritum quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cu-
 us hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπι-
 τήρη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ
 ἀτακωχῆ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται
 οὐ μέλους ὀξέως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ οὗτο ἂν κατέχονται,
 καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦ-
 νται, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphy-
 rio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichio si-
 ni voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνιοὶ τινες αὐτῶν ἀ-
 ούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν,
 καὶ οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασίῳ κάτοχοι, καὶ
 ἱμνηρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster.
 n. 69. Dicuntur vero οἱ ἱμνηρίζοντες sive ἱμνηρώζοντες pro-
 pria ratione τῇ ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquis-
 simi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809,
 μαίνονται τῇ ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται in Phi-
 lostrati Ep. XV, οἱ τελοῦμενοι τῇ ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ
 ἴστα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέᾳ iungi de-
 beat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest,
 quam bene sit meritis de Seneca Cod. Mediceus, ex quo Io.
 Gr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, Quae turratae tur-
 ba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat
 Attin. Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι Heraclit. apud Clem.
 Alex. Protr. p. 30, Διόνυσος, ὅτεμα μαίνονται καὶ ληναίζουσι.
 Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι
 τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquen-
 di forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ἰπερ-
 βορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, flu-
 vii, nunc sacro cines ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag.
 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν δῦρσιν κρούσαντι πρὸς τὴν
 χορείαν ἀνέτοι φέρονται. adeundus etiam Aretaeus I, pag.
 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ ῥέᾳ

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. τοῦ λωτοῦ) Homer. *Odyss.* I, v. 93. BROD. Sc in *Apol. de Merc. conducl.* BOURD.

ead. l. 15. καὶ τινὰς ἑτέρους) Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post *μανία* inferendum, & pro *διαθῶσι* legendum *πάσχουσι*. Vide tamen *γυμν.* cap. 6, & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοφ.* c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι) Nihil est causae, cur sanctissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ira singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. *Lyf. apud Athen.* XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lyf. in Agor.* p. 130, v. 37, νομίζω, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηκε, si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin. in Tim.* p. 5, v. 8, τὴν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθέσειν, eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter *Lyf. in Philocr.* p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τῆς πόλεως. *Demosth. in Timoth.* p. 1074 F. 1106 A. *Lin. Stephan.* p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς διαστάς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντινοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν: cum quo convenit illud *Xenophontis Hell.* V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem *Teutiam* omnibus honorum favorisque benignis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri. τί ποτε ποίων ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, quae tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere flecti conciliarit. Idem *K. Π.* V, p. 86, v. 15. Diversa paulum ratione *Plato Charm.* pag. 468 C. ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτὴ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα: *Marf. Ficinus* aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) *histrionem* inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

ētarum laboravit: pari modo de LL. II, p. 791 A. Ῥα-
 ὄν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν ἢ τι τῶν Ἑσίοδεων
 κτιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 s eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 remidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
 ἰλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νέσος τὸν κά-
 οντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 im a Laodicenis traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
 ετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νική-
 ς ὁ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον. Alciph. II, Ep. I, pag.
 o, ὁφομαι τί με διαθήσει: ubi vide Bergler. Nec Iudaeo-
 m, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας ἐνησκέτω, τὰ
 ε οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχεισι
 ε ἐλάττονα ὧν διατιθέασιν: ubi πάσχειν illud oppositum;
 opterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 ρτες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c., τοὺς κακὸν τι
 ἄξαντας ἀντιδιατιθέντες: quae Suidas ex melioribus habet
 Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
 οὗτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεῖται, similiter ac leonem,
 uentem ursum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ano exstare, διατιθῆμι: hoc genuinum est; quippe nullis
 emplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū
 in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
 anifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrum haec
 cutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 4. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 rum detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 lis μόνον, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
 ο) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
 ο διαθῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus
 undam orationem isto insiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 item imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 ἄρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ
 πηθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχιδνης ἀ-
 ριωτέρον &c. quam a viperæ morfu similitudinem duxit
 lato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer-
 asaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 olanus Iuntinae adscripserat: sed satis tuetur vulgatam
 semsterh. Confer & Pseudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῶν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus in-
niis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, E-
go & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus
compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non re-
spondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Ni-
hil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τὰ
αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci
habent. HEMST.

ibid. Ἐρᾶν) Μαίνεσθαι. BROD.

ead. l. 7. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectione, quam a Lu-
ciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Is-
lephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ov.
SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: *Apud Lucianum*
(Lucianum) *aliam traiectionem habemus, quae durior videtur*
fit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum
bente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνὰ γὰρ
ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me qu-
dem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat
articuli traiectione, haud sane magis, quam quod in Herodo-
to frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τῶν
Νείλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura nota-
vit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen.
III, p. 108 D. Alciphro. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων
monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τινι
πλουσίων' perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad Il. E, 294
τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea muta-
runt. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα) Nam Achilles altera plura
Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Re-
pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Tor-
rent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert.
II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad Seren. Samon. p. 259, quod
Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. CL. H.
in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt veni-
ti, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc
hypothesin enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag.
1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus
protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Luciani
simillimus est, praetermittere non possum, quin po-
nam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραί-
Πρισταῖσι λόγῃς δέλεγεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ τῆς
λοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφροσύνην νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσαντα

γος ἰάται. Hinc paene sumsisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publī Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iuniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

ead. l. 2. 'Επὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BOURD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι. λέγον· praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. 'Αριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. 'Εβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in *δικ.* c. 12. *ἐκκ.* c. 14. quod ideo factitarum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. *ἀποφρ.* cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praesede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constitutis iudicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verbi debuit, & *tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. λέγον) Fl. B. 2. & P. λέγον. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, καθαιρούντος ἔνθεν μὴ δεῖ. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταρεῖν proprium est de navibus in portum investis: καταίρειν σαί τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁλκάδες apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκείθεν δὲ κατέραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hesych. & Suid. in Καταίροντες ex quo facile est priorem emendare in κατέροντες, quamquam tantilla labes Guietum deceperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum: non enim quosvis pari iure λιμέσι καὶ ὁρμίοις δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρταγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire a quo. Hesych. Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον σύμον καταίρουσι parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic enim Hesychius est corruptus: Ἀπῆραν, ὠδευσαν lege, Ἀπῆραν, & μοχ: Ἀπηρεῖσας, ἐπῆξεν. Ἀπῆρε, μετέστι confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσουν, & paulo post ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δεδίδς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα

νομάση. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον' sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Lege λέγον. IENS. Monet Ienius de φυλάσσον, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, opes, inquit, & potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετρίότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπὸ νοίας, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditia violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπὸ νοίαν sumi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu facto ad ἀπὸ νοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παρολογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scilicet alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπὸ νοίας: erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. Amentiam ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρκοῦμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) Mei legendum esse, supra diximus ad Πρ. εἰ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου) Angl. *φόβ.* *med.* *dose.* patet postea verbo φόβου saepius repetito. post *φόβου* adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius Mss. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCIL. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. *Sigma* tot & tantis laeessita iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a *Tau* eiiciantur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; extirpareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & *I.* ed. praeferunt. Angl. enim apud Bourdelorium habet *φόβ.* P. autem L. Coll. & *I.* ed. integram vocem *φόβου*. quae facile a voce *φῆφος*, festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conieciam saltem, quatenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forsan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχομένου. De *Bau*, *Coppa*, & *Sampi*, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOLAN. Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Liquet eum probasse Bourdelorium & Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα: ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κεῖσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigero debuerat firmari. Ego Codicum & ed. *I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ. Primum *φῆφος* consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus *φωνή* literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ *φῶφους* φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήετα, *φῶ-*

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· auctor Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntian-
di ratione *φόφος* pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ
γὰρ δὴ, ὡς Σόκρατες, τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, *φόφος*
τις μόνον, οἷον συριττούσης τῆς γλώττης. Aelius Dionysius
apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ
ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari lo-*
co esse & conditione, non aliter ac Latini solent, *in facili, in*
aperto, in dubio, in incerto, in parato &c. Thucyd. IV, 10,
ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδην. II, 60, ὃ, τε γὰρ γρούς καὶ
μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη. IV, 60, 61,
& saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν
εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequen-
tiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ
εἶναι τινι· Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς
σώφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολ-
λοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγεννημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου
φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτη τῇ πόρῳ· cuius locutionis
haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ
συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis simillimis Antiphon περὶ
τοῦ Ηρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμ-
πειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμ-
φορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς
γονεῦσιν ἄγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ
δέωρην ἀφώνον ἐστήσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Gram-
maticis etiam haec loquendi formula non displicuit: He-
sych. in Αὐτοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc
ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεῖ αἱμαλῶδες·
in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱματῶδες, in plu-
rimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται
τῷ αἱματῶδει. nescio, an Hesychius simili modo sit emen-
dandus: Ἀντιγραφῇ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει
δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corru-
ptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Lu-
ciano voluerim τῷ *φόφῳ*· nisi quis praeponat, me non in-
vito, τῷ, id est, τινι *φόφῳ*. Sensus ex dictis itidem est ma-
nifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra fe-
ram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam so-
nus aliquis, vel, sibilus. Keῖσθαι etfi rarius apud Graecos,
at nonnunquam tamen de iis, quae contempta iacent: *φόφος*
quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum
quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit *μόνον*. Quocunque demum pacto legas, illud nū expungendum viderur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καί) Omissum in priore membro *μὲν*, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit L. Davil. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνης, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡν χωρὶς οὐδέν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, sine quibus nihil omnino scribitur. Benedictus, sine quibus plura nihil scribitur. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Veri debuit, sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὡς προσ-
δήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requires supplementum istud, quod inculcant hic Marcilius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἑσθι δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) An voluit τῆς ψήφου & ψήφους; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praenavariari*, tamen si in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδίᾳ πεισθεὶς ὁπόσω δήποτε ἀργυρίῳ καθυψήσῃ τὸν ἀγῶνα. qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψικήναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψήναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἴαν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδόναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψήμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδέν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψηκάμεν. A. I. VI, c. 3, § 3, - de Samueli filius a paterna virtute longe desciscitentibus: δόρων καὶ λημμάτων αἰσχροῶν καθυψιέοντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατεπροδίδονσαν, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψόμενος τὸν λόγον, ὡν πέπονθε (ἢ πατρίς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazarinus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo minus expedite fuit sententia, neque huius loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. Hesychium emenda: Καθυφαίνειν, ἐνδύναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum malleſn, & ordine continuo legi: ὅς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσηρεως) De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία, & literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud Hesychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bourdelotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσπηρις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit Aristoph. Eq. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus Eustath. ad Od. Ξ, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom. p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter permutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖω) Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad Plut. v. 166, κναπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνέφαλος, ἄκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. Moer. & Thom. Mag. in Ἄκναπτον. Κνέφαλος. Poll. X, 39, 41. ubi nonnulla Commentatores. In Corinthio de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Galenus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nunnes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὸν γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριος, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλων. Atticis κνέφαλον dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνη ἀμφικνέφαλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέταυτι δὲ αὐτὸ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixeris, cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, prout surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripiciens μαγίδα sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀττικιστῶντες, μόγῃς: Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Belantinus eos damnat, qui μόλις pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τῷ μόλις favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ ταῖς μετὰ πόνου γινομένῃς ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium, cum posuisset μόλις I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege apud Ios. Wasse ad Thucyd. I, 12, I, 69, VII, 40, VII, 44. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic pondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνθετώτατον· ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναϊτό τις συνιέναι, τί πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐθ' ὅλως προσιόντα, ὅποι μὴ προσήκεν αὐτῶ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδείξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen irrumpro, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quæ inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν· γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφειον, & omillium δέ· utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Atticistes hic est *Helladius Besanti-nous*, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γραφεται & Αἰολεῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suæ ætatis hominibus ingenii acumine præcelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinna vocat apud Sosp. Charis. p. 99: *Λαμινδε α Βελιδις, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alia Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermissio. Tyrum Euripides appellat *νησον* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου.* Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νάσου τῆς Τύρου νησιάζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλιπὼν Φοινίσσας ἐνθάδιν χθόνα,* ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum maritimam.* *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ *Φοινίκη* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νάσος ἐμὴ δρέπτειρα Τύρος.* Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *οὗ διὰ τὸ νῆα οἰκεῖν δεόμεθα*: quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus.* Consentiant eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram* & *Tyrum* ab eodem manare vocabulo *Phoenicio*: at, si, quod Is. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post *Palaetyri* initia *Tyrum* ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

us floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Saram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδη) Et hic quatuor literarum additione pud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ. I. Sed pro Z. Suidas & Salmasius E. ab eo additam statuunt, lot. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 & 4, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes claruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in huius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa nequam multi, qui simpliciter literas illum invenisse exhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationibus adversis, Hygin. F. 274, Dion Chrys. Or. XIII, p. 225, Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi primum commemorat artificem volatum, de quo praeter S. Jocharum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial. XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem adiungens Or. IV, p. 60 A. librariorum eleganter vocat τοὺς τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio, an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem viro maximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum haecenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς γελῆθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἀφωνα καὶ φωνήντα (φωνήντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβὰς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem iudice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὁρθωθέντα διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sim repugnaturus: tum porro πάντα δέλτος διαιρεῖ restituo pro κακὰ, quod, utunque cesserit emendatio, corruptum profectio est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt ceteri recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quem admodum Aeschylus Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius εὐδοκίαν Μνήμιος πάντων μουσολομπτοῦ ἔργων· sic enim rependum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multis posteriore alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissima instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic Achilles Tattus p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδει ἀνατίθησι, λέγοντα γὰρ Ναυπλίαν εἰς αἶγαι unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non distiteor, ex Nauplio Πυρραεῖ priores etiam depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruam, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas addtrigunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est δ , ϕ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meurfio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadversum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliff. Bouhier. Diff. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam $\tau\acute{\alpha}\xi\iota\varsigma\ \gamma\rho\alpha\mu\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon\varsigma$ & $\pi\rho\omicron\sigma\delta\rho\iota\alpha$ Symp. IX, Qu, 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. $\text{Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετήται}$, Tarian. Orat. ad Gr. § 29. Μοχ placet Codd. lectio, $\text{οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ}$ quod posterius retineas, an μόνον , et si parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ . § 38, $\text{οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι}$. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον Mss. $\text{οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ}$, quod idem. BOURD.

ead. l. 9. Ἡμετέροις) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, $\text{καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video}$. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola I. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Misc. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. $\text{καθίκοντες ὁραθῆναι}$) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθίκων probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhes. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Ennar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὢν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ἰσθῆναι χαρίεντα contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. confat. § 9. Rarius illud Aeschinis in Tim. p. 7, v. 34, εἰσὶ φῆτες ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσai ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enim vero A & Υ species ad videndum pulchra, si ad literam T comparentur, quae crucem referat: tum animadvertite, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc iaciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) Mss. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφῆπτον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλω) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα fane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι ita lege, non θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines. ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ Ἰαπὼν ἐξ κύβηλιν τὴν Ῥέα γέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλα πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια ὅμηρ post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non proantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me adducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλια, πόλις Ἰωνίας. Ἐκαταίος Ἀσία. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλλην πόλιν Φοινίκης ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας. (πόλις πινυρίων ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Neptidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κυβέλα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Ptolemaen. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλα (utrumque nomen in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλα sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, convenient: nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελουὺς μελοποιουῦ meminit Harpocration, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo Βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comodiae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K, p. 813,

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πᾶν εὕρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὅμηρου σήμερον λέγοντες, τιμερον αὐτοὶ φασιν. ὥς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι. καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς λαμ-
 κούς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήγησεν αὐ-
 τόν, ὅτι τῇ τραγωδίᾳ μάλιστα ἀν' ἀρμόττοι διὰ καὶ διασ-
 φροντες τοὺς τραγικούς ὥς μὴ τοιούτους προσπαίξουσι ἐν τῷ
 ἔσουςας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. (ex Eortais Pla-
 tonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v.
 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omi-
 titur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέας φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὴν
 διὰ τοῦ σίγματος σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὥς ἀπρεπὴ καὶ
 πλατύν, γυμναζόμενον αἰεὶ πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτα-
 λοι καὶ Κιτισεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ἐν
 πόλιν Κίτιον κληθεῖσαι οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινί.
 Σαλατταν ἔλεγον καὶ τίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματτα-
 λιν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν
 γειτόνων, Φησὶ, Βοιωτῶν, τῶ μῆτε Ὅμηρον, μῆτε τραγικούς,
 μῆτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆαι αὐτοῖς. ἐν δὲ τῷ τέ-
 λει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes,
 quae de Lyfimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod
 observat Aelius, Σαλαττα, τίττα, istiusque generis similia
 rarius ab iis, qui τὴν παλαιάν Ἀττίδα, eamque adhuc in-
 temeratam sectantur, usurpata reperies: quamobrem iure
 suspicari licet, ubicunque in Thucydide & Platone aliter
 haec scribantur, librariorum id accidisse culpa: nam Atti-
 corum vetusta dialectus eadem propemodum, quae Ionum,
 frequentem literae τ, praesertim duplicatae usum abhorre-
 bat. Quantum autem Iones sigmate delectantur, tantum Do-
 res ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offensi
 ingrato literae sibilo, fecerint ἀσίγμους: quin Pindarus igno-
 minioso titulo Σὺν κίεδαλον appellavit, ut testantur Dionysi.
 Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae
 de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc por-
 ro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wafius in-
 considerate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in*
Ἀστίῳ Σ ἀδερφῶν Τ ἰνιυριῶν & ὀνόματι Λυσίμαχον
Comicum ποιῆτα Βοεωτῶν ὀριῶνδον ἰνδὺς, ὅθεν ὅλα ὅλα ὀρῶν
verit. HEMST.

ead. l. 6. Πολίχινον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia
 Mendose in Mss. πολύχινον. BOURD.

cad. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminere, nescio. SOLAN.

cad. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tement. Ed. I. σ. ὥμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum, ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A, ἀλλ' εὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥᾶδίως ἔλκει ζυγὰ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberrit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐτεχειρεῖ τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγεννημένων μοι καὶ συντετραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷστον ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγεννημένων καὶ συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷστον &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἰδία ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραμμένων γραμμάτων, καὶ οἷστον ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deferro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quacunque partem vertas, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto. Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coo-
 θuram locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὥμην) Desunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσαι) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: βασιλιτταν qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleffi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, καλοῦσι δὲ βοιωτικῶς Μυκαληττῶν quod repositum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω σαλπίζω, σαλπίσσω φράζω, φράσσω in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, σαλπίττω, φράττω hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate φράσσω vel φράττω a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, θράττα (Ἀθηναῖοι δὲ θράττα λεγούσι, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, ἀνατταν leges. Λυκαβητ-
 τος, Ὑμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmisit: contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλίτ-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcaei
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticae dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασιλῖς vel βασιλεία: quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticornum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικουσαν αὐτῷ
 (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ θηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεία, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἰλίου Διονύσιον Ἀττικῶς βασιλίττα δὲ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἥριττα, Κόριν-
 να, Μύριττα, Φίλιττα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nestius ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισώμεν & Τριχορυσία.
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασι-
 λίττα: fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleret, intel-
 ligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis Lysistr. v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracute itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 intercidat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreprum veniret, adiutore Lyfimacho, quippe Βαιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκῃς efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεύτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλόεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucydid. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de litris fermo esse non potest, cum mox ἀνες, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσας. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσας vocare, cum debuisset potius νάττας) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperiās: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene montis Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη· ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Pausan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottrophus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοττίφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόττιφος Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κοσσυφοῦ Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψυχος ὅτι ἐστὶ κόσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, v. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κόψυχος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κόψυχος, ἐπὶ ὀρνέων. Κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κοψίχια quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχια, quemadmodum in Moeridis membranis legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τῶν συνέτων) Perperam in Scholiaste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpres τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μὲν ἀφελέσθαι γε αὐτὴν. Vulgo ἀποστερούμενον & ἀφελέσθαι excusum, & punctum post συντάσσεται omisum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελέσθαι) Ἀφελεῖ V. Homeri locus II. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δύντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττον) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. συλλαβῶν) Ὑμηττον, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός: alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diversè Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subductum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspestantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρέφης, mellificio praestantissimo affuebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) MS. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiimus secuti ed. I. & MS. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret εὐαγγέλιον. Hi-

storicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέλα-
σε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς
πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, in-
re Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἀρ-
καδὲς τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν
nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interioris &*
omnibus aliis seclusi: quod a Pausaniae mente longe distat.
HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vo-
cibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζά-
μολξις, Ζεῖρα, Ζηβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi
literis B vel M praeciendum erat Σίγμα, vicem eius, in-
vitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα. tan-
ta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in discepta-
tionem venerit, ζμύρνα scribendum esset an σμύρνα, ζμίλιον
an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169.
ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In
Gloss. Cyrilli, ζμύρνα, *murr.* Scalpellum, Scalpulus, ζμίλιον
in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat
Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera
sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ᾧ
(παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ
τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντι-
θέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de
pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eo-
dem implicabitur crimine, cuius vicinum Τ insimulabat. Ve-
rum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae
diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z lire-
rae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier.
Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione
fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores
pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres mo-
net If. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart.
Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N.
XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdus* in duobus
Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119.
in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus
Broukhufius: invito certe Prisciano & multum reclamante
lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Smaragdus:*
nam vitium faciunt, qui χ ante m scribunt. Idque adeo verum
est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendi
moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ZMTPNA.
J. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic
on latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen
esse *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN.
Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν-
erum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec
iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus
fuit Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν,
υμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, σύμμαχος, συμφορά &c. Aristoteli-
anes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud.
In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam &
mollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non
emper legas συνίεναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In So-
phoclis recentioribus tanta apparet in utramque partem scri-
bendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit.
Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti li-
terarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de
Thucyde dubitare nos Lucianus, cui principum Critico-
rum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quan-
toquidem vero asperior est τοῦ ξυ pronuntiatio, non ab-
surde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thra-
cibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore lite-
rae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc
Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in
Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magi-
ster & Moischopol. περὶ Σχεδῶν pag. 140. Vide H. Stephan.
Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristoteli
semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v.
59 Μυρρίνη, & v. 447 Τῶν Μυρρίνης τῆς Ἰππίου, quasi ex
Μυρρίνη, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad
Cleonis opificium & Μυρρίνην spectat; in quo quidem voca-
bulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poste-
riorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab He-
sychio in Μυρρίνης. Apud Thucydidem saepius legi Μυρρίνης &
Μυρρίνη, quam Μυρρίνης & Μυρρίνη, observat C. A. Dukerus
ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δειν) Vel καὶ μ. δειν vel μ. δὲ δειν.
Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob simi-
litudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alteru-
rum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non parvo negotio persuasurum esse confido, qui perspexerunt quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο ὁ κωμάτων, μάρτυρας, tam incompote cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero iocosis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐντελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davisii notas. SOLAN. Loca hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελέχειᾳ Aristotelici sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐντελέχειαν· ceteroquin, enim homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehenso, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davisium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελέους συρῶν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτεσθαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesych. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθεμένη ἐτίλλετο τε καὶ βοὴν ἔποιεσ. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον.

πον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τὸ τε μέτωπον ἐπληξά, καὶ τῶν τριχῶν ἐτίλα. *Pelloris, seminum, capitis percussiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore percussi & caput plangunt, & pectora pugnis obutunt*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύντης enim quidam scribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀπτικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύνσιν, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnesc. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX, n. 73, Maittaire. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιεινὸς κολοκύντης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσινὰς μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην· ἢα legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euseb. pag. 186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola J. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τοντοὶ τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβεβλήκε τουτοὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte, μάλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiici, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μάλλον δὲ, immo hoc etiam, o iudices, priusquam pergam, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonefacit: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ω γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον εἶχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον· de Tantalo Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὦ γλώσσης αἰσχίστον νόσημα Ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ κ in τ Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπασόν) *Mf. παρὲς πρὸν.* Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ὡ καὶ γῆν καὶ θάλ.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Perficis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum existere non recordor. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum naturam cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III. Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad classica venti.* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσουσι. Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῶ nonnulli ταλὸν, alii pro Κύρῳ satis ridicule τύρον dicebant, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae κ in τ in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a Κάππα desceant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: ἐνιοὶ οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαιὸν φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοὶ διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγέατης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in τύρον quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτὴν, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

cripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in ius fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougltaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmast. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolice. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. An σήματι; GUIET.

ead. l. 10. Ἐπανυμίαν) Id est, σταυρός, σταυρώσαι. GUIET. Verissima vocis σταυρός origination: ταῦ, ταυνός, hoc est, in modum tau efformatus: & per contractionem ταυρός: & praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, Ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχέιν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τοῖς ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facili concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλῃ) Exordium ab attonitis poetis. οἱ συνελκόντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅροις συμφωνίας ποιοῦντες Ὀρκιον, οἱ δεόμενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγνιον. Interp. Sophocl. ad Aiac. Mastig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὀρκις) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignorae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceffivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκεις vel ἔρκις legendum; (V. Suid. & Euripid. Τρω. v. 17.) at nunc ex Euripidis Med. 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad Hecub. eiusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praeses Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξενίου, Ἑταιρεῖου, Ἐφεστίου, Ὀμόγνιου, Γαμπλίου, sed & Ὀρκίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter Ὀρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἔκπληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὶ Ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusiur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς Ὀρκιος reperiatur. Apud Phurnutum, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mss. notavit, si re-

de capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἐρκέϊον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκέϊος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμία: vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philos. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυνυμμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST.

ead. l. 6. Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, Σεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facite Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chrys. p. 286 C. ἅτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ βροντῆς γενόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλήσει, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. Hesychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur; ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἐκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëtas appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερίδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilli vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent. Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβῆν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: re-

de Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς σταθεῖς τῶν φορτίων· ibi haec Lucianea Kusterus non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad Med. v. 665 notat, Euripidem esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad sensum ornandum prodest: ὅσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim discere licebit ab H. Valesio ad Harpocrat. p. 150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniunctionibus agit, quibus nomen est παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτῶς ἀναπληροῦν τὸ κέχρητος τῆς ἐρμηνείας· ipsam vides Luciani phrasin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐρισμάργος) Epith. Iovis ipsius apud Hes. Θεῶν. Annotatum margini Timonis a Tan. Fabrō editi penes Ioi de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc opusculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρυβρόμος βροντῇ) Respicit hic inter alia locum Euripidis, quem margo indicat: Ἴδὲ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρυβρόμοι βρονταὶ κεραυνῶν τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνῶν habet Hes. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγος τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac *sumum plane poeticum*, *nominum strepitum si demas*. ultra quod tentare quidquam error est. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγους τῶν ὀνομ.) *Nugae canorae*, Horat. SOLAN. Imperfectam orationem supplendam putavit Barlaeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber rectissime convertit. Is usus particulae ἔξω familiaris apud optimos scriptores: Tim. περὶ Ψ. Κ. οὐ πόκα φθαρσόμεται ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ δειῶ. Demosth. περὶ Παρατρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἢ εἰς τὴν ἔξω τοῦ ἀδδξως γεγενῆσθαι; Longinus, structurae non minus, quam verborum locutionumque diligentissimus, S. 24, § 2, Ὅτι περὶ δὲ πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. Thom. Mag. in v. Concinne positum ὁ πατάγος τῶν ὀνομάτων, quia πατάγος, ut aliarum rerum, sic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: § 3, ἢ βροντῇ ἐπαταχεῖτο· & saepius in Aristophanis Nub. iam quod fulminis est proprium, ipsis poetarum epithetis tribuit, tanquam si sensu prorsus vacua inane tantummodo strepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summopere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si fumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) *Fulmen.* BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὄργης) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεφυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττοῦσης σπινθήρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis fuscitato: ἐξέφεξε τὴν πόλιν Ἐμβάλλον σπινθήρα μικρὸν Μεγαρικῷ Πηφισματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθήρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis saeviisse, διὰ τὸ μηδέτω δύνασθαι διακρίνεσθαι, μηδὲ ῥιζῶσθαι τὸν ἐνόντα αὐτοῖς σπινθήρα τῆς κοινωνίας: debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ῥιζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho sit tam terreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθήρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπῖσθαι: nota sunt ῥιπιζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν: alterum illud verbum si scripsisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θάττον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: *Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychmion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam.* Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandū commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστὸν & δεινὸν διὰ τὸ κολάζειν τὸς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων· ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χεῖρα σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλὸν τινα) *Manifeste declarat titiōnem in Timaei Luciani principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titiōnis ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διάπυρον ξύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-neus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλὸν* Glossae titiōnem & torrem exponunt. *Titiōnem vulgus appellat extraxit foco torrem semiuustum, exstinctum*: Lactant. IV, pag. 394 V. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludir Arnob. VI, p. 209, *ciniciatus Iuppiter, atque barbarus, dextera fomitem sustinens prodolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cum pro digno & iusto *διδάκτρω* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios τοῦ ἀπολαύειν usus in medium proferre. Τὸ ἀπολαύειν pro *frui re grati & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi ἀπολαύειν de malo usurpatur. Apud Nostrium in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων*. Respondet paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὦ Ἥλιε, μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικαῦτον ἄχος ἐπικείμενος. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait faceris Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Acerbissima profecto haec & letifera ἀπέλαυσις. In Pseudologista: Οἷς κα-

νὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus II Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιόφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab re aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, sive gratum, sive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθὸν Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος dicunt, subauditur τι, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adsunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostrium in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne iniusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad *homines* referri, quam ad *Iovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostrium non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epiict. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβομένον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille *faces nec fumea taedis Lumina* &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam portionem voluptuariamque, atque ipsi Iovi attribuant?* respondebo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσ' αὖ γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἂν *praeclare* enimvero *meum* agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isoct. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσατες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμίξων· ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρίχη ἀπολελαυκῆτα τοῦ χρόνου, quae a vitio vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλευσα δὴ τι κἀγὼ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque καὶ ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορὰς, alienae calamitatis esse participem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύει τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iusse redundant. Platoni sine dubio Hesiodum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλακι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνυρ· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδῆσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συνανατίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἐνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδ' ἐν ἀπέλευσαν αὐτοῦ χρηστὸν, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐνέπλησαν ἑαυτοὺς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν· Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designat) coniecturam repellit, qui Obs. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος· huic loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

pinus videtur convenire, cum ασβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνει ἂν αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἀναιμον ὤλεσε· istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη· pro beneficio patetastī auctoris veram lectionem in solutum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναιμον· quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem? Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem teli dicuntur & βέλη· saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — patris cur telum perpetiuntur Obtundi — teli determinet istum. Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα δις. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει τὰ βέλη· cuius apud multos praeter Lucretium imitationem Iōci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεῖσον, ὃ νᾶξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνού· notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανως, ὥς πρὸς οὗτω & nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξενηνοχέαι πιθανὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς συγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἂν πράξας δις. Porphyry. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσω ἀντρον ἀπίθανος ἦν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παρατρ. κατηγορεῖ δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contentus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incubaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, perfanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituentur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positis) missaque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipse Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scaliger: de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum te Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ἐστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ποταμοῦ Θεοῦ μανείς ἐρρίψε Σαλμωνεύς φλόγα· plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in Εὐτρόπιος & Χρήμα. HEMST.

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum πῶς γὰρ οὐ; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, πῶς γὰρ οὐ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσαιέ σοι ὁ Σαλμωνεύς; quidni enim Salmoneus adversum te fulmina iacularetur? vel, quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur, (nam utramque explicationem recipit ἀντιβροντῆν, ut alio loco dicam) ubi tu, velut perducta mandragorae potione altum stertis? Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων τὴν τοῦ κεραυνῶ φλόγα· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam Luciani aequè commodum. Πῶς γὰρ οὐ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφατικόν ἐστίν, aut, κατάφασιν δηλοῖ contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὑβόλον ἔδοκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῷ

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: nequitquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Isaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35. nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repouendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciphr. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πῶθεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὁπότῃ &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. Ὑπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπονώσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκαμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesyech. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora stertis. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta factis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex Theophrasto & Plinio pater, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλεσμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsum; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό; An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπό; Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυῖαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὕψηλαι καὶ μανδραγόραι in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicet, creditur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem fumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπὸ τῷ ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae premium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστασι μὲν ἄκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοὺς πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quoadmodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρου in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admiserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρου, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstet, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaem. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasum defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari veteri in ἀπὸ: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in a vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, veluti sub mandragoris recubans, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contectum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauserit. Neque admodum probo Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expositioni Ver. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθευδεν ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρῃ, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Poll. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λυπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει: ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὸς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς: pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum *anias* vel *odivas*. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasmi. Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime sequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdatur: in Lyf. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος: quae cum imitaretur Aristaeus. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφᾶν ἀπ' ἐκκωφῶν prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβίαιτον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφόμενοι κάλλος· αἰονίτι & στυροτε αἰονίτι, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη μετὴς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφωσε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκεκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in Ἐκκωφώ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος· sed non valde opus est hac mutatione. Noter perὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπὲρθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμός & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius improbissimis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία τὰν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκ χειρὶ αὐτοῦ γεγέσθαι Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit, Eorundem etiam scelera impulsisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ αἰγίς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & Δεῶν κρις. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστράπη συνεχῆς &c.) Interp. lacu'orum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumendum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita similiter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῆδον) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc apud Suidam exstat & πετρῆδον, σωρηδὸν apud Hesychium. Praeceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, παντευχῆαι σωρηδὸν ποσκομίζοντο — συνδεδεμένων δοράτων φορηδὸν — ἄρμαμάξαι στοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Estur ac potatur incondite: pulmentis acervatim, panibus aggeratim, po-

ulsi agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὑπερὸς ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non audio: quid probabilius, quam, quod suspicatus est Ienius, haec esse e veteri poëta Tragico desumta? sunt sane verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per iocum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς sit positum, vix dubitandum videtur. Iam mihi cum illis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & diluvio sacro: ἀνωθεν οὐρανοῦ χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc scilicet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, nimis saepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix quidem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert sententiam. HEMST.

ead. l. 10. Τετοί τε ῥαγδαῖος) In his verbis Faber delet τε, nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuisset etiam post ῥαγδαῖος esse collocatum. Sed suspicor, haec verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumta, & quamvis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certe si adsit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legimus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γράφη. Ceterum ῥαγδαῖος ὑπερὸς iterum leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure innuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου) *Temporis momento.* BROD. Ita Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244. ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου Aristid. Quintil. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Συρ. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Meritice haec illustrant Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΥΡΙΑ ΟΤΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΤΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΤΟ... ΔΔ... ΜΙΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς παυομένου δι' αὐτοῦ τὸ ἵπον Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σῶσι. Ubi miror, illud Δία παυόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὀμβρῶν παυομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία παυόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός adeo licet dicatur Iuppiter pro imbri, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigit cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ἸΠΟΤΕΛΕΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit charactere communi, facere sex puncta, coniecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝ ΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κισιότιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρεῖ) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεωσμένα. Sic passim Origenes c. Celsi locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μὲν ἅττα διασώζουσαι ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους. plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' ἄλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

ringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim
atum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐλάστη
ληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὴς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπή &c. qui-
us statim ἡ ἐκβασὶς ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἦν, ἐπεσεῖτο, ἐπατα-
εῖτο, προηκοντίζετο &c. Quam hic πληγὴν, istum orationis
exit Quintilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea
bierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπῃχειρα) Solent haud raro, quemadmodum
ισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Τάπῃχειρα quod
Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαῦτ' ἀπῆνυρ τοῦ φιλαν-
ρώπου τρόπου, vetustior Schollastes non ineleganter expo-
it, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπῃχειρα τοιαῦτά σοι ἐγένετο ex
Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταῦτ'
τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπῃχειρα prave legitur ἐπῃ
Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπῃχειρα
τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripi-
is apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Sola rerum humanarum vir-
tis οὐκ ἐκ θυραίων τὰπῃχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄθλα
τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μὴ τις ἀρα παρέργον &c.) Quasi defungendi
causa, νόμου, δόξας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Des. He-
ald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. V. c. 3, § 3. Ea-
lem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeun-
tis sacris & histrionicam religionem acriter infectatur Plato
le Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ
δεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνόητον καὶ μωρὸν, λῆρον, ἀναί-
σθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὅποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cu-
peri Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dio-
nyfii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo
eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P.
Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne
cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec
a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta:
quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus
aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor
fuisse deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur:
vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii ori-
ginem explicat Σαμβικὸν δεινότερα πάσχειν. De fanis Deo-
rum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus
Lucian. Vol. I.

in *antra praedonum*, familia non pauca facete pernumerat Aristob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 1. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 10. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 13. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III. p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 B. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρες ἦσαν Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια. & Simonides Ep. 8, & L. cianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lys. v. 1131, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1371, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἦνικ' ἐξέρουεν ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis estur: sic enim ille, τὴν προπαροξύρεται λέγεται γὰρ περίτπου: rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπια (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendenda formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν τῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι nisi malis Ὀλυμπιάθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν. εἰς ἵππος, ἵπποθεν σεσημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilacissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenientes remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam alatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡραίου τοῦ κύωνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re satis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17, Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuae idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendiis aut eluviones.* BROD.

ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operae nonnihil huic est voci impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianae locutionis elegantia, quae sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua sordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὃ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρρέει τότε ἀναθεῖν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλῶν (immo potius ἀνατλῶν) καὶ καρτερεῖν ἐκείσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσχιγμένων τύπων· prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatores & depulso, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἰργων ναός. ἦν δ' ὑπερβόλη Πολὺς παραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, praesertim accuratius servata τοῦ εἰργον proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimium despectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto dissensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ, 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθευδόντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

sollertia, *aquam sentina hauriente*: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis album sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, existat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνά τις ὀρῶν ἀιμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγί-
 ζουσιν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξο-
 μίζεται καὶ ἐξανάγεται τις ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω
 ποτε ἐμεθύσθῃ καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευά-
 των, ἐβελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θα-
 λάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ. par-
 tem vidit D. Hoefchelius, male quidem mutans ἐγκομίζε-
 σθαι. ἐβελήσας absolute positum rariore structura, quam-
 quam Philo saepius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884
 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὡς ἐναυβάρει, θεὸς πα-
 ρασχὼν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται
 ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & sub-
 mergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab
 Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβρεῖσθαι τὴν
 Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289.
 Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E.
 ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενο-
 μένης & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi
 Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum
 agitara componens Augustum, quam potest acerrime, ad-
 hortatur, ut eius gubernacula capeffat: μὴτ' οὖν χειμαζο-
 μένην ἔτ' αὐτὴν περιίδης ὀρᾶς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μίτε
 περὶ ἔρμα περιρράγῃναι ἑάσης. qua quidem in comparatione
 mirum est, ni versus Alcaei nobilissimos in mente habuit,
 qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum
 sunt perfanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta. ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναυκληρος ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν τὸν ἰστὸν, ἢ πηδάλιον συντρίψας νεὼς, ἢ φροτὶ ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: salatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tentet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, ἐὰν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἶμα: μένον· *sin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quæ sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fari sortem*; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep. XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον: *en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedit, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sentu: *illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt*: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μέσται εὐρύτος καὶ ἀραχτιῶν, ἀλλ' ὑπερχεῖλεις καὶ ὑπέραντλοι: quid audio? σιτοθῆκας ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & climatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium delerere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχεῖλεις. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπὰ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορὰ: gravi preisa ac tantum non merfa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Etsi nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μνηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ υπερβαρὴ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο: apparet, eos dici μνηκέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἐθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας: hoc scilicet indicat, *ego enim tantum offurum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scutae*

eum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scho-
astes, cui aliquid alienum est assutum e Suida, eumque
ecutus Flor. Christianus: si tu, quod isti volunt, admit-
is, id certe secundum illam, quam dedi, explicationem
consistere necesse est. Apud Comicum Suidas exhibet in
Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν,
ipse tamen servans vulgarem scripturam in Ὑπερέχει, quam
ego vel propter Euripidae Scholiastem repudiare nolim.
Non secus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέραντλον συμ-
φορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehe-
menter ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani
ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta est humanae vitae tamque
gravis protervia atque iniustitia, quae cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod di-
luvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari
queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκα-
λίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis variata figura: μὴ ὑπέραντλος
πισπεσδὼν ἐπικλύσῃ αὐτόν. Faber iteravit priorum inexhaus-
ta: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat
Kuhnus ad I, 92, quem, qua erat Graeci sermonis peri-
tia, vim vocabuli habuisse perspectam non dissileor. Hesy-
chius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo sane: sic expone, si lu-
bet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· sed idem agnosce, nihil hoc
ad significandi valere proprietatem. Et huic iam voci satis
est superque factum. Ceterum multa sunt apud alios hūce
Luciani prorsus assimilia: tu vide de malitia generis huma-
ni, quod nullis se vel exusti orbis vel aquis obruti poenis
coërceri emendarique patiatur, Iovem ipsum conqueren-
tem apud Stat. Theb. I, 215. addendus est Lutatius. Iure
quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem habe-
remus, si quandocunque peccant homines, fulmina mit-
teret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in
Κρον. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo fre-
quentissimum: Hocrat. Arch. p. 130 A. Demosth. pro Cor.
p. 517 B. Eusebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ
δέοντα ἐπαρκέομαι. Hierax p. 106, v. 38. Philostr. V. A. T. V,
p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem mo-
do Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37,
& Mer. Casaubon. Usurpari a scriptoribus Ecclesiasticis pro-
sumtus, viaticum subministrare, vel stipem conferre, monuit
Henr. Vales. ad Euseb. H. E. VII, 5. Aristoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ τῆς τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspicuam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσαντες) Advocat Def. Heraldus ad Arnobii VII, p. 221, Tum deinde salutet acclinis, ancillae servuli pavibunda trepidatione imitatus, ut ego quidem legerim existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει τις τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἄνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδὼν φίλοι γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιῶν νεκρῶν) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὡς δὲ τάφοι, οὕτως παρέρχονται te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amisisti. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἑτέρων) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητοι καὶ ἀποτρόπαιοι) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodaeo Misc. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὡσπέρ τι κακὸν δυσάντητοι ἀτιφεύξαιντο. Infustos malique ominis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, Eruditos & sobrios, ut infustos & inutiles vitant: ubi paene mihi persuasi legendum esse, infustos & inutilis: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursum: facile tamen dissentientem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: ad extrema redactus consilia. At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, ad hoc ultimum rus redactus. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

ndicia. PALM. Ἑσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἑσχατον, κατὰ τὸπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημικὴν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Eccl. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Prienensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III, Ep. 70, p. 446, στεῖλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἑναψάμενος καὶ σμινύην λαβών· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἑναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δικάλλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθερος· σκάπτει δὲ, οἶμαι &c. §. 8, δικάλλιτης καὶ διφθερίας· & § 42, δικάλλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, στερεόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos Is. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δικάλλῃ· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, lignonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὕπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κομῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμείδην) Erasmi in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormi-
 Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt
 Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L.
 L. VII, quinquaginta. Plut. an seni gerenda sit Resp. Ter-
 tull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog.
 Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus?
 Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo
 rusticus, apud Alciphr. III, Ep. 38: ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἤκουσε
 τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κε-
 κοιμησθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad
 Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I,
 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nul-
 lius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui
 ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit
 eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes
 certe: nam is quidem tempus, sextam sive septimam &
 quadragesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenien-
 ses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia,
 possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet,
 quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni
 Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior
 est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem
 Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρὶ-
 τερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldo-
 brandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum au-
 dire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἰσως &c.
 in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum
 Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides ur-
 bem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed
 quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calcu-
 los male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olym-
 piadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium;
 quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene con-
 ciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam,
 sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium virio,
 in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philoso-
 phi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum per-
 pensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμέ-
 νων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἔται
 οὐχ ἤξουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγῇσονται πράξαντες οὐ-
 δὲν ὧν ἠλπίζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακά. Haec
 quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

ut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Atheniensem ita loquentem facit: Ἄρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον· is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hisce terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de Is. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, ἑρπύρας δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημιῶσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versa specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facerum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbiori ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδῇ Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχίδαί, οὐ μὲν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρό-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alioquin corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo nequitiam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ξ' ἔτη) Prave apud Suid. in Ἑπταετηδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἐξ ἐκάθευδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπισας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in *vibrandi* significato accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam ignem prope exstinctum flatu exsuscitare, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥίπιδι ὑπερξάλλαι, alias ἀναζωπυρσῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησεν καὶ ἀναρρίπισεν & Lucian. in Gymnas. § 21. quare in versione huius loci pro denuo vibrato fulmine ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato*. In principio huius Dialogi dixerat, exstinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρῶχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβην &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζητὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκνηδυμένος Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco refedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκπῆ πρὸς ὄχθας τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si per-

trum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra requisisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime visus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis exstincti reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis erae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammās & incendia, etiam cum accolarum damno, eruire hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Maniliique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritiorum fallere videatur non posse, nihil est causae, ut in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro Οἰτης reponens Αἰτνης nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopes ἐκ τῆς Αἰτνης Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἰτνην, inquit, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. Quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum jovialium officina? Idem Faber pro ἐναυσάμενος libenter legerit ἀναυσάμενος non assentior: ἐναυεῖν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum seculum praedicant. BROD. Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem ἐκεῖ in his omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10, Z. τρ. c. 45, & φιλοφ. c. 3. Astantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ΖΑΝ ΚΡΟΟΥ. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδίοφθρος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, quibus Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἂν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν πότε, οὐ γὰρ ἂν πού, ceteroquin, alioqui non, ut Budaeus alique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echekratidae filium, e Collytto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae in-
inspexit, ΚΟΛΑΤΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΑΤΤΕΥΣ scribitur
in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV
733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & ?
τελῆσσαις ἐκατόμβαις vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47.
SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hanc
solum Budaeus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιν
ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit,
καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βόας, καθ' ἐκα-
τόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657.
In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ
καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque
ἀφ' ἱερῶν τ. Quomodo autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic per-
inde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῳ ὁμόσαι utramque
structurae formam ad ἐστιῶν traduxit Lucianus, haud satis
scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus
est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem
indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεότλoutos) Atqui mox paterna bona fuisse indicat
bit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo et-
go subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὅλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Par. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλι-
χίου Διὸς, μὲν δὲ Ἀθεστηριῶνος φθινοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ
Ἀχαρεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς
ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaf. Aristoph.
ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινικία. ut apud Long. ποιμεν. lib.
2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scho-
lium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, &
Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Athe-
nienfibus hoc festum innuit; & si foerus est genuinus, Cha-
rid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer.
in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vi-
ctimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud
quem solemus splendide epulari festum Iovis: satis quidem incon-
dite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono &
decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407,
μὲν δὲ Ἀθεστηριῶνος φθινοντος, ut Castellano iam observa-
tum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plu-
tarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucia-
nus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἐξω τῆς πόλεως, ἐν ᾗ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum solis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ᾗ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δέ· confer Porphy. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhnii-que contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν) Ut ita dicam: ὥς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera. BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἰσχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonjd. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ἐνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένη· & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασιαίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἀσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ατας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterfit H. Stephan, ad Erotian,

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέψειν τὰς ἄσας, γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum exstirisset unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum incitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tamen si fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἐορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυγνότητος (minus recte ed. Α. στυγνώτης) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διασια: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Itarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudam spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, sugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν αἶρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζᾶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζει ἐριφον: haec enim vetusta verbi forma (μύζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμύζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια ἐραδεῖα καὶ οὐ σφοδρὰ εὐκαιρὸς δαίμων ὁμῶς (ita lege, ne sensus nutet, non ὁπῶς) δέ τινες οὐκ εἰς πᾶμπαν ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζήθησιν: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhausserunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχὶ καὶ δορυβώδες, καὶ τῇ φθόῃ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθόης, ἔλκοι γὰρ, nam exulcerat) ἀπ᾽ αἵμας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὲς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Offa vides regum vacuis exsulis medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bendl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psichom. v. 600: *Mox spolia exsulto de corpore deripit* — id est, extenuatio

prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Eg-
mondani Codicis auctoritas. Ἀὖρον saepius a Luciano dici ex-
austum bonis & evolutum, monuit Kuster. ad Aristoph. Thes-
ioph. v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον
am τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα ἀναίνεται καὶ σήπε-
αι, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac
iente Theocrit. Eid. XVI, 12, Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη — ibi
ratiis nostris aridum est minimeque locupleratum domici-
um, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum
edeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis
tiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comicorum
sus: κρίνον, τὸ ξηρόν· τὰσσεται καὶ ἐπὶ πτωχῶν. HEMST.

ead. l. 2. Ἀὖρον) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γάρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed
lio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epict. p.
03 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus
na serie cohaereret, πόθεν γάρ ἢ ἐπικουροῦντες. Rectius dis-
unxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum,
it bene in ed. P. πόθεν γάρ; ἢ ἐπικουροῦντες, intelligendum-
que haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, non
implius agnoscentes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem mi-
nus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes. Ita solet interpo-
ni, praesertim apud Atticos, πόθεν; πόθεν γάρ; quando non
simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit inter-
pretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. τί οὖν; ἢ ρ-
κεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν; quid ergo? valuitne ad me liberandum
era? neutiquam; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost.
p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr.
p. 49. Grammatici exponunt οὐδαμῶς Schol. ad Euripid.
Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas de-
scripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus
Hesychius: Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ
οὕτω lege, Ποθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ
οὕτι, vel οὕτοι: hoc posterius ad πόθεν pertinet; nam accentus
significandi facit discrimen: illud autem μεθ' ὑποκρίσεως est,
quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in Πώ,
qui perinde Atticis notat usurpari πώμαλα. Haec satis est te-
ngisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Pe-
rizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph.
v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) Viciissim. BROD.

ead. l. 6. Τὸ ἄστυ) Urbem, Athenas. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μεταγχολῶν τρεῖς κακοῖς) Micyllus, Benedicte adversus ingratos atra bile stomachatur. hoc si verum foret, scibi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Si multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μεταγχολῶν τινι, pro atra bile percitum stomachari alicui. Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Steph. Thes. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, inventum onerat assumento deterioris versionis, *ob mala* vel *malos*. HEMST.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἡγανάκτοϊ pro ἡγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσωμεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam faciliendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus execrandis illis adulatoribus, obsequiis, qui nobis &c.* Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἡγανάκτοϊ, indignaretur. ποιήσοιμεν vero inde pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere intendens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venientes, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀπομακρυντοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρά μηδὲ ἀτιμωγησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, ἡ παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praebuerimus. Mantississime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ γὰρ ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὴν ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήεις διατρίβας ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpretes, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstraherem, ad consueta literarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpretes Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσα γοῦν ἐν ἐκείνῳ, πάσαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis versor; cum debuerit, Dudum attrahens fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea in τὸ ἀκρῶ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in Scythi § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνοι ἐν ὁμοεθνή ὄντα, vertit ἐγὼ agnovi pro novisset, ut iam animat-

verrit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, hoc *sat scio, consilium mihi dedistis.* Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam tersissimam scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Hellenismum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephato Incredibilem c. VI, post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, sequeretur, vel severit.* Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Westenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὅμοια ποιήσομεν) *Eorum ingratitudinem imitaturi sumus.* BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πτότατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πτότατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βομῶν. & in Philopatriide § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immitte videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πτότατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μηρία ex Regio C. restitutae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio viriosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πτότατα pro αἰγας πτοτάτας etiam constructionem Atticam nobis imputans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πτόταται, nemo dubitabit: αἰγῶν πτότατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφύεις, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Πρ. εἰς λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iensf. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed ostende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi satis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητα ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videretur imite Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύματα huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius proposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηνία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. 1 Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλασαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπόλη τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν: haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium. HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefchel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, attulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit; quamvis non sit despicibilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritum.* Unda patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et sane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὅτ'α referretur, ut μοχ ὡς πρὸς ἐμὲ. & ὅ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὅν τρόπον διαλεῖται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I Gronovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθέντα πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδ' ἐγνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meursius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. petum videtur ex II. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184 Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tragoed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime sit audiendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem introducit dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pericles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra movebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζ. v. 263, ubi s-lax mulier: Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτ'ω τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμένοι γὰρ ἐσμὲν αἶρειν τὰ σκέλη, illud autem non praevидimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid. Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὁμῶς δ' ἐχειροτονητέον Ἐξωμισάσας τὸν ἕτερον βραχίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a titone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attingit, locutionem illam ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarchi. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερέχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, imprimis si velut obiecta manu imminencia mala propulserint avertantque. Ita quidem Homerus semper, II. Ω, 374, in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, Δεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης. Aristid. T. I, p. 302 D. κατελέειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ Δεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. Θεοῦ μοι προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀσυνῶς ὑπερέχοντος. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ἦν δὲ τολμήσης σύ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σσώσμεθ'. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑτέρσχοι τὴν δεξιάν. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ Δεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν' obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σου. (ista descripsit Suidas in Ὑπερέχει) ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὡς μάγειρος. alter optime, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Horum tamen leporem frustra sis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. περὶ Παρμ. pag. 333 A. Τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίσκοπος Ὀβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane Ὀμβριμο-

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facere Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterisque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Eis τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verba ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακεῖ ἐστι δῖοσκούροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus ille est, quae ab Maussaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vires cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Verum enim esse, quae observat Maussacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑποσχέσθαι γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis profundiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Maussacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confidenter, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀνακεῖ studiose Davis. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείω Meurs. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice habentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακεῖον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegyptu, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ὑνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

τυμβουλεύει τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Interim dum fulmen instaurō & exa-
tuo. BROD. Interpres: Quamquam vel id supplicii satis magnum in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim & haec ipsis erat poena. Omisit interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea*. Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.

Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος nam me Neptunus iusserat, Panope, tranquillum *interea* servare pelagus: & paulo post, ἡ Ἐρις δὲ ἐν τοσούτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαίρεσθων ubi perperam interpres: verum adeo in sublime attollantur. Debebat: interim autem in sublime evehantur, i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγένοι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater adscripsit τούτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro nihilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scholium. Δικράνα sunt furcae; & proverbium est apud Graecos tritum, quod & Horatius Latine dixit naturam expellas furca, tamen usque recurret &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit. SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, tantum non furcillis, &, velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiant: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοισ ἐξωθεῖν, vi maxima eiecere atque exturbare, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vide Scaligerum ad Fest. in Furcillis, ubi vir maximus Cedreni locum adduxit peropportuno. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fatear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaesio & ego, quae ἀνακολούθου species in his? Et tantum non furcillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiiciunt. Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, Δικράναις ἔξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. Ἐταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. Ἐταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset ἐμπόλαι παῖς homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commodè Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysost. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσκει, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξις, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutis, quae praeruptis & inaccesis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam fordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. πρὶν γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταιρῶν quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἀκρατὴ καὶ ἑταίρους οἷους παρασχεῖν καὶ κομῶδία λόγον, οἷον παρ' ἑσχον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππονίκου κόλακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐπάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiasfes, cum exponit per ἡδεῖς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδνηγάγοι. Vorstius ἀνόητοι reddidit, & ad Adagia Erasmi nos amandat. Certissimum est, quod Barlaeus monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demisit, egerit; quod & in anatibus observatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κέφροι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέφρε· εἰληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Eustath. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρρους τοὺς εὐήθεις φασμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφρους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hiāns*, de quo Erasmus in Adag. descriptus ab H. Stephano Ind. Thes. v. Λάρρος, Suidas in Λάρρος κεχηγνῶς, quod ab Aristophane fluxit in Equ. v. 952. Hesychius: Λάρρον, ἡδύ, προσήνης, γλυκὺ, ἀπολαυστικόν, καλόν, σπάνιον, ἀπληστον, λαβρόν. Λάρρον & λάρρον confusa: posterius interijce ante ἀπληστον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρρου βίον ζῆν, οὐκ ἐν τῇ in fluctibus & navigando vitam degere: par est ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν αἰθυῖας μᾶλλον ἐσωκίσατο. Callimach. Fragm. Bentl. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Oἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λάρρος est *dulcis, suavis, expectendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λάρρον Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad Luciani λάρρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quisquis est, de Voc. acc. distinctis: Λάρρος, εὖ, ὁ, *Dulcis, acuitur*. Λάρρος, λάρου, ὁ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὕργεν· ἐστὶν ἀρπακτικὸν καὶ ἀδνηγάγον. HEMST. *ibid.* l. 2. Ἀμεληταὶ) Scribi iubebat Solanus ἀμελητῇ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖεμένοι*. Ego, quid sibi voluerit Scholiasfes, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae coniungi debebant, separarentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamē haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferbat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀπετίθενται τὰ χρήματα ἐνίοι, πλούτου δεσποτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθροις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, consipare, Lucianeis hūc sensu verbaque quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissis digitos obriguisset, curvatisque vitium contraxisset, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτοι ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & imprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes contractos digitos tarda agitatione defleant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert *Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis*: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omitendum est, quod proxime praecedit: *Digitii vero virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam

plexi. Addam Zenonis Veronensis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc (Hic) unus pecuniam suam tanquam hamum proposit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem feli supputatione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεζόμενον) non dedit, ut summam quaerat, non quam commodatio dedit, sed quam pepererint armati numero dies, menses & digiti. Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cuilibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt ne permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic fingat, armati numero, vel, arctati in numeros dierum mensumque digiti, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. HEMST.*

ead. l. 5. Τῶν συλλογισμῶν) Adscripsit pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifestius, sed potest retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράσασθαι) Sic recte Scholia. In omnibus npr. ἀποδράσασθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθένευσθαι) Sic postea Δανάης παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δαν. διαπαρθένευσις imminutio, infloreatio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δὲ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ σημεῖον) Quo obfignata erant domi omnia: BROD.

ead. l. 15. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀσκαρδάμυκτος, μὴ ὄσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μυεῖν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Arist. ἰππ. Hesych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua postea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. sine Mss. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Sensus minus attento paulum intricatior, sic tamen, ut haud difficulter expediri possit. Avaritiā ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipsis votorum finis est, congestisque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat usum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum possidere satis largam, quibus, modo animum inducerent, possent frui: hoc est, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis thesauris defossisque non quidem frui, id enim sapientis esset, sed dumtaxat posse frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas sufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ικανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatum velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *Τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνα*) Erasmus in *Paroem. Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Alludit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodie non existat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαίδ*. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ προσέτι γε καὶ κατ. &c.) Haec verba in vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & servarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibria habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad fuliginosam & oris angustae lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea de suo addidit*, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vesaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servant, sibi ipsi quasi invideant, ac ferme diutidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata servantur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustae lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήσει*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

emulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει penitent, sed ab ultima voce εἰσας quod interpreti fraudi fuit, cumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἶά μοι διὰ τὸν οἶνον χάρον τοῦτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τρώπον τοῖς ὑπὸ κούρῃς ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attentamente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur sedere πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον στυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὁρῶ νῦν Δία πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν στυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδότηρις) Suid. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστάς· καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεία· καὶ παιδότηρις παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδότηρις in familia fervulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschinis Axiocho profert, καὶ γυμνασταί, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: exstat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότρις. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἀμαυρόν τι) Lege ἀμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον στυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγάγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἄδικα &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκείνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιᾶσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, se, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic arguitur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulescentes, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν, appposito ὡς πρὸς ἐμὲ. Paulo post ἐν θυραῖς, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι) Scribo σε. BRON. Non utique significabit, *te in his accusare vel harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἄτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἑρμοστοῦ. Ira hoc loco vides eisdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοῖν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectavit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgaris interpretis quod *ad me attinet* reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ὦ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. Nihil erat ad Timonem (sic namque

atini etiam loquuntur) sive, cum Timone eiusque opibus non
 istis comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεί-
 νος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me, sive, ut interpres, si tecum com-*
paratur, caecus est ille Lynceus. In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦ-
 οὐλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc, si ad virtutis exer-*
citationem referas, exiguum. Ibid. § 13, Παιδας εὖ ἰσθι οἴσῃ
 πάντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habeas, te putaturum omnes,*
tecum comparentur, esse infantes. § 81, Ἀγροίκος ἄνθρωπος καὶ
 βιῶντος ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα. *Agrestis homo & rudis, cum vestris*
rebus collatus. paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ
 ἀθάρματα νομιζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia &*
iacula prae me censere. Apud eundem Nostrum in Imagini-
 bus § 13, Ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim*
penia a Musis abhorrentia. In Philopseude § 16, Ἀμανρὸν τε
 ἰάμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. *Res spectatu tenuissi-*
ma, quantum ad nos obtusa acie laborantes. In Hippiā § 5,
 ἢ ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν,
 ἢ ἀγαθαίος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν.
Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut
balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores. De
 non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς
 τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat, si cum aliis*
compararetur, Aristides. Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰω-
 κεν ἐπὶ τοὺς πολέμους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτὸς ἰδὼν
 διώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνιζεσθαι. *Non satis accura-*
te Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me ante-
hac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Prae-
 terquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non
 nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pu-
 gnandi rudem esse, si vobiscum comparetur. — Saepe omittitur
 ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone
 § 3, Νεογυλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In
 Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρε-
 τῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς; In Pseu-
 domanti, Παις ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Pa-
 rasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους
 εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παια-
 νεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς
 σερῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὸν τοῦ
 Σιωπῆως πῖθον, τὴν Δίδος αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio
 seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὰ Ἴσροι. Ex tot itaque in
 uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδ' ἐν ἄρᾳ ἢ τε ὥς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατεφρόντα, ὥς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπίπτει ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, sed ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραλέεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκοῦργοι καὶ Σόλωνες ὥς ἐχθροὶ δὲ καὶ πικροὶ πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὥς ἐμέ aliud longum est, quam ὥς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πικρὸν οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν δίβαις) Restituo ἐν δῆκαις nec δῆραις (δῆραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hanc lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse δίβαις & δῆραις at reiiciens utrumque, reponit δῆκαις. Cui quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo coevenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰς αὐτούς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δῆκαις. alii δίβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Cataub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Plutarchi mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπίασι) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetorae Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa deum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait &

on posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur ducta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulnata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna risis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foraseducta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ οὐδενὸς μεγάλου ἐνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας φοβουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. Virgines, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur. Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis § 18, Ἐνιοὶ δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναῖκα ὥχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἰ τις διαβονθεῖν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχεωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδαν &c. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνῆρτησεν ἑαυτὴν. Puella vero, simul rumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit sc. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocaeis vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, considerare cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non toras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. Ad eum, qui ephebos ad se

traherebat, qui nuptiis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπὸ γοῦτο. Dixerunt id Latini perducere. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exis, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime resistentem, delatoribus obiecit.* Sic Lollia Paullina perducta Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic perductus, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfecto Philippo Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perducitorum nulla mentio fiat: & V. in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta.* IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότῳ) Ad liberos procreandos. BROD. *Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν*, ut ait Hesiod. *εἰς σπῆρον τῆς γυναικός.* BOURD. Confule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, *παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρθεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγχετο γίνεσθαι* quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παιδὸς γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petirum ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643, animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi veredundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γυνήσεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιῆα σόφρονι τε καὶ νομίμῳ γενομένηαι. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίαν ἐρωμένην ἡγάγετο γαμετήν mireris sane, elegantissimi Iosiae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tamen ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ μὲν γυνήτην ἐπὶ κληρὸν ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνήλθαι οὐ γάμῳ non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: *τάχα δ' αὖ καὶ ὡς τὸν ἀροτρον μισούσας*

ης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. V, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπεθήκαο τέκνωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittersius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hesych. ἤρπεν, ἐγέννησεν· inde ἀροτῆρ, pater legitimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθενοῦσι) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενοῦσιν esse virginem cuiusdā. Eodem pertinet κατακλείσας· nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι. Salmast. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖα κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὠθεῖσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc fane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατάκλειστους γυμνάς ἐν τοῖς θαλαμείοις δεῖσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam tantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugatum & vesaniie socii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἱερεῖαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου Ἱερεῖά τις οὔσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virgin-

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέρειαν* vocat. Adi etiam Hesych. (v. *πρυτανείων*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576.
2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφόρεια*. HEMST.

ead. l. 4. *Στιγματίας δραπέτης*) Frontem literatus hoc caractere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, ὡς τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, pro ἀμφότεροι. SOLAN. *ibid.* Τάνταλος) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia capiat Flumina* — Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. *Congestis undique saccis Indormis inhians, & inquam parcere sacris Cogeris, aut pectus tanquam gaudere tabellis.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πίθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruclibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipsad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέουσιν πίθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dista dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. *Δαναϊδῶν* edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia *Δαναϊδων*, ut recte monuit Berglerus ad Alciphron. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπνηγίου, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiore adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi placent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non uinente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπὶ ῥέοντος· οὕτως εὐ-
τερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeive-
nt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διτθέραν inepte
erterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *fa-*
um. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.) Verto, *nisi hiatus istum*,
perpetuo *apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀνα-
επταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim
apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive
pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond.
3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἀπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec conii-
it transponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπεπταμένον
sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dici-
tur; quem non absurde expressit interpretes, *perpetuam per-*
stillationem. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΑΞ,
haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine dis-
posita, in dictionibus Atticis allegat. IENS. Dem. (77 C.)
Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμφράξ. — &c. Th. Mag. cum Codd.
nostris facit in ΚΑΘΑΠΑΞ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἰτνης) Illic enim fabrilī arti dare ope-
ram feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάσεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑπο-
σκάσεις; τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus
figitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius do-
micilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate
reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non
solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χῶλός ἐν) Lege ὦν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλός ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est
Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto
divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at
tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur,
alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan.
Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν reti-
nendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ
vel εἰς τὴν ἀκόρον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρων) Alii Codices ὀνέων. BROD. P. & ed. I. ὀνειρων, quod etiam in Ms. R. G. reperiri testatur Faber, quae ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνειρων, quod perquam venusta figura significat vitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentiae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρους quoque veteres alis instruxerunt: ταυσιπτερε οὐλε ἵππε Orpheus H. 85. πτᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. 78, ὀνειρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανῶς. Ad ὀνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δὲ τοι ἴσον ὀνειροῖς οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μετώμωνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πριασδαι βρόχον) Sic fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dictum ad Heliod. fine operis. BOURD. Horat. Sisenias, Barros & equis praecurreret albis. ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιαζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ τελείας ἀγάπης· ζευγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῶ καλλωπιζόμενα ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῷ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλῶι, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λαμναν) Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληγξ & ὕσπληγ formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) Annulos aureos manibus gestantes. BROD. Quibus manus auro sunt annulisque oneratae: αὐτῆς χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρῇ ἐσθῆτι Epist. Iacob. II, 2,

notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis in-
 titi: similiter αλουργοί res in plerisque facilis & nota; in
 uicis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem,
 uosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβα-
 ρεῖς τ' ἐστὺν φέλιξ' ἐκ θεμεθλων ἀνακτας hoc video tentari in
 uperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur,
 an legendum sit, χρυσοβαρεῖς, opulentos & longe ditissimos.
 non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea,
 ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβα-
 ρεῖς, quia vestibus χρυσοβαρεῖσι auro variegatis induuntur.
 Quod autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβαδάς χρυσοβαρεῖς
 abibit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Calaubonus ex
 epitoma protulit non contemnendam, ut ait, λέctionem χρυ-
 σογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priuscae. He-
 lich. Χρυσορράγες, χρυσοβαρεῖς prius vocabulum unde sit
 ductum, discere licet ex ipso Heilychio in Πῆγεα, Etymol.
 in Πῆγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Όναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότης exhibet
 ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS-
 PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ
 1. δαίμονες Πλουτοδοταί, in quos post mortem abierunt au-
 rei generis homines. Orpheus δαίμονα five Genium Πλουτο-
 δότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεῶν
 H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρ-
 ποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλουτος, quam bene D.
 Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pender. Tradit
 Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeo-
 rum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse ma-
 gno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχῃ Πλουτο-
 δότα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Se-
 rapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ra-
 tio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέήσει στεφα-
 νῶσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti five
 lignae cerataeque, five cuiuscunque generis apud veteres
 quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recen-
 tiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστείοις §
 22, πινακίδες. Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας
 ἔπει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus καταση-
 μνάμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debue-
 rit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel colloca-
tionem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad
Platonis X de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρίᾳ το-
κειμένην οἰκίαν: alibi, si quid diligentiam hominum eruditissi-
morum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero col-
locatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat,
ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lu-
cianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelli-
gere priorem illum mox post animam efflatam corporis in hu-
mum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατίθε-
ναι, χαμαὶ κείσθαι: malo tamen existimare, haec ad veram
πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi,
ut amicorum familiariumque contemptum & in curando di-
vitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eo-
dem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχῃ τοῖς γαλαῖς.
HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fore
hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet,
videtur requiri ἐπελπισθέντες: sed praeterquam quod Basi-
lium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), con-
tra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianis
obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαν-
τες, sed cum περιμένουσι: tantilla res implicuit eruditos: ce-
terum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non,
ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis ut-
rique splendescentes, vel ob affluentiissimam copiam, ρέκνα παρυπ-
νυοντες profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L. ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φε-
σὶν, κρείττωνα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετριγότες οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vari-
atione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἀφαιρεθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit
autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua
alibi. BOURD.

ibid. Το λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabu-
lae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhi-
bitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impositae supra linum ceræ signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀραιρεθῆναι, quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue convenient. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοῖτος) Placet καπνός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπέξυρηνμένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero notatur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκν. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωπος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρῖου ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀραισχ. — p. 30 B. Τιβίε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in propatulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod omnis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Cition*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Ἀνδρὶς ὁ Φερεκλέους, *Lydus* Phe-reclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Munes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: fuit sit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte videtur Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακά· διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγίᾳ· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος ἐπεχῶς (an συνήθως; quamquam non valde necessarium. T. Reinesius V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquiis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. Tibia ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a Τίβιο quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τιβίους τὰς δούλους καλεῖσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo sensus indidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβηρος reponi voluerit Τίβιος· neque multum refragor; nisi parum interduces putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβης, Τίβιος, Τίβηρος. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοι εἰσιν, οὓς Τιμίον ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam Τιβίους· postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλαγῶνας φασὶν αὐτούς· inde sequuntur in productiore promontorio Οἰσμίῳ, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Οἰσμίους seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τιμίε, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgatam arbitror. Hic

utem qualiscunque de Tibio dissensus ad concordiam redigi
 otest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina
 irorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic
 Ἑλλάς, Ἑλλην, Λάκων, Ἀττικὸς, Ἀθηναῖος, eiusque generis
 non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen;
 quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente pro-
 prium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia pro-
 ximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura
 reperies Epigr. XVII eorum, quae Bachetus edidit ad Dio-
 phant. V. Quaeest. 33. Synes. Ep. III: τούτου (Harmonii) τὴν
 θυγατρίδην ὃ Δεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Ζωσίας τε καὶ Τι-
 βίου ἀπέδωκε, id est, ut ego quidem intelligo, vilissimo man-
 cipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mitto,
 quae aliis iamdudum observata: saepe Noster, ut Index osten-
 det: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, me-
 minerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fue-
 runt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc
 Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad A-
 charn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξαθίας, Τι-
 βίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servi-
 que distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est,
 ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olym-
 piodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad
 Pers. V, 116: πάλοι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκριντο οἱ ἐλεύ-
 θεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύ-
 γες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam pa-
 tet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, post-
 quam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, re-
 pente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro
 Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megaby-
 zum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in
 Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas
 mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politis-
 simus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaen.
 I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit The-
 ophrastus in Maledici descriptione p. 110. Illius, sic iste ne-
 quam, in cuiuscunque mentionem inciderit, patri nomen pri-
 mitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἡ μέντοι
 μήτηρ εὐγενὴς Θραττά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐ-
 γενεῖς εἶναι φασίν· haec ego sanissima iudico, neque digna,
 quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem solliciten-
 tur: perquam maligne & ἠθικῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortuna scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, Θρᾶξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμέτος, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, ἐωνυμένος: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾶκες, μάλιστα δ' αἰεταί ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχόμεαι ἔχειν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernalis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Attorem vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quoad scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adscribebant, Euseb. de. Marryr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles notus unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis attinget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi ἡ κεκοισυραμένην intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc ratio constituendus: Ἐγκεκοισυραμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαίωνιδου ἐστὶ δὲ, σεμνυραμένη τὸ γένει. Ἐγκεκοισυραμένη, ἐνείλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη: phra sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, § 1: Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, constat ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις αὖτ' ἢ ποτε (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) ἀρπασάμενός με &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodorus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in Κυρταία, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυβον. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδικον ὑπὸ τῆς μένης· interpres, qui Megabazum interfecerant: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, missi a Megabazo. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνὴ. ἥ τις ἢ ὁμοπάτριος Ξέρξη ἀδελφὴ ὄνομα ἄνους καλλίστην τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτην scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile sit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum diffidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixerō: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερεῖας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουον Μεγαλοβυζούς, καὶ ἀλλαχόθεν μετιόρτας αἰεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡ γυν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τοῦτοις ἐχρῆν παρθέτους. *Scilicet bonem in hac causa tellem quis prudens alpernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scitcitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V., p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῶν, ὃν Μεγάβυζον ἠγαῶνται, ὑποδεξάμενον ποτε τῇ Ἀρσιόνῃ ὡς βασιλίδι, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίῳ δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν* Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint *Diana* suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, etiam aliunde excessantes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἀξίος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impiū adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκωρος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὡς τις) γένοιστο Ζάκωρος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Ba-goas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. Qui istlic Theotimus est? Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc neētit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus? quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατράν παῖς pro eo, quod est ἰατρός.* Vide, quo

offit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non peritus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non veor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyxi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem susciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megabyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερειουσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντας. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum pertverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitror, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥίγῳ δ' ἐν Μεγαβύζου δέξεται ἐπὶ μισθῷ σίτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προικὰ γε χρηστέον αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέπερ ἢ δὴ σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου· quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βύζον, id est, ut Hesychius exponit, πυκνόν, συνετόν γάρ-
ρον δὲ καὶ μέγα. Etymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βύ ἐπὶ τοῦ με-
λου ἐλέγετο· καὶ Σώφρων βύβα (an βυζά; quamvis apud He-
sych. Βυβά (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου ταῦτα
ταῖ) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ π-
μα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum
sensus, de verbo βύζειν quaerenda est vox πῆμα, quam vide p.
603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos
Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, de-
verfos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significatio-
nis fit derivanda, a Persicis Megabyzis, an ab Ephesiae Dia-
nae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa repe-
ries de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum ac-
curate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat fe-
stinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum me-
ditandi tempus digerendique sibi non indulgisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui
ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in
portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam & iux-
ta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eu-
stath. ad II. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Pro-
verb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.*
BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque inge-
nio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύ-
δερμος, qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani pro-
f. tuo seu stupiáo &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squa-
lidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stupo-
ris ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀταί-
σθητοι Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμοι δὲ
αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuh-
nium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus
etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους
παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus corium
bubulum & elephantinum. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed
praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

res duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πένης, μαστιγῶν, μυλῶνος. Recte Faber, εἰ πασιὼν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic & Demosth. περὶ Παρατρ. p. 343 C. ὁ τεὸς ἐτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena fervorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσήκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & saepius. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγώθεισαν εἰς μύλωνα ἐμπεσεῖν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγροπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεῶν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειν quoddam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egrotat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurs. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκειον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροχίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρὰς οἰκίας ἰπποτροχικότος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, 51. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορεώτερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέκροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expresit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssse & Tiresia, Qui quamvis periurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ περὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROAD. Atheniensis uterque. *Calliam Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. Φιλεπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata *Aspasia* deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Έλλα. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dedit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximi Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. Lyfias pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεβήκει ὁ πατήρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν Ἀσίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις ἂν Ἱππονίκος ἦς, νικήσεις ἂν Κλέων ἦς, (vid. Nostrum § 30.) αἰρήσεις ἂν Μέλιτος ἦς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita dissimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνεψιδν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustis familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatus doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Tetigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. Ἐχει σε &c.) Vid. supra Έυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Έρμῆν) Scribe σε τὸν Έρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρήμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεύς) Aristoph. in Plut. v. 210, Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτεστος Λυγκέως Philo περὶ Προπ. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in *Lynceo perspicacior*: G. Cognatus in *Lynceus*. HEMST.

ead. l. 7. Σαυγννεύμενός) L. σαυγννεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτος) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heins. L. Th. c. IV, non quidem ignotam H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας. Τὸς τρητῶς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἀνθεσο (ita legendum pro Ἀνθετο) Πᾶν φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλα. Ὡ Πᾶν δεχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος ἴσα γὰρ αὐτῷ καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις. Sumsit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foel. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκήτεα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poetae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo existat: Χρὴ πένιν φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequibit Faber. verius vertisse Erasmus, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illas nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἔστιν οἶμαι ἀρνήσθαι τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομακέναι, vertisse Oporæum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ γῆρας πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.

Ἦν δὲ ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πῶτον

ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Mf. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Mισθ. c. 5, & Ἄ. μισθ. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα quam vocem servant Aphiñon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. Ξ, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia verustissimi codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum diffidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτὶ πῆ μελαίνῃ II. Θ, 222, Λ, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μέγας κοίλην, vel εὐρύχωρον καὶ πλατεῖαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγαλόπλευρον immo in Ety-

mologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὃ ἐστὶ πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθύτητα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσι Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumferis, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκύτητα πόντον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. "Οτιπερ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτε vide in Δ. VII extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὅς Σκυ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videtur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπερορᾷσθαι νομιζόντες ὑπὸ σοῦ, "ΟΤΙΠΕΡ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοῦς. hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo puero respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπερορᾷσθαι capiat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὑ. ν. ὑπὸ σοῦ, "ΟΣΠΕΡ οὐδὲ τ. ἀ. ἑ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexi, si quidem. Sic enim aliquo modo servatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπερορᾷσθαι. SOLAN. in Specimine.

ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἴομενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνέραστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabricio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖ) Legendum αὐτοῖ. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπιχρίστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Τ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc Tolleum praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτέων, quia φευκτὴν mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non νικητῶν. SOLAN. Apud philoſophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀεὶ saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθνε) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν οἱ χρῆσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένε ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἂ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρῆσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπειτέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τοῦτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ανοία. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σεσαγνηνευμένοι τῷ μὴ εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀλαϊα ἐπειτέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἐχεν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὅς πάντα χρῆν ὑπομείναι δι' αὐτὰ, πῶθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὁ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων ὁ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὁ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico p. 281 D. Ἀπορεῖν ἐφασκεν ὅτι χρήσεται τοῖς παροῦσι. Emendatius scribes, ὁ, τι χρήσεται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὁ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἡ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἡ· prae-tuli I. Iensii ὁ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδενα ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλαυχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
φυχία. Vide textum Lucianeum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctissi. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοφυχία, quam li-
beralitatē intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἡ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλόφρονον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοφυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequen-
tia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλοῦ-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλόφρονον. ἀλλὰ γε
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τίθεναι ἑαυτὴν, τὴν θρυλὶν τε καὶ θηλύτητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερρροεῖν
ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripra. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγγέλυνες, ἐγγέλυνος, ἐγγέλεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I, p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἐξώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique lib. ἐξώδης. Vera scriptura ἐξώδης, quam expressimus, ex *I. B. L.* & *S.* est; agnoscunt etiam *P.* & *L.* In uno tamen *L.* ἐξώδης. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλούτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλούτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina perionarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava perionarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλευτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν θησαυρὸν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατίαν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατίαν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus, cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς χώρας περατοῦμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσιν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Lect. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nesciis quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐταρευόμενῃ Κυθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιαγαγὼν τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὐσαν τετταράκοντα: & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατία. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τῆς ἀγνοεῖ καὶ τῶν
 ἐσχάτως οἰκούντων. Quamobrem merito Lucianus Ti-
 moni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequer-
 tur, occurſu ingrato abeſſet, ἐσχατίαν colendam commi-
 τῶν, ὁρεῖν καὶ ὑπόλιθον γήδιον non aliter, quam Libanius
 ὑσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795
 799 C. HEMST.

ad. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc eſt, *Pefſimo cui-
 um Athenienſi*. Cleonem & Hyperbolum Ariſtophanis Co-
 oediae infamant. BROD. Ariſtophan. in Pace. BOURD. Ad-
 graviffimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis teſtimonium, qui
 ὀρχηρὸν ἀνθρώπων vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par ho-
 minum improbiffimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine
 itames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos au-
 thoritate, quia ſolent plerumque Comici, iunxit etiam Lu-
 cianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem;
 tam hos utroſque in adminiſtranda rep. verſatos proveſtior
 etate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius iam vivo
 Pericle, cum is odio civium atque invidia laborate coepiſſet,
 iam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο
 καὶ Κλέων ἡδὴ διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῆς πορευό-
 μενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto ſine controverſia pri-
 mas tenuit, ὃν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαϊότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε
 δυνάμει παραπολὺ ἐν τῷ τότε πῖανώτατος, teſte Thucyd. III,
 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiffimo du-
 ce Braſida, & in fuga caeſus interiiffet Cleon, deterior Hy-
 perbolum aliquo tempore inter demagogos praecipuum in
 rep. locum occupavit: ad Ariſtoph. Pac. v. 680 Scholiaſtes:
 μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο· μοχ, οὗτος μετὰ
 τὸν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita ſolent aliquando potentiam
 civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυοῖν οὐ-
 σῶν ἐν τῇ πόλει δυναſτειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους.
 Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec
 Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat,
 ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret; teſtularumque ſuf-
 fragiis ex urbe eiiceretur. In hos utroſque Comici certatim
 impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus Ari-
 ſtoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque
 mirum eſt, qui praeclariffimis viris nequaquam parcebant,
 in eos ſtili acerbitatem exercuiſſe, qui tot veris criminibus
 oppugnari poſſent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους
 πολιτείαν ἐπαινοῦμεν καὶ τὴν βίαντος· λέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chryf. p. 282 A. Athenis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio tuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistocleum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τὰς τινὰς ἐπικρατεῖς τυγχόν, τοὺς δὲ πάνυ ποτηροὺς καὶ χαλεποὺς. p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὺς δημαγωγῶν οὐδὲ Ὑπερβολος ἑκείνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophonem hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolus & Cleophonem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerus Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐσυκοφάντη Περικλέα Κλέων' ἔφυγε Νικίας Ὑπερβολὸν Δημάδης δ' ἔκριτε Δημοσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὡστρακίσθαι) Legendum ὥστρακίσθαι. Quid sit ὥστρακίσθαι, dudum ostenderunt eruditissimi IENS. V. ὃν ὥστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὥστρακίσθαι. C. Περιβοῖδαν καὶ ὥστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituit Solanus ὃς ὥστρακίσθαι. Haec autem optimae sunt inscriptiones, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucydid. VIII, 1. Quod e C. affert Solanus Περιβοῦδαν. integrandum est Περιβοῖδης. hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meursius de Pop. Att. in Περιβοῖδαι quare Scholion sic potest suppleri. Ἀντιφάνους ἦν Περιβοῖδης, ὃν ὥστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripserat, affecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπερβόλω) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικὸς. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisanus & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

aliud significare voluit, quam mancipium vile servis
antibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocave-
tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomi-
HEMST.

id. l. 20. Χρέμιτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v.

Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui mo-
x Andronique notatur, Antiphanis eum fuisse filium: su-
ri licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate trans-
atum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere
ait: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda
Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

id. l. 26. Ριφθῆναι) Exc. G. ριφῆναι & C. SOLAN. Neque
r in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

id. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius
da nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

id. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀρι-
φάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scriptu-
compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen ple-
que solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγο-
ας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud
σκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat:

uti modo προσδεῖς ἀρχοντα Εὐθυον aptius post Φιλόχορος
erferantur: Philochorum enim notum est historiam Atti-
per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne
quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni,

Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, ar-
on fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν,
subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem
di potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro mone-
illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed
Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius

t, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς
λόχορος προσδεῖς ἄ. E. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πο-
τεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum
notavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss.

γεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡβους σχῆμα
cilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος
μηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit

ommodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.
ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψιν corrigendum: neque
nim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo
omine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristo-

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέψην* nominat. *ibid.* l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 1. historici malignum animum hoc indicioprehendunt; si *δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικτέρας* τινων utatur; veluti quando *θρασύτητα καὶ ματία* ἐν μᾶλλον ἢ *κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογία* perit Thucydid. IV, 27. sed idem quoque c. 39, *καὶ τῷ Διὶ καί περ μανιάδης οὕσα ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Contentit Schol. Aristoph. ad V. 552. Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquit interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam erat hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratio discrepans a Thucyde V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὀρεινόν*, & quaedam aliae edit. BOURD.

e. id. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe praesens illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus *ἐκεῖνος*, *ὑπερβολος ἐκεῖνος* neque tamen non hic malim *ἐκεῖνος* scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

e. id. l. 10. *Περὶ ἐσχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *ἐσχημαί*. HEMST.

e. id. l. 12. *Ἀργεῖφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Mercurii. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) *ἄρα*; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

e. id. l. 4. *Εὐαδικτός*) Quem alias Graeci *ἐπιτήδειος*, *ἐπιτήδευτος* & *ὀνόπιον* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, *ἑτατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδικτοὶ καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα*. Cum his compone, quae Pausanias de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

e. id. l. 7. *Ἐγχειρίσας*) Secuti sumus emendationem T. Fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρίσας*. SOLANUS.

ibid. *τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit Timon. BROD.

e. id. l. 9. *Ῥάκος ἢ δὴ γεγενεμένον*) *Idem laboribus excoctum atque attritum*. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmi. *Ac si Pannus lacer, hominem fustiditum & relictum exponit*. Hic de vitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii *Ῥάκος* iam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἀχρι δὴ σε, τὸ τῷ Ῥάκῳ πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε* iisdem verbis *ἐπὶ μ. σ. § 39*. Hinc sumsit Scaliger in Strom. Proverb. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυρίατὲς, ἄλλοι*

ἄκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem con-
 riverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athle-
 is apud Athen. X, pag. 413 E. cum ætate florent, incedunt
 τόλως ἀγάλλματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τριβω-
 ρες ἐκβαλόντες οἷχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ῥάκος di-
 citur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad Callimach. p. 470.
 Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi vi-
 um fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὦ πό-
 τη' ἐξώρισας ὡς κλιντήριον ita si legas, iambus erit tolerabi-
 lis; ceteroquin eius loci integritatem non praeſto. Aristopha-
 nes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio
 raene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκ-
 τρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, te-
 ſte Gell. N. A. XII, 2, Qui huiusmodi versus amant, liqueat
 tibi, eosdem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nulla-
 que artis admiratione dignos. Ion apud Heiych. in Σαρον, ὡς
 παλαιὸν ἀγεις σάρον sic enim emendandum videtur: Δέλει δὲ
 ἐγγειν, inquit Heiych. ἔτι ἀχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si
 diceret, tanquam scopas ductis vetustate absumptas. Petron. cap.
 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluris illam
 facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὕτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολεί-
 πη, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliget,
 qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissima-
 rum magistrat. Ceterum Scholiastes ex Mf. in fol. legit hic ἀ-
 γαθὴν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae lo-
 quitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem incidere
 interpret ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος
 & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀ-
 γαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fa-
 bro, in ἀπολείπει mutas, innumera tibi cum Luciani tum alio-
 rum, qui ita scribere, loca erunt mutanda. Sic noster in Pro-
 meth. c. 5, ὡς μαιρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν
 εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. quem locum itidem lenius, ut
 & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. Δ.
 VI, μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνεις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς
 κόλακας. In Dial. Min. & Sottr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθῆ-
 σμαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam
 in Aſino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ &c. 11, εἰ δὲ μοι
 καιρὸς ἐπιτρέψῃ in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ.
 SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοφροῦμεν, ὡς γὰρ, τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST. Pag. 103. l. 2. αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παρίοντας βάλει ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδὰς τετρήχοντα βάλιν ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισοθρωπος c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lystr. BOURD.

ead. l. 7. Μηδὲν σκαῖον) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. τὸ ἀγρίον) τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα. Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων. Aristoph. Ran. v. 424, Κάστ' ἢ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων. Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινητέων ἦν Λάμπων ὁ Πίπης, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα. nam supervacuum illud φέρον, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, rescandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα. sic & Xiphilinus e Dion. p. 796 A. Cornelius Fronto ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονοῦντων τομίδης. Olearium probo itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. καὶ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ ἱπποδρομῶν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτερ κλος, ὅς σοι (repono, ὅς σοῦ) πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα. ibi Cramerius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μὲν

τα φίλων ὀλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἄρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνῶσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὃν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuri: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicunque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamytis γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφύδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλης, ὅσον ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν· ὅσον μέντοι γε σωφρονοῦν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆν & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβεῖσι, & δίκαιοις καὶ χρῆστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quint. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST.: *ead. l.* 16. Τὸνδε φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenet, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sosttratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κἂν si veritas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lysistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τις χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

Cc

ead. l. 11. Οὕτως) Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἀφ' ἧς καταλιπὼν οὕτως ἀπὸ στωσ' ubi magna cum invidia repeti vides illud οὕτως. Alia is est § 38 οὕτως ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. "Ον οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae multis congestae ad Matth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακευων, ἀπατῶν, Interp. Aristophanes. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἦβηδ' ὃν οἰμώζειν π.) *Ne pubertibus quidem excipis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἢ π. ἀ. ἢ. οἰμ. ποιῶσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσω. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine avertus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula sollemnis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμώζειν σοὶ λέγω, σὲ κλαίειν id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῶσαι, ποιεῖν, κλαίειν vel λέγειν. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & iuveniliter ridiculum, ac Plurum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδ' ὃν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κίλομαι πᾶσιν ἡβηδ' ὃν οἰμώζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἢ πᾶντας ἀνθρώπους ἡβηδ' ὃν οἰμώζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδ' notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri *Il.* 3 versu : Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἱρικυδέα δῶρα. *Heliod. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.*

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δικαια. *Demosth. initio περὶ στεφάνου.* Vertit Terentius in *Eun. iusta*, quod interpp. neque Donatus notarunt. *ANONYM.* Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. *HEMST.*

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. *BROD.* Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquaë quam actori concedebatur, quem hic tangit. *ANONYM.* Restitui μακρὰ, quod in ed. *Fl.* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt : ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. *HEMST.*

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitrat, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinito- rum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν : cur ta- men hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gra- vis : hic Plutus iniurias sibi factas expostulat, se scilicet obie- ctum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Ti- monem adulatoris laudibus inebriabant, sibi omni modo in- fidiarentur. *HEMST.*

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatus obversaba- tur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum : quid enim aliud sibi velit ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. *HEMST.*

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδέξομαι) Solanus reposuit προσδέξο- μαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω po- sterior etiam vidit M. Sladus : prius an Codici debeat, igno- ro. *HEMST.*

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαμὶς delicatulorum indumen- tum opportunius tum iunctum habet μαλακῇ, tum τὴν δι- φθέραν oppositam : ita χλαμὶς & τριβων Teleti apud *Stob. p. 523.* Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut ha- rum vocum altera locum alterius invadat ; qua de re plura dicemus ad *Amores.* *HEMST.*

ead. l. 5. Μικρόν) Ed. *I. & Mss. R. G. & L.* Reliquae edd. μικρόν, quod ut minus venustum exfulare iussimus. *SOLAN.*

Pag. 109. l. 1. Ὑπόσπῃ) Thom. Mag. in Ὑπόσπῃ, ἀπὸ τὴν ὑπομένω, λογογράφου Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόσπῃ, ὁ Τίμων, δι' ἐμέ. Ceterum in hac sententia *L. Bos Ell. Gr. p. 247* statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκόπει an- te particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit : *Susline*

& fac, ut adulescentes illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: *Quin tu suscipe aras istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ad optima Paupertate iam ad unguem fectum denovo divitiis obrui, ut adulatores isti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gravis, quam si adulatores pessime de se meritis rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑπόστειλον repetitum iungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interieri debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἰστὸν) Ferendum non est. BROD.

ead. l. 3. Διαρραγῶσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραύραστεύοντες ῥιγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Del. Herald. ad Marcial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Arctides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρόνγυντο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpitur, nunc ne movear quidem.* HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegit I. Meurs. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Drakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, *Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus 39, ubi Mercurius ad Timonem, καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὅς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικαίᾳ ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesauri, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaesio, alius Plutus, quam thesaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo thesaurum ipsum, sive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδαῖε, πόθεν χρυσίον τοσούτον; Patet ergo satis evidenter, superiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, non significare ego vero a vobis discedam; quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; sed, ego vero vobis suppositus ero, sive, ut ita dicam, *substituto*. Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus est, memoratur vel abiisse, vel abitum adornasse; cum non ut abiret, sed ut de integro copiam sui Timoni faceret, fingatur venisse. Frustra ergo Faber (praeter ieiunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controverſiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti significaret hic locus, tamen ex Th. Magistro potuisset discere, ipsum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legisse; quamquam ipse Thomas Nostrum non satis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοψευδεῖ· Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipse aliquo modo veram, quae hic poscitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit significationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in sequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia nostrae expositioni huius Luciane loci sunt convenientissima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer istus profundos, ligone alte in terram demisso. Sic § 53, κατοίσω καὶ τρίτην, impingam tertium istum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, σκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, scilicet τὸν ἐγκοπέα in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν σμινύνην καταφέρων διέκοψε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατείνουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰχθὺς· prorsus eodem modo atque hic τὴν δικελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundum terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Alii Codices ἀποστήσομαι. BROD. Leſio genuina haec, quam sola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, ut acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri abque modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores venturum sunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὑ—ἀ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διατινῶ ἀπολαύσομεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσομεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribitur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII. c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Νῦν γ. c. 5, & Θ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuam Thom. Mag. in Ὑπρίσταμαι, ἀπὸ τοῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν ἱμωνί, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate conseruiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀπὸ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰζάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑποστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, Νῦν μὲν αὐτὸν δεράτευσον· ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχληρὸς εἶην. quod ipsum si legeretur hoc loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) netuo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐκποδὸν ἄπειμι, καὶ ἀποστήσομαι θυμῷ ὀντι· Θρηκὶ δυσμαχῶτάτῳ· quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τῷ ἀνδρὶ. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *sebstabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus nequitquam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi e audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσωμαι, ego vero hunc *Thesaurum* tibi sub ligone *constituam*, vel, *sponsorum pro me dabo*: quod nunc damno: iam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hesychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ω Ζεῦ τέρας τις) Prodigious Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu lignonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντιᾶν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabat. Ideo invocatur Corybantes furoris praesides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar insanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis rudentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φασίν verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averfabatur, manus prope directus — ὦ Ἠράκλεις, ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τέρας τις invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτήσιον καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶε) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde ἔρμαιον toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. *Κερδαῖος* apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN in Schol. col. 2. l. 2. Τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Helych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μαριώδει an σπανίῳ τινι δίδεν τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἀνθρακας) Erasmi. in Prov. *Theſaυti carbonēs erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὡ χρυσέ) Iambus: cetera ex Pindaro 1 Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὡ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἷας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρᾳ,
οὐ δαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non facer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelū atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiiciendum & actorem & carmen confurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens, ut exspectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰθόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσὸν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obtulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & servo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέριμα τῷ Παρὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται τύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύσθαι) Solanus ἰδρύσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμὸς) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμὸς. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημον. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meursius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, φατὲ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἡ διαίτα) Sic postea in Saturnal. μονιῶν λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quæ
rum non semper severe pensanda ratio est. Aliter Bourd-
lotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. *ἡμε-
ρον*. c. 4, ubi disertè noster *leones & lupos solitarios vesi* vi-
go tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. *ἀλλ' ἡδὲ καὶ με-
νὴρ καὶ μέλισ ἀρκούντα*. Sæpe aliis in locis utitur. Hippoc.
Ep. ad Philopoem. Melancholici *στυγροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μετ-
ρεῖς, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι*. Ex Scriptoribus Ecclesiasti-
cis sumtum illud Hesychii, *Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον* *ἐς*
enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *μοναχῇ*. Lupi, aut
quorum moribus hæc vita comparatur, sunt *μόνιοι, μόνετοι*.
ραι. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem.
ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in *Λα-
γαρου*. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἴδω μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide
ϕουδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Hæc interponi iussit
Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμύγνυτο) Prius edebatur *ἐπιμύγνυτο*. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φεβρουάριον) Matth. Sladus *Φεβρουάριον* sed
nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta promue-
tatio invexit. Mox auctius Solanus, *τοῖς καταχθονίαις θεοῖς*.
De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A.
Quaest. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN.
Quid si *ἐνέρων τρόπον*; inferorum more: inferos imitati: sic *ἐτε-
ρόχρωτες, pallidi*. Confer de Diasis Hesych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN.
Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. De-
mosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρά) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφάτω μόνος) Appositissimus est Quintilianilocus
de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam
Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res
familiaris exigit, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam
experiri liberalitatem*. HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτω (recte Faber *εὐωχεῖσθω*) *μόνος ἑαυτῷ
γείτων καὶ ὁμορος ἐκείνων τῶν ἄλλων, καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιω-
σασθαι δεδόχθω, ἢν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπέεγ-*

κεῖν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέη ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet καὶν δέη ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum iactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶν δέη μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη. IENS. Εὐωχεῖται) Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθαι, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖται. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσείων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eiicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχῃ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα. Arrian. Epiφ. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μήτις ἐκσεῖσθαι σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσθαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysost. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum fecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam se adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarent, per dextram obrestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιῶν προὔτειν ἐκίστω. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὖν ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἀψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζώντος ἐτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίrete, inquit, ὦ φίλοι τέδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lucret. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphyrt. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόρων τὸ αἶμα. Quae Suidas habet in Μελιττεύτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγώμισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque dissimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἦν δὲ δὲρ θανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum mula quaedam usitata & elegans ἦν δὲν, *si res & usus ita rursus ferant; si eo descendere sit necesse*. Xenoph. K. Π. I, p. v. 34, ἦν δὲ δὲν μοχβεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἄρχοντα δὲ εὐτεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucydid. VIII, 81, μὴ ἀποεῖν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἦν δὲν τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρατὸν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν ἔαυτόν τινα, ἦν τι καὶ δὲν, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλάκις. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, αἴστιν ἡ ψυχὴ ἢ ἑτοιμος, εἰν ἥδη ἀπολυθῆναι δεητοῦ σώματος: quam facile vero potuerit interciderē dē ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde imon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani iscens ira ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus adocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cureret: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum est, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi ut ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus inestis Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis omici plenam. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προεκλήση με* scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum lemissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: *Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam supersles sibi, & sapienter ferre desiderium sui*. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἑρμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, quae erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα: non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μηδὲ ἀνακύψας δουρθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὁθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. Τὴν ἴσην) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. 'Εχεκρατίδης) Scribe 'Εχεκρατίδου. BROD. L. quidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. SOLAN. Verum est, 'Εχεκρατίδης praeter hunc locum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum 'Εχεκράτης & 'Εχεκρατίδης inter se convertuntur; neque invidens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης 'Αδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem proferit, loco Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Euripide Λευκόλοφος. Hippocr. 'Επιστημ. I, p. 951 E. 'Επαμίνων vocat, qui p. 957 B. est 'Επαμίνωνδας. Apud Harpocr. in 'Επιβολή' ὡς καὶ παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομάχιδου atque haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομάχου γραμματικῶς εὐθυνῶν κατηγορία: in ea Νικομάχιδην uno loco p. 184, v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachus. Hercules etiam 'Ηρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. E, p. 989, v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου Suidae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnone* quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, teste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laertium dici censuit Valesius, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide Burni. ad Grat. Cy. neg. v. 103. Utroque modo Timon 'Εχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset veritus 'Εχεκρατίδου. HEMST.

ibid. 'Επεφύρισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores persequi non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque intervallo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H. Stephani in Thes. T. IV, p. 730, tametsi nonnulla sint, quae mallet mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex. Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium alius fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

e. Νόμον ἐπισηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύ-
 τανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc
 est apud Anticos ἐπιψήφισεν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν
 ἐκκλησίαν, ut Thucydid. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII,
 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππων Κρατιστο-
 τέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Προ-
 δρις Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon: istorum mirifica
 circumfertur versio: neque boni interpretis munere fungun-
 tur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Plephismate,
 quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio
 virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γε-
 νομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δωρόθεος ἀρχ-
 ιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Dio-
 genem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p.
 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὕτε
 ἐψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae
 simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere
 dudum coniecissem, οὗτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίοις τὸν τῶν δ. &c.
 sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc So-
 cratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph.
 Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX,
 p. 239 B. οὕτε ἐπιψήφισαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περι-
 κλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnun-
 quam mutari solent ψήφισεν & ἐπιψήφισεν hoc pro altero
 restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in Κατε-
 χειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum at-
 tulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam So-
 cratis: ὁ δὲ οὕτε ἐψήφισετο, οὕτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπι-
 στάτης ὢν· in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad
 tuendam Aeliani vulgaram lectionem: multum differunt ψη-
 φισεσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπι-
 ψήφισεν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ
 δ' οἱ πρῶν δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπηρόμην τὴν
 γνώμην· omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eo-
 que praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem anim-
 adversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit,
 quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sol-
 licitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio
 prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ'
 ἐπῆρετο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος· p. 700 C. οἱ
 προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψήφισεν Ἐπιστάτης

ἡρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν nam & ἐρωτᾶν similibz
 uisurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philocho-
 ro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, πρ-
 τιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν quorum diverſam ra-
 tionem explanandi tempus non est; haec enim extremo di-
 gito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis per-
 quam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, &
 sententias perroget, & se quasi totam populi concionem
 aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor, propter quem laqueo vi-*
tam finiant. BROD. Inde laqueus illis paretur: laqueus pro quo-
libet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph.
Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accenti
distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν ὁξύτόνως μὲν γὰρ τὸ ἄ-
δος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίου καὶ ὁ βρόχος: quod
praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si ve-
rum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33,
v. 18, τοῦτο δὲ ἀρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτου. Ita βροχὴ
apud Nostrium Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πηγ-
μὸς τοίνυν εἶχε τὴν γράυν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7,
moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) Pulvere conspersi, festinantes. BROD.
Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph.
Ecclez. v. 291. Polyaen. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρυτὶ
βέδμενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρ-
τιώτην ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus
adiunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκοι-
μένος, κεκονιορτωμένος: perinde est, utrum probes κεκοιμα-
ται κεκονισμένος: κονιορτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ.
I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae
perdocte notat Wesselingius noster Obi. II, 23. HEMST.

ibid. Ὁσφραίνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὁσφρα-
ται τοῦ χρυσίου. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum
istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιόντων (τοῖ
πλουσίων) εὐθύς ὁσφραντο καὶ παραλαβόντες ἀγούσι, καὶ τὴν
ἀρετὴν παραδῶσειν ὑπισχνοῦνται: quae belle conveniunt cum
perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. §
11: Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, qui
non architecti huiusce legis olfecerint? Amin. Marcellin. XXII,
c. 4: lucra ex omni odorantes occasione: meminerat credo, di-
cti Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet. His pro-
pemodum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, Βάλλ' ἐς κόρακας ὥς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφρα-
νόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ, quam, quod vulga-
tur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiſt. I, c. 10, p.
112: ἄλλ' ὀσφρανθεὶς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπι-
λήσῃ. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportu-
no lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301,
v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κα-
κῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum coniectus apud Phi-
lostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diver-
sa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολί-
σαντο πρὸς τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet:
πότερον ἀπελαύνω, ἢ τύγῃ τοσούτον παρανομήσωμεν. Παρανο-
μεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut
lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανο-
μεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae in-
stitutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπιζόμενος πλου-
τος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit So-
lanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiti-
cum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p.
281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD.
Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur
Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vul-
gato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξα-
το esset scriptum, locus haud dubie foret vini postulandus.
Quid enim, quaesio, ὁ πρῶν ὠρέξατο foret? Deberet ὁ ὠρέ-
ξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non pror-
sus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepi-
dissime in fine dicit Lucianus ἐμμηκεῶς, pro quo lector ex-
spectaret ἐκπεπωκῶς, qui epotavit saepe domi meae integra do-
lia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod ne-
cessario praecedat, miram quandam captat isthoc ἀπροσδο-
κῆτῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissi-
mam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo
ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem
evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμμηκεῶς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμμηκέει. SOLAN.
Lucian. Vol. I. D d

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναβ. γυπῶν ἀπάντων βερώτατῃ) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Maittairei Ind. Artaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica perientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. I. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νῦν καὶ ἀνθρώποις εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτάτης φέρμιγγι νέους κελαδῆσομεν ὕμνους ποιητής, inquit, οὐκ ἄστμος γράφει eum esse Terpantrum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpantri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. Διθυράμβων) De quibus fufe Marcil. ad Horat. Alio ad artem poetiçam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλγυῖα) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Eleges miserales*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dāi cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόβου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχαμιον) *Sanguinem sistens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θυσιμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristot. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Commem. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὐλον θερπαστα, οὐλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσὶ δὲ πυρραὶ, ὥσπερ καὶ τὸ χρομα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *rebutum*. Gloss. veteres: *Rebutus*, ἀναφάλαντος in iisdem *Calvafter*, *Recalvafter*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναβάλας. Ioh. Malela Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philopoli. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερώντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυρώτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικοτέρων τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιτεδᾶν. BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσθ'. Sic Xenoph. Cytop. V; p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἐταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est pro-
pemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox
τὰ συμφέροντα νομβετεῖν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber.
HEMST.

ead. l. 5. Κατέαγα τοῦ κρανίου) Comminuta est mihi calvaria.
BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλῇ. Vid.
H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρα-
νίον structura minus Attica, ut quidem fanciunt Gramma-
tici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud
Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμοὶ γὰρ αὐτῶν φίλων οἱ
μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λά-
βωσι, γενεαλογουσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μὲν ἀπο-
λείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, nume-
tare, dare, sic & Graecis παρά. Theophrasti Testamentum
apud Diogen. L. V; 54: εἰ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ'
Ἰππάρχου αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμάς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) Et in vinculis erit. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ δια-
μεῖν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον) Hæc
ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῶν τὸ γε γί-
νον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod a
me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικόν
interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donati-
vum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quæ ex publico po-
pulo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenæico-
rum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc
loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non se-
mel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus At-
ticae, vel potius pars Athenarum Harpocratiōni & Suidæ
Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se
accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theo-
ricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui
cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribus.
Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocra-
tion, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum
accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucia-
nus Timonem Colyttrensem facit; quod non est verisimile,
cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. Asin. I, 2, v. 29. Tur-
nebus τριττύαρχην dictum ait, qui hoc munereungebatur.
SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεΐα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς
Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. Ad. A. G. IV. 1083; nec quid-
quam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri
Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video.
Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidæ nondum
locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida
quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum
est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam
tribus perperam positæ in eius incogitantiam conferamus:
qualia præstantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnun-
quam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. vino-
se scribitur Ἐρεχθεΐα, ut iam Meursius animadvertit in Rel.
Att. nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & cor-
ruptissimum, in quod inciderit, exemplar: obiecti criminis
eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi de-
bere Ἐρχία vel Ἐρχεΐα. Tum porro totus locus hunc in mo-
dum est constituendus: Ἐρχεΐα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰ-
γνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τέτρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἐρχίεας φασίν· ὁ δημότης Ἐρχιεύς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρχιεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἐρχιεῖαν, Ἐρχεῖαν, Ἐρχεῖαν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex *i*, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἄλλας διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hesych. haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi παλλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικὸν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hesych. sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videtur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπεὶ δὲ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heins. Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γινόμενον Budaeus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. θεωρητικὸν) Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidiisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήτω δὲ τοῦ θεάτρου οἰκοδομηθέντος, πολλαὶ τῶν τὰς θεάς, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνουσιν ὅχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Erymologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. ἔδοξεν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) *Ritam partem.* BROD. Bene Barlaeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vindicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφύρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in capite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοδῶντος, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ἀπὸ δραγμάς καὶ τὸ γιγνόμενον ἐπὶ πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus tui generis & praesidium cum Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, ridendo Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodorus ἀγωνιστὴς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Philostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v. 53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα. BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & nostrum ex Pindaro Δημοσθ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissimum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰσιδίμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῶναι, cuius praeter alios meminerunt Aeschin. Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus. Liban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σπητῆρα καὶ εὐεργέτην, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα κομᾶζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermissio, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.) Consule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρεῖον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4; p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθροπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγυπιοῦς. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exemplum, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νερίκηκε) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Neptone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δέκα πώλῳ. HEMST.

ibid. Συνώριδι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lyfias p. 103, v. 35. Ζεῖν εἰς ταύτην τὴν πανήγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τόινυν) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo τότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέες dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέες pro Ἀχαρνᾷ: & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Achaemenes hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adon agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerent. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriam mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς: atque adeo perlibenter restituiam Ἀκαρνανάς: ita duplici victoria Timonis virtutem caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam meretur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ παραχθέντων Ἑλλάδος) & T. II, p. 48 B. οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάντας: vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utraque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Έτ. VII. HEMST. *ead. l. 4. Δύο μοῖρας*) Complures *μόρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundavit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem κατακλῆσαι τὴν μοῖραν vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Ages. pag. 607 F. Harpocr. in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnii: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langbaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui λόγους & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meuriius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauffaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Διὰ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα) Quod nulla arma possibilem. BROD.

ibid. Προσεγράφη) Προσεγράφη. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν ἑπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. κρεῖττον ἔφησεν ἐθελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἡλιαίᾳ) Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, τότε ἀνὸς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἑταῖραι σε στήσαιμεν ibi vide Berglerum. Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσὴν, χαλκὴν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. rident Tritonidis arces. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτῖνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσιν ἑκαπε duodeimi: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκά στρατηγὸς ἀπεδείχθη τῷ αὐτοῦ πόλει καὶ μῆνας ἑνδεκά ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas facta fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκτις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκτις cuius rei non naturale tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτῷ (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὶδὸς ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ ut legendum credam τὸν ἐπτά ακτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & clauda auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videtur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα: Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

iones etiam novos; unde καινοῖς τραγωδοῖς apud Plutarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. Καινός, apertius exponit, tempore, quo novi Tragoepebantur; novis Tragoedis certantibus: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, id constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, Νέρων καθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν (ad idendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, sub praeconibus vel praenatio: sed κήρυκες est praeconum certamen, ut in Philostrati V. T. IV, c. 24, de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν καθαρωδία καὶ κήρυκες. ipse Euseb. p. 44: Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδούς, καθαρωδούς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ ὁ δέκα πῶλον.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec vox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharoedicis cononabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut cononae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ψηφίσμασι, quae ibi protulcuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδούς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδοκῶτα ἐξουσίᾳ ποιεῖσθαι τὴν ἀνάρρησιν τοῦ στεφάνου τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrit, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διτιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἄγωνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem Aeschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481 D. audiens, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ Ἱεροκράτης καθ' ἑκάστον ἔτος εἰς αὐτὸ κατῆι Διονυσίων καινοῖς τραγῳδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὡς ἔτασσεν τὴν ἐορτήν· ita distingui debent, ne quis errore interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aeschinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iussisse referre ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, Anonym. in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν, ἵσως ὅτι πλείη συντρέχει ἐπιθυμουντα καινὰ δράματα βλεπεῖν· optimum Victorium memoria fefellit, quando notat, *in plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est, τραγῳδῶν ἀγομένων καινῶν* extra Hypothesin illam, cuius auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his iam tempus est ut componamus, quae in Aeschinis παρανόμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δὲ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: Wolfius addiscit εἰσόδῳ, haud inepte: Perizonius, si verum dicere licet, absurde ἡμέρα· quis enim auribus exercitatis inauditum loquendi genus ferat, τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid ob stare possit, quo minus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmata. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 B. αἱ

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀνεκέρυττον τινὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *facilis enim, qui celebrari solent in aſty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ' ἄστν, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435 A. τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger meminit, ad Hyrcanum misso apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag. 699: ἀρεῖται δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσι eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, &, τραγῳδῶν τῶν καινῶν ἀγωνιζομένων: nam licet τραγῳδοῦς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγομένης τῆς ἐρτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγομένων: est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio multum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοῖς καινοῖς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hesychii verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat: Νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιῆται ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κληρῷ νεμηθέντας, ὑποκρινουμένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς τοῦ πιδὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν ἑστὶ οὐν ὡς ἂν (vel οἶον) διαβ

peis: eadem fere in Suida: quod initio dicitur, *neminem* no-
 rari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum peccata*
rum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suis
atflores legebat: nam in notas Mauflaci ad Harpocr. p. 294 sum-
 mi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectu-
 ra retingentis *eis τὸ πικρὸν ἄκρατον παρ.* quam attentiore cura
 repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: *ἀκρίτως χυμὸς*
κλήρου pari modo sumitur a Schol. Aristoph. ad Plur. v. 277
 Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet prover-
 bium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum.
 quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an
 quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Har-
 pocrationem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνισίται.*
Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ (ita Medicus
 Codex: hoc autem probes, an Suidae, *ὡς Δίδυμος φησὶ*, ni-
 hil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ*
ἐπίοντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς. Talem, si cui forte di-
 ficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem
 annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit.* *Lycurgus Orat. con-*
tra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad re-
 venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic
 nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam
 suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse,
 perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusa-
 torum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Ly-
 curgum respondere, hunc hominem tot criminum convic-
 tum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus
 ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνισίται.*
 Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissi-
 mus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, *πρὸς τὰ*
παρόντα ἀρμόζοντες πρόσωπα. contra *σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς*
τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, da-
 bitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de
 Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C.
 XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc re-
 neri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex
 C. XIX, n. 41. *Τορῶν) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ*
τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία.
Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ. Ex iis, quae dixi,
 dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία
 ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem
 pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate praet-

cedere, *Τορώνην Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῶ, πόλις ἐν Θράκη &c.* His perpenſis quid planius eſt, quam ut colligas, duos articulos diſparatos vel ipſius Apoſtolii culpa, vel Codicis, unde ſua deſcripſit, perverſe in unum coaluiſſe? Porro ſi ſuſpice-
ris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod expli-
candum debuiſſe ſcribi, quandoquidem tale eſt Michaëlis in-
ſtitutum, id quoque non eſt, ut longe quaeras: ſponte enim
offert ſe, literarumque ordini commode reſpondet *Τορωναίου*
λιμένος κωφότερος, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc
in modum reſtituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου* (vel *Τορ-
ωναίου*) *λιμένος*] *Λιμὴν ἐſτὶν ἐπὶ Τορῶνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ*
ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουſας (vel *καθ-*
ήκουſας, vel potius *κατατείνουſας*) *ὥς μὴ ἀκούεſθαι τοῖς ἐν*
αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον· cui emendationi tanto minus
diffido, quod Petri noſtri Weſſelingii calculum rulerit: haec
in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in He-
ſychio v. *Λημνίſκους* prave legeretur *ſτενὰς*, eruditus homo
ad marginem reſinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica
moliatur in Apoſtolio vir primarius Th. Reineſius V. L. I,
c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορώνης ſπύγ-
γοι*, quale nulla Graecorum memoria putem exiſtiſſe: ſub-
ſcripſit tamen eiſ ſententiae Reineſio non inferior L. Hol-
ſtenius ad Stephan. in *Τορῶνῃ* praeterea, ut error ſaepe er-
rorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe *Θρακικῶν* au-
ctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum
habuiſſet Harpocratiſ locum, nunquam cogitaſſet. Cete-
rum ut *τραγωδοῦς ἀγωνιζεſθαι*, ſic & *τραγωδοῖς νικᾶν* An-
dodid. in Alcibiad. p. 34. Iſaeus p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς*
Διονυſία χορηγῆſας τέταρτος ἐγενέτο, *τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρ-
ρίχιſταις* (ineptum eſt *πυρρίεταις*, quod vulgatur) *ὑſτατος*.
HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem con-
firmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυſίοις*
τοῖς ἐπιούſι, *proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zeno-
bii quamquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi
quis, duce Suida, reſingi malit: *ſτενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μα-*
κρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρſεις ſunt enim *κατάρſεις οἱ ἐπι-*
τίθειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ *εἰς τὸ προſορμιζεſθαι*, ut
monet Scholiaſt. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλέων δὲ τὴν*
χώραν, ἣ κατάρſεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς εἴρα τοῖς πο-
λεμίοις. Vide notata de verbo *καταίρειν* ſupr. p. 296. IDEM
in *Addendis*.

ead. l. 6. Τοῦτ) μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα) Cl. Faber in his ver-

his manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etiam neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigripo § 5, Οὐτὼ σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λήγων τε ἐρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius septembris circumeo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμί σοι, ἢ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post ψήφισμα apud Inferos κυριωθέν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὐτὼ δὲ ἀγὼ σοι πάλιν ἀμβλυόττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὦ Δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσσι σε αὐτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyman. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξει. In Contempl. κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrific. Ἐτεθῆκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαιστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis adhuc pleonasmus etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατρίβας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖν, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmum usu potest & illic locutus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκον. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδόμενα. Reliquum igitur est, cum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid scio

suo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando *παρέλκειν*, quis ignorat? IENS.

ead. l. 9. Ὅσαυτε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσους. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ ἡ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniose ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιστεῖς) Exc. G. ἀγχιστεῖα. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντος, ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνοι, & τοῖς οἴκοις, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατωτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiose & odiose supra modum Athenis praesertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obs. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciphr. I Ep. 32: αἰτησὼν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σου ἑραστοῦ) καὶ ὅ-φει σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσας. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπυρισμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατάλη-ψιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aëriarium. BROD. Ἀπλῶς interpret effusio aëriario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ὀπισθόδομον διωρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Nam ὁπισθόδομος locus erat ὑπὶ τῷ τοῦ νεῶ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Anstoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διορύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero ἀνέες, ἐσσοῦ αἰρario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes læτὶ διορύξας, minus recte. IENS. Secuti fumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διορύξας prave legitur prae-ter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium ἴστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μιὰν, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, Καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μιὰν & μικρὸν saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam edinon- nis Iuntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πύγωνα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίον πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Erasim. in Adagio, Τιτανικὸς aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus ma- rinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοβαΐδα in Πντ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem ve- rus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπῳ ὅμοιος quale sit, vide- bimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἐμαυτὶ ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπανεὺς ἐδόκουν. Ο, τε βασιλεὺς τὸν τρό- πον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. sive Salmaf. de Transubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζεῦξις) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Pocile positam fuisse su- spicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς) Tangit hunc locum Oët. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βάδισμα) Sic in Harmon. βαινειν ἐν ῥυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonaët. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione peripicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Το ὀλιγαρκές ἐστίνων) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ amariore: amabant calices amariore: μεγάλην autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, iram, speciem irati prae se ferre. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἶον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SOLAN. Distingue Οἶον τοῦτο πέταιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἶον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτίνος) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. I, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ ἀστὶ παραφερομένου ἀπογευονται ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρεβηκα καλέαν, πόδας Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορουνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξύβαφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λεχανῷ) De indice digito, sive λεχανῷ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμοχος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentam, vel suam totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti culmen, fastigium in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, augeo, accumulo. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξήσιν, augmentum. CLER.

ibid. Πλακοῦντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ, τι περ λιχνείας καὶ ἁ. ὄφελος) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, &, quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιοῦτου (male τοῦτου τοῦ) στρατεύματος. Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. Aristid. T. I, p. 5 A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε ἐν Ἐλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, *Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum*: Capterus in his vertendis prorsus aberravit. Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θεάματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & spectaculi quod iucundissimum est, vel, & iucundissima spectaculi pars intereat: Holstenius non accuratissime, & spectaculum, maximam operae pretium perit. Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει: imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῖν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρώντων (lego τῶν διαδρώντων) σφᾶς, ἐφθειραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπὸ κλέον καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξείλεγμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligitur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placenta totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum.* HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, ὥς ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ: sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. Arrian. A. A. VII, cap. 27, ὁδύνην τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀξείαν. Aristaeen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (Διόνυσον τε καὶ Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐβελγόμεθα: minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula conso- ciantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, Χρυσίον ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, aurum illi, qui

calicibus eductis & cibi ingerendi multitudo superior est, praemium ponere. Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cicero dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, qui ad mensam solent suboriri, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII, 33. Idem λόγοι ἐπικυλίκεσσι Athenaeo initio libri I, ubi vide Casaub. ἐπικυλίκεσσι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox corrupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχῆς τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularum de musica dissertationem*; Lufin. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus imprefferat ἐπικυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν Athen. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, ληρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Luciani dilucidiolem dedi. Τότε δὲ saepe apud Nostrum: Duker. ad Thucyd. V, 16. HEMST.

ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἑναρθρον λαλῶν. Interp. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖως) In omnibus Luciani operum editionibus γελοῖως; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua emendavit. SOLAN.

ibid. Εἶτα ἔμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, & Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox τῶν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς αὐλητρίδος &c.) Utraque manu tibicinae adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat, ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρέμα) Faber legendum monet πάνσοφον τι χρέμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρέμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristophanem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepositur; intelligendum enim est, quasi diceret, Denique ut sum-

πιστιμῶς, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς &c. Id enim hic Articulus τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσσει. Ἄγε δὲ πρόσσεχε πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσιῶν δέομενον. Age vero, advertas quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans. Sane non ita temere immittenda fabæ critica, ubi quid primo aspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορὴν. HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcumque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud χρηστὸς in debebat sequi ἀξίως ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τῆς χρηστῆς Δ. Ἐτ. XII, & huius generis alia non pauca: neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Uti que si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἵ τερον, sensu convenientissimo, qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti &c. At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum lenisio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavimus in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Noraverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοητείαις καὶ τερατείαις) Id vult Graeculus commentator, philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasycles bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τερατείας. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
ελλακτος intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnunquam usurpari solet, *cum in modum, ut fu-*
setari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicatio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thrasycles temperantiam simulantis victus, qui Persarum,
de quo vide Brisson. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἀλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρὰ Κρατερῶ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν.
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν· ἐμοὶ
δ' ἔστιν τὴν ἁλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ. Mercatorem (Euphra-
tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
tem, quales philosophos Socrates κατήλους appellabat) oportet omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra sit in hone-
sti. & pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
regustatum digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Τὸ θυμόν apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
νος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
stoph. Pl. v. 253, ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτόν θυμόν φε-
γόντες optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.
ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula
passim utitur. BOURD.

ibid. ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii Naslurcii succum.
BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρόη de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεά-
κρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interpr. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem ve-
nis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych.
& Erymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
p. 386. Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη με
σκάνδικας ἐσθίειν καὶ τίθηα, ἢ πῶας ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρούου πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα. ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιόρης. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25: καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λούου τε καὶ πίνει, καὶ τὸν αὐτὸς τῆς βουαί θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχει ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ελευθέρου καὶ ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικῶς. De Enneacruno vel Callirrhoë Athenarum fonte multa commentatores eruditissimi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est monitum in Βίων Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur. Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contempnīs autem: contempserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam, multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abire, dicens. in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse merga a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis autae vile participium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito quidem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὡς ἀχρεῖστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθῆσθαι τις κελεύει. Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερόν αὐτῶν βάλλωεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, & Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavi Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii, ἀξίος οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affectus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβάς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἀνθρώπων τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματῶδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. GRON. κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματῶδη mutata est. SOLAN. Codice Regio sponse κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ ἐπὶ τῆς φάμμου πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quamquam e Codicibus nihil a Iungermanno sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματώγης debe-

legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST. Pag. 126. L. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῆς· αὐτοῦ, ἰτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἶκοι. MARCIL. Perfpicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, cum hoc de omnis personis dicatur. Id enim vult Thraſyctes, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eii- to, (potius, confestim eum foras effer) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est.* Marcius legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνῆς. SOLAN.

ead. l. 2. Ω δὲ μῶαν, ᾧ δ' ἡμιτ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit I. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἀ μὲν, ᾧ δ'· neque in Schollio, quod vide in Πητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμι- τάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum si- bi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum reiecimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. I. potissimum, in alio respuimus, quod μῶαν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam caprat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αἰγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Insaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denario- rum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliufve aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Μοχ φιλοσοφοῦντα contra ed. I. ἀνδρι-
tatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσῶ σαξάμενος τ-
ρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον) Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφοῦντε
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ) Recte quidem interpre-
tes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικάλλην, caput tuum pugnis implebo,
atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τῇ
κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικάλλῃ, ca-
put tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαί
vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam
tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad
Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτῷ ἡ
Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut
Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. & Emend. c.
48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχαλαζῶ) Noster in Gall. § 22, κατ-
χαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine pluit:
Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus,
quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de
Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ἈΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In
quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi
unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare ter-
ritos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἐπι-
μεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἠπαίτων) Quid sit Ἠπαίτων, ignoro. Lege Ἠπά-
των, decipiebam. IENS. Lege Ἠπάτων: sed reliqua huius scholii
absurda sunt: agitur enim de pugnis. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano ad-
scriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen.
II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut
nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit.
Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est com-
mentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni
principis potestate differitur, deque divinis rebus. COGN.
Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum
tio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argu-
entorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL.
Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquen-
s, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum ge-
re, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant:
id posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Pro-
pterea haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum
merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fa-
bula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de di-
vina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasio-
nem demiseris, & sententias de divina potentia spectaveris se-
rissim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Cete-
rum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest.
CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tri-
buerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius
latone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Col-
lectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribue-
batur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperia-
tur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Dio-
gene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum ha-
bere auctorem, qui Laërtio coevus, Phavorino iunior fuit.
Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud A-
thenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis
ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiam si haec testimonia non
suppeterent, vix credibile sit, Lucianum de Deorum vi &
potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide
Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim,
tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de
duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his ne-
que pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis:
O mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum. Lucian.
in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων adv. Indoct.
μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege ποικίλη. Haec ex variis
auctoribus collata: vide Aristotel. περὶ Ζ. l. IX, c. 14. HEMST.

ibid. l. 10. Πηγνύσα) Πήγνυσι. Modo pro ἐκ βλάβης legen-
dum est ἐκ βελόνης, quemadmodum ex Aristotele liquet.
HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χειμῶνι &c.) Vid. Aristot. Hist. Anim. V, c.
8. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτρας: nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. Ὡν μόνων &c.) Scribe: ὦν μόνον εἰς τις ἀλ. τ. ε. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαῖς ἀ. μεμύθεται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam.* lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Carium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens ibi in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Producit Ceycis aves ubi frigida bruma*. Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, et spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib.* v. 1593, ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγ' ἡμέρας ἀσι. id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam*. Plautus in *Poenulo* Act. I, Sc. II, 142: nisi mihi illam tam tranquillam facis, *Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos*. Idem in *Casin.* Prol. v. 26, *Halcedonia sunt circa forum*; id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg.* I, 398: *Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilatæ Thetidi halcyones*. — Meminit harum & Theocritus *Eid.* VII. Homer. II. K. Servius ad Virgil. *Georg.* I. Ceryli maris halcyonum Theocritus in Bionis morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *hal-*
cedone discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt:
 Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere
 ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utri-
 que tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone &
 Macedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c.
 10. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista
 chartae mandabat, (*Varinus eiusdem* (Halcyonis) *Pausaniam*
in flore facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit
condidisse Halcyones) in errorem incidit non mediocrem: qui
 facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad
 Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in
 Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι nam ad vocem Κήρυλος
 nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt ver-
 ba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἄρρε-
 νες &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum
 confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo
 plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST.
 ad. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα) Augustinus Datus
 cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad ver-
 ba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui vo-
 lebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel
 ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*,
 vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ πα-
 λαιὸν οὐσά περτε πόλις ἂφ' Ἑλλήνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ
 ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse
 Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Her-
 motimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpre-
 tantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater descri-
 batur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis fa-
 cit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n.
 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius tradi-
 tur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis fi-
 lium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III,
 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143, Procl.
 in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae
 filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p.
 188; ad quem Rhodomannus contexit Aeolidarum seriem.
 Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus:
 Salmaf. de L. Hell. p. 355, Ἑλλήνος τοῦ Δευκαλίωνος repo-
 nendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, in-
 telligendumque statuit Ἑλλήνος πατὴρ τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀς "Εἰ τοῦ Διός· mox ipse: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστίν, ὥστερ μικρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλλήν ἐκτίσεν· si literis gradibus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. C. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Κουρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. L. ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κηϋξ μὲν ἄρ' ἔστι Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός, Ἀλκυόνη δὲ αὐτὴ τοῦ ἀνδρός "Ἡρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam ibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iubeat. Κηϋξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transpositione foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἀγχι παθῆς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρός θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· in quo vero παρὰ τῷ αἰγυαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγυαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς quiescere tradiunt. HEMST.

ead. l. 5. Κήϋκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, & Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Perseum nomina assumerunt. Κηϋξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ, τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυόνη δὲ αὐτὴς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός "ἩΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρος) Sic legendum, ut edidimus, litteris minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt Lucianus V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apolloniarum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστράλου, eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad hanc fabulam alludit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum per se pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἐτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβούσα τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in FL tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχῶν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

περὶ) positum pro παρὰ, ut in hoc postremo loco, & Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμηκε τὴν Ἥβην π' τοῖς θεοῖς, liis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρὰ τ. Ὡ. a fine eiusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, dum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit á. SOLAN. Παρὰ pro περὶ certissimum est: in multis ex-rata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. va-Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. ὃ γέρας οὐσι παρὰ θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν· ue plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. L. v. 15, Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his regius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 2 F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως μυσεν; μοχ, τῇ δὲ ἄλκυονι τικτούσῃ περὶ τροπὰς πᾶσαν ἡσὶ θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον· tum φίλανδρος μὲν τως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indictum supersit, ut sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet: de Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuster. Varro apud Nonum p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua tulantur, eos quoque septem esse dixit.* HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεία) H. Stephan. Thes. L. G. T. , p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεία· quod icubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem io. Particulae certe γὰρ δὴ μοχ § 3, alibique a Luciano oniuñctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τὸν ριθμὸν ἰδ'. γαληναι, ἐναῖς νοσσεύει ἡ ἄλκυων. Hesych. VORST. ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis erenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrit. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντὸς μᾶλλον ἀπ' πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequae commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

ione & Xenophonte nihil est frequentius: *μοχ, παρτὸς γὰ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται*. HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante τί ποτε. GUIET.

ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: *quomodo priscis hominibus habenda est fides?* a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita ferre Solanus, qui verterat, *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates?* Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, *δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρώπου* &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana cum potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus*. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpreses Datus & Benedictus probarant. *Δοκιμάζειν κατὰ δ.* vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: tum scribendum fuerat, *τὴν ἀγνωστον οὔσαν* &c. scilicet *τὴν δύναμιν*, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἀπιστος, ἀόρατος huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in Ἀθεάτος. Ἀμεμπτος. Ἀέραστος. Ἀπρονότος. Ἀσύντος. Ἀφθονος. Ὑποπτος. quaedam notavit Ier. Hoelzlin 2. Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in Ἀκρῆτος: fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, *τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος*, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat*. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, potiusquam magnum in hanc partem momentum accedebat limitissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic *εοίκαμεν εἶναι* perinde est, ac *εἶμεν, sumus*: nam interdum *εοικε* non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotaе sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricæus ad Apul. Milef. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus*, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros*. Suam autem senectutem validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

eneca apud Lactantium II, 4, *Non, inquit, bis pueri sumus, et vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos vidimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογίλδς) Vox Polluci improbata, qui hunc in locum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογίλδς ἢ νεογίλδον, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἶρηκεν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογίλδς per me licet exsulatum abeat e Graeca lingua: ibi rotulit hunc locum Iungermannus. Sententia perfamilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ζύμπαντα ἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἡδὴ) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ egebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themosoph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατος) Ἀνυπόστατος χειμάρρους Iulian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis eis ὄρνιθός τινος abesse potest eis. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utraque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογίλδς. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδέων φύσεις) Multas specierum naturas: immo πολλῶν ἰδέων φύσεις, multarum specierum naturas: quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcilius & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant ed. l. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in l. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχεῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum αἱ κατὰ τὴν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis imminuit: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμυχῶς ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur περιμύχιστον ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ οὐκ ἐστὶν οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἐστὶ γὰρ ὡς περὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσση) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλίκος disputat. HEMST.

ibid. ἔχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαύτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικούτον — αὐτῷ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δοξεῖ, ὄσση ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνώσαι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνώσαι, ἀναπεῖσαι Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνώσαι, nunquam ἀναγνώσαι. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, *instituens*. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi παραβαῖουσα; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit Guieti καταβάλλουσα. Immo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut proiiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μέλιτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θεῖου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro de R. R. II, c. 5, Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres. COGN.

ead. l. 16. Ἐκτε ὥω) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum τισὶν cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. Τινῶν, τέχναις) Vorstii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὅς λόγος pertinet ad sequentem sententiam προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς, quem nexum subiecto τινῶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, ut veteris sapientiae doctrina tradit: ita λέγειν Democritus: τὰδε λέγω περὶ τῶν ζυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in Luciano τισίν, orationis structura liquida: tum etiam recte τισίν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terræ præcipitavit. & Virgil. II Georg. Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. COGN.

ibid. τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀγώνιμους ὄντας pro πολλὰς δ' ἔτι νῦν ἀγώνιμων ὄντων. Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνίδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεύσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in Diogene conspiciatur, liberiorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στεναπῶ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατείνει τὴν βελκτρίαν. ibi recte Kuhnii. HEMST.

ead. l. 7. Ἀηδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de prisca fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ πάντος ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fiant ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδὲ) Ὡς ὄρνι θρηνομέλωδες legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναῖξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Iulian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σchein γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολίτιν, καὶ κεινοτέραν πᾶς, Μυρτῶ δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακεῖσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτῶ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicutamixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γὰρ αὐτῷ νύκτις σμικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἐνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenseret, cum respondet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

Pag. 136. l. i. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxo-

rem. Haec notantur ad marginem A. 1 W. HEMSTERHUSIUS
ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὸν αἰδιδίμος Ἀθήρησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λειμήν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

- *Pag. 137. L. 1. ΠΡΟΜ.)* In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarraret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarus Luscinius, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: sat monuisse. BOURD. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc inprimis testatur Cicero lib. II Tusc. Quaest. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine asserit, quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multum. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgaris ἐπαμύνειν. Sola l. δύνωνται addidit. Fl. tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima Fl. ed. lectio: Iustinam interpolatam esse clamat illud ἐπαμύνειν δύνωνται. Putaveram olim institutum esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commode procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschylus, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λεωργός, ἀνθρωποποιός Taliano Or. ad Graec. pag. 42. αὐτοῖς vulgi fidei Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687: πηλόπλαστον σπέρμα Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, Proiucere nec plasma suum vult conditor aevi. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyaeo (II, c. 3.) refert duo esse Caucasii cacumina stadio inter se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15, Δῆσαι βία φάραγγα πρὸς δυσχειμέρω. ubi Stanley ista Luciani non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνασταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus *crux*; monuit Lipsi. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπιζεῖν Graecis esse in *crucem* agere, *cruci suffigere*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes *rursus crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοῦς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. & V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Pag. 138. l. 1. Ἀπὸ τούτου) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Pnt. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκρωποδι πον) Scribe, ὥς ἀκροποδιτί του μόλις ἐστάναι. BROD. (Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde αιται, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶ ἀπρωβῶσι τῶν ἱππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόλις, quod idem est. BOURD. Ed. Iunt. ἀκρω ποδι. Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, iam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nullam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδιτί; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vocabulum invenitur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro sic scribit: Quibus in locis quidam exponunt, suspensio gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἀκροῖς ποσὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix li-

ceat. Praeterea malo στενὸν ταύτη ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίφασιν, ppter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεῖσθαι τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contemp. τοῦτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. GROS.

ibid. τὸ κατελεῖσθαι) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit refectis, tanquam in affumento, τὸ κατελεῖσθαι. Unde natum sit, proclive et animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ κατελεῖσθαι, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τούτ' scribatur σου. D. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαι με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀπτεμμέναι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. κατειλήφω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam ταῦτα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅστ' αὖ καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὖτ' ὅστ' αὖ λευκὰ βοὸς δῶκε ἐπὶ τεχνῇ εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higium in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset κλέψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἶτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμᾶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμᾶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae litis sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisset. BROD. Vorflius & Constantinus (in v.) τιμωραίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν δέαμα πᾶσι Σκύθαις· vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p. 417: Mortalis nemo exaudit, sed late incolens Satharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iulinius probante Mercero: dubito, an propius ad prisca scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: Δῖρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἦττηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam interpres non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.

ibid. κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinæ sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plauistro sint perviae. quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. Ὅρη δὲ εἰσὶν αἱ Κάσπιαὶ πύλαι, μᾶλλον δὲ πύλαι ἀπερὶ ῥογυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ὡς καὶ κλειδάς Ἀσιάδος γῆς καλεῖ ὁ Διογύσιος. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνιῇ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλαυν, & μοχ καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνωφελῇ. SOLAN.

Pag. 141. l. 1. Ἐς οὐδὲν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελισόμενος) Malim ἐπιμασπόμενος, quae paret: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. quæ XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quidquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enim vero curatorem iecinoris Promethei, & per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi hæc utraque Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυψῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eorum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δι. Φων. §. 30. Illa ὅπως μου ὥς δεῖν. κατηγορήσης attulit L. Bos in Ellipsi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτῆται. Soni τῷ H & El confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex l. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus, quod *εμέλεται* habet. L. autem *μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελέηται*) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium *ελετᾶν*, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, *τούτων μοι μεμέληται*, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιούτος) *Ἀν τοιούτος*; nimirum *ὁ μὲν τεχνος ὑφίστασθαι* saepe casu destitutum per se significat *rem aggredi & sustinere*, provinciam subire: vel certe *τὸ τοιούτον*, ut in fine § eq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in *Quaest.* p. 492: *Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaestii nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μὲνα &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii *μὲνον* agit, post *ἀρκεῖ* & *ἀπέχρησε* quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: *πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἐδδὲ λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπόχρη μὲνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ.* ut in Tim. § 38, *ἐχρῆν μέντοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν* sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: *Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c.* IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. *καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείναντας ἐν τοῖς ἰδρυμοῖς* in Protag. p. 250 C. *περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀπετείναμεν*. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλικὸν ἐστίν) Ita Mss. Codd. P. & L. pro, *αὐτὸ τῆς δ. τὸ κ. ὃ ἐστίν*, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μισρακίου) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. Ἀνέεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Αἰ. μείρακιον τὸ τοιοῦτον ὀργιέσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς ἀνέεται. Sine ullo dubio ἀνέεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad T. c. 19 de huiusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ut in praesens videtur, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ ἀνέεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. ut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικον ἔστι nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ τό sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. HEMST.

ead. l. 8. Συμποτικῶς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Larith. BOURD.

ead. l. 12. Ἐχλόν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239. in Ταμειύω hunc locum proferens scribit ἔχχλόν τινα μνμν, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἔχχλος, quamquam forma non discrepet ab ἔχχλος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνους vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλαῶν & διασιλλαῶν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ἐπὶ καὶ ἀκὼν διασιλαῶσαι τι αὐτὸν σκωπτόλης ὢν προήχθη· habet Hesych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφῶν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil esse ferre, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τόπον) Τροπήν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλος huic enim prioristius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte λαίνειν τινές hic ponatur, posteriora Suidae in Σιλλαίνειν. Sed eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem νοσίσλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, αὐτὰ γράφων σιλλογράφος, quomodo Marth. etiam Sladus posuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδὲ μν.) Interp. Ideoque Iovem sa-
pofridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam
machaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque
eo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc
odo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti
sfridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est
dum. VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.
ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo
asceretur: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χαλεπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iactatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasimum non
ugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est.
n reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέ-
νναιαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scri-
bi ἀγένναιαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοισιν mendose habet. Sed
sta tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas
Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt.
SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex
Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non commit-
tendum videbarur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγένης & ἀ-
γενής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue
tere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem
in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an
pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si ori-
ginem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque
sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ὀργίζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργί-
ζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius
excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τη-
λικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχθήσεται; est enim a περιελιχμάζω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὥς, quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo potest vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἐργακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae potest ea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint coniuncta HEMST.

ead. l. 5. Μαγεύω) Hor. Serm. I, 3: Si quis eum servum, puerum qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, in cruce suffigat; Labeone infanior inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχθήσεται) Scribe περιελιχθήσεται, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catilloes, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. Martial. & Hor. BOURD. F. Περιελιχθήσεται. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχθήσεται. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχθησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτομένων ab ὀπτάω. Nemo coquum scari multavit, quod carnes elixans, immissum iusculo digium visus sit circumlambere, aut nonnihil tostatum carniū avulsum deglutire. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi innotatum, ubi ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωματίων, non ὀπτομένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τῶν ἑλαφόν, καὶ τὰ δελφάκια μετὰ τὸ ὀπτομένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. Similis ipurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σήναγτες, ὑψηλίσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντόμενοι: est enim ab συναντάομαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, auctores se viae prae buerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερεὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρράπιζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tener, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνεσις, tamen si ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davis. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ τ. κ. τ. δ. οἰσγὲι κόνδυλοι tum, ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpres. Adscripsit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα ποιήσῃα, καὶ τὶ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, τάλαν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error interpretum in eo vertatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix fœgenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut tane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὕτω ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. ὄντας) Mallem εἰόντας. ut simile sit ei, quod in Έμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον) Ab Aeschylō sumit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλαι) Ὡς ἦν τοίνυν πάλας patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. I. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλας addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γάρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμνηεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit Epicuri sententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀκλόουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, θνητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praebet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδρι φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hm. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheus decerpfit Lucianus. COGN.

ead. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Castigo συνεπιβαλέσθαι. BROD. & P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. i editor & Vorrius coniecerant. In reliquis συνεπιβαλέσθαι. SOLAN. In vincanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: Συνπιλαμβάνομαι ponitur pro Adiuvino, opitulor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Adiuvare me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. i. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 587, Αὐτὸ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβαλέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιβαλέσθαι. Suam locutionem tueretur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήπεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιβαλέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI, p. 267, τοῖς καὶ τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ αἰ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιβαλέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράκῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est Aristaeneto I Ep. 10, p. 46, παρδένος οὔσα θεός, Ἀκόντιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodot. V, c. 44, Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιβαλέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θεοῖς. HEMST.

in Schol. l. 1. Τοῦ θεοῦ) L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi suadet. Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις τοῦ θεοῦ δηλοῦσι. HEMST.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 15, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

eud. l. 7. 'Επ' αὐτῶν) 'Απ' αὐτοῦ. MARCIL. 'Επ' αὐτὸν) Cum veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in H. & A. cernerem. SOLAN.

eud. l. 14. Γεωργίας) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, litteram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ; 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεστὰ δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BRON. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena. COGN.

eud. l. 8. Προμηθέως δὲ οὐδ' αμ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, Promethei ara. V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός. καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, 'Ερωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I. Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus. Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθεια, de quibus

Meurs. Gr. Fer. in V. & Λαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν eius iuxta ic Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquantulum dissentiens συντιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ. & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαχίσιον ὄρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς. ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensibus esse testatur πλίνθου ὠμῆς οἶκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέληςιν ἄγαλμα, ὃν Ἀσκήπιον, οἱ δὲ Προμηθεά εἰναι φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheus oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. ἐπὶ ἐτι δέ. In L. ἔτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. Τίθει δὲ ut commode ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, ἔτι δέ μοι, ὃ Ἑρμῇ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἰτι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον enim aequae, si non magis, placet, quam ἢ. Quod autem in P. ἐπὶ ἐτι δὲ exstiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priori argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ ἐν Λ. § 5. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, ἔτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης αὖ. quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. οἷον. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIET.

ibid. Πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.) Anima haec vet-
ba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c.
Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo
testibus careret. GRAEV.

in Schol. col. i. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani
fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) καὶ
εἰρώνειαν &c. mutavit doctiss. Solanus: quam ob causam, mi-
hi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt
constituenda: Θεοὺς ἡδίκηκα) βαρύντατος ὁ λόγος, referrique
debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. Τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens
aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut
commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quod-
vis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuius sin-
gularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα,
καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφερόντως
ὑπὲρ τινὸς πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi sa-
tis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se,
quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa
aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maxime-
que necessariam, per πρύληφιν sibi ultro obiicit id, quod a
Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo
diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες, inquit, φης εἶπαι ἐν αὐτοῖς (ἀν-
θρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas mu-
prias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait
homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia
sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam
humanis culpis, opinionem poëtis deberi, Hesiodo potissi-
mum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab
ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridi-
culum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id
ex iis tam praeclaræ religionis μυσταγωγοῖς identidem solet
repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyoman-
tia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγούμενον, οὐ
μόνον τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν Θεῶν, ἐτι δὲ καὶ
μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρπαγας, καὶ δίκας, καὶ πατέ-
ρην ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενη εἶ-
ναι καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

erum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum odio, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorum adulteria; violentiae, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes pud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta: Πάντα τοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος δ' Ἡσίοδος τε, ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν νείδω καὶ λόγος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἱπατεύειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labes, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἶσιν, non εἶναι quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque frequentia, in praecedentibus requiri εἶσι. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur. Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἶσι legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἶσι, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἄλλ' ἐχρην ἴσως φήσεις ἀντεπελάσσασθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini inquit interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἶσιν. BROD. Quos Codices, in quibus εἶσιν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit H. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φήσεις ἴσως, quod occupandae obiectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἀντ', & § 17, ἴσως φήσεις. HEMST.

ibid. Μαρχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars, Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμουῖσι) At insigne est Deorum apud Hom. Il. γ. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελεὺς γαμουῖσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) Apud nos Deos. BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτ' ἔγε) Καίτοι τοῦτ' ἔγε. MARCH.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπὴς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis.

καὶ εἰ τοῦτ' ἔγε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τίνα διατριβὴν. Ottomarus Luscinus vertit: quando operosum illud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmurienfis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, et

etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσα τίνα διατριβὴν. Verte: & si hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est,

& ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn.

§ 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τίνα οὐκ ἀτερπὴν ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. ἴστ. I, § 3, Iambulus γινώσκων μὲν ἅπασιν τὸ ψευδὸς πλασάμενος, οὐκ ἀτερπὴ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν.

Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τίνα χρεῖαν οὐκ ἀτερπὴν τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιεῖσθαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I, p. 490. Ceterum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτ' ἔγε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ.

&c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisse, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

o excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iucunda lucram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicer. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 9. Ἄρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiauit; in olorem, Ledam vel Nemefim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβὴ) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ἀύδαν) Sonus τοῦ γ cum sono τοῦ Η confusus: scriptum enim est Ἀύδαν pro Ἀήδαν. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' αὐ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, ὁρῶ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur Νέκταρ. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege κλοπήν. BROD.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Rescribendum est, ἔσθ' ὅτι ἡμεῖς τοῦ

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *quamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἔσθ' ὅτε, non ἔσθ' ὅτι, posuit, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: *χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισται εἰσιν αἱ νύκτες hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpretes, quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι.* GRAEV. I. G. Graevius pro ἔσθ' ὅτι legit ἔσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι *perperam*, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἔσθ' ὅ, *τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν* dic. *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Ienius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἔσθ' ὅτι, vel potius τί ἔσθ' ὅτι, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἵσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, & (ἔργα) ἦν μὲν καθάρᾳ καὶ ἔξω τῶν ἀδίκων φαίνεται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θεῖου ἵσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν λεγόμενον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θεῖου χοροῦ ἵσταται: idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsium. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: *ἡσυχίας γὰρ οὐ μόνον ἔξω θεῖου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται.* HEMST.

ead. l. 8. Κρισσᾶν ἀγυιάς) Euripid. sine Alcest. — βομῆς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυιάς, an ἀγυιᾶς, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυιᾶς, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἐλ. *περὶ καπνῶ*) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρα) An ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ὑμετέρα) In omnibus libris legitur ἡμετέρα. absurde: probabunt, credo, bellum homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ὑμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὀνησο) *Gaudeas*. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσομαι; monens Atticum esse ὠνήμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὀνησο ubi repererit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiastes. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάρτις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Extra dicitur inspexisse Caucasi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Maussacus, & Maussaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἕνα τῶν ἐγχωρίων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τίς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hes. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀφίξεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατοξέυσαν) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἄε-
τὸν κατέτοξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληΐσαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. 'Ὠμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὠφέλησο hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὄνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. Τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatiis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethei*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. 'Ἀναπεῖ) 'Ἀναπεῖ. V. SOLAN. Potius ἀναπύσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ρυθμός. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis aeno. Lucianus emendatus. Οἴτης pro Αἴτης. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de αὐτοῦ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius *πρωταγωνιστῆς* erit Timon, ille cognomento *μισάνθρωπος*, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἀρίστουσι δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρουσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνίαις, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem *δημος Ἀττικῆς* anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae conici debent, qui est ante Christum natum ccccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῆ, ὁ κακράγας ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττόν, ἐν τῇ ὑπερίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii ab solverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius existerit. Nam quod illum *μισάνθρωπον* cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte αἰεὶ vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte *μισάνθρωπος* appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Alatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hepheftiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao in ἰθιχῶς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἀποθῆναι τοῦ ἀσπίου vivat, addit: συνίγναι ὅτι Τιμόν οὐκ ἦν ἀρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκειν μόντοι ἀνθρώπους, οὐκ εὐρίσκειτο θύρια φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀπορρίζας ψυχὴν βαρυδαίμονα κῆμαρ

Τούτῳμα δ' οὐ πύσσεισθαι, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθαι.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶσι sed cum duae sint Ἀλῆ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aexonidibus: nam priores Ἀλῆ ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νῶφε καὶ μύνατο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ω Ζεῦ φίλις καὶ ξένος) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερίδης) [Ἐπερίδης erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiā; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μικρὸν δὲ τῷ δεξιῷ τὴν ἀγκύονα θατίρας χειρὸς ἐφειδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παριὰν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παριὰν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρὸς? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπιχαμπὴς τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχῶνα πατέρου βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπείρειασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os colu-
mnatum; sed καμικώτερον.

ead. l. 10. (Ρυθμῶν) Ρυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. 111 de Republica, & lib. 11 de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἑπτα ἐπὶ Θηῶν. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ρυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγεται. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholia-
sten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. (Υπὸ μανδραγόρα) Illius enim vis ὑπνοποιδὲς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ἐντὶ ὁ οἶνος ἀρύων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρα ἢ μέθη συμποδιστὴς.

Pag. 73. l. 8. Κοσκινῶν) Παιζει χαριστάτος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbii scilicet similiter exeuntibus, πετρηῶν, σωρηῶν, κοσκινῶν. Ceterum cum ait σιτισμοὺς fieri κοσκινῶν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. (Ραγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπερὶ ραγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὀμβρῶν. Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad proprietatem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑπερὶ τοῦ λεγendum est, sed ὑπερὶ tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprime notandus; convenit enim cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transfulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνι φασὶ περισσῆραν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιερμένην ὀφθαλμοῦ γυνίσθαι χιμῶτος μὲν εἰσω πάλιν εἰσδυμένην, εὐδίας δὲ ἀπεπτασαν. id est, Fabulatores quidem produnt, columbam ex arca omissem indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conserret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκαρρί) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodie a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὁ θαυμάσιος) Honeſta appellatio: nihil apud Graecos ſcriptores frequentius. ita ὁ γυνάδικος, ὁ γυναικίος, ὁ θαυμάσιος, & alia ſexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Eſſi conſtet, plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θεολάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione paene periit, leviores eſſe, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδὲ ἀναγίντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphorā eſt ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀναγινώσκοντων.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτήρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτήρ Latino uno verbo exprimi non poeſſe: nam ſervator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: ſervatrix mea. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἰσχυρίαν) Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, ad extrema redactus conſilia. nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminifſet Homerici illius:

Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχυρίην. ὅθι δόματα, &c. Odyſſ. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σπιδῆν ἐνέκρουσε μελαίνην

Ἀγροῦ ἐπ' ἰσχυρίης, ἥ μὴ πάρα γαίτες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt, quam ſolitudo, ſecreſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

ead. l. 13. Νύδμων) Reliqui vocem Graecam in verſione; eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed inprimis obſervandum eſt, quod iam dicam. Auſtor eſt Diogenes, eum Olympiade κλνι Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? Quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minus cλxx. Plato autem lib. 1 de Legibus ait adveſtum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν ὅσκα ἔτιſι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore aſſerant, fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὶν δάτερον nam aut neceſſe eſt, in unum Epimenidem collarum fuiſſe, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſaepe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixit Cretes, annos videlicet ccxc vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterum miror, diligentiffimum Caſaubonum haec ad Diogenem praeteriſſe.

Pag. 77. l. 1. Οἶτνος) Error maniſeſtus. legendum enim Αἶτνος fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquit, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐταυράματος) Libentius legerim ἀταυράματος, maxime

um Erasmus verterit, *redacenso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἀναυτάμενος*, sed *ἀναυσαμένος*.

ead. l. 4. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. Ita se habet: Κρήτις ἀνὴρ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἄνα, σῆς (Κρήτις ἐτεκλήναντο· οὐδ' οὐ θάνεις· ἐσσι γὰρ ἀνὴρ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiae haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: 'Εν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπιγράφτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρίσθαι δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπλησίβη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἢ τοῦτου οὐκ ἔχειν λόγους Κρήτις τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM. lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut reliquum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὑλιχῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeris sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Laetantium: Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν ἐνθάδε πύαν) decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse, (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκεί ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκεί ταφῆς. verum non est tanti.*

ead. l. 7. Πορὰ τὸν Ὑμντὸν) Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερὸν τελεῖων ἰστίαςας) Nota. alii enim dicerent τελεῖων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄντων ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

ead. l. 2. Διάστια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad *vespilas*; ubi enim scriptum est *διάστια* dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγῆναι τὰς ἀτας, legendum est *ἀσας*, id est *λύπας*. unde apud Hesychium hodieque legitur *ἀσάζειν* pro *λυπείσθαι*, & *ἀσθῆναι* pro *λυπῆναι*, & apud Herodotum in Thalia, *εὐζίετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθῆναι ἀποκλειόμεν τῶν καμνησίων*.

ead. l. 7. Οὐτως μὲν εἰπείν &c. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὕτως μὲν εἰπείν hoc

loco est, si quis minus exade loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐτως εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur. *ead. l. 10.* Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τοὺς φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστν) Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. 1, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίων μένους τῶν Ἑλλήνων, πόλιν αὐτοῦ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus in Ἐθιχούς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri αὐτοῦ προ πόλιν: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίαν ἔστιν in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihil magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγιάντης) Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. coniectura. Proserpina & Ceres δημοφόροι. Diogenes Laertius emendatus in V. Βίωσις. τὸ λῆν ἐπὶ τέσσα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐμῶσι. Lucianus emend. ὃν pro δέ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur διὰ παρρησίας. de hac voce ἡβῶδον, contra Bud. & Vallam. ὀρχηδόν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πύτατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πύτατα αἰγῶν; at ego aio, solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πύτατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μυρία ταύρων &c. τοῖς femora τεινόντων &c. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebo afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρως μεγάλη) Puto scripisse Lucianum λήρως μεγάλους μεγάλην τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugas. alioqui istud λήρως nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνίστην πρὸς ἡμᾶς) Etiamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane, plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρῶτον — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quod
pore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes
Anaxagora.

ad. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi pri-
secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη περὶ
πέτρα, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παρα-
βῶσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus,
παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρα. Illud enim iuxta
am significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, fulmen
a petram, aut prope petram; hoc non item, ad petram. Hanc
indationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μὲν οὐχὶ διχράγους ἐξείαθαι με τῆς οἰκίας, καθά-
οι τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδριπτοῦντες) Locus corruptus. Qui pote,
uies. Quae nonne ἀνακλουθῆναι sit, si quis dicat, fere me furca
udebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt? Videlicet tota la-
i ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem litera-
n facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una effi-
t, ut omnia consent, sic, me veluti fuscina extrudebat, & ut il-
re solent, qui excussa manu carbonem ardentem amoliuntur. Dices,
n erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non ob-
stet; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam
eraturae politioris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦτατιόν ἡγανάχτης) Respicit locum,
i in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut
c alia μυρία ὄσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bo-
mque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάλαι μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic lo-
is, nisi legas σι pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alic-
um est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere?
loqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te
um harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνείμενον) Melius scribi iudico,
ὅτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνείμενον.

ead. l. 14. Εὐνοϊκὸν ὥς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter
erterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, &
s ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὥς ἐμὲ Atticum,
mper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θύκας, in
κα. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox ali-
uando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voca-
ύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις,
uemadmodum scripsit supra, κατακλείεσθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσοῦτοις διαμοῖς κατατήποντας) Ita Xenophon
e avaris: οἱ μὲν ἰπειρὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήνουνται, τὰ μὲν αὐ-
ὴν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατατήπουσιν. mox sequitur locus mihi sus-
pectus: τὰ δὲ ἀριθμούντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰσταντες, καὶ διαλύ-
οντες. libenter legerim διαφύχοντες, eos ut designet, qui pecuniam
uam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παι-
σίας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

ead. l. 11. Ὡ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facotia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μαιχευθισμένην) Cum sequatur mox γυν τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qui significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod intra Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὴς, verum talis mentio non est. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsa versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat vitro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότω παῖδων γυναικῶν) Tragicum est. Ita et maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρῃ τέκνων ἄλσος οὐκιστῶν βία.

Heus, liberorum ne sulcum seras Dii

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεσμοφόρῃ) Virg. *Legiferae Cereri*. Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis Θεσμοφόρον τιμένης, *Ceris & Proserpinae* &c.

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus: haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *Stigmatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, *Σαμίων ὁ ὄψις ὡς πολυγράμματος*. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem κατὰ

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *bona pars hominum* &c. quae tamen hominum pars minime bona. nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucianus in Pseudomanti dixit, *χρηστὴν δῶγμα, morsum bonum*, pro vultu menti & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐδων) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis enuncandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vas perhibere ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧ οὐ μᾶλλον ἀνθρώποι σθαι ἐν ὀλοκληροῖς καὶ μὴ τετριμμένους ἀγγείας ὑδατοφόροι. At τετριμμένους legendum est τετραμμένους, vel, quod eodem recidit, τροπικμένους. Nam illud τετριμμένους, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσρῦναι σχεδὸν ἐκχυθισμένην) Facile sane: paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νηφίλ. de servo oblivioso,

Ὅστις σκαλάθυρμά τι ἄττα μικρὰ μανθάνων,

Ταῦτ' ἐπιδελήσται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, id hunc modum: οὐχ οὐν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφηρῆται τὸ κεχρῆς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέροις) Σχιλίσσι videlicet.

ibid. Ὡς μολὴς τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendum apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cat. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθῆν. sed eam lectionem cave adnotas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enuncitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πρὸς ἱστορίαν συγγραφεῖν, legitur: θάττον ἂν καὶ εὐμμερίστεροι τελέσιον

οὕτως τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucyd. *Timone*, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, : *ἐς Φάραλλον ἐκέλευεν*. Quamobrem hoc quidem loco Ms. Cod. *Timonem* reiiiciemus, quamvis se facilitate commendet.

ad. l. 6. (Ὀρρίων ἀκύτερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quacunas*. sed quod in Ms. Cod. legitur, *impenius placet*, *ὄντισιν* et, quae & alata finguntur.

ad. l. 7. (Ἐπισσι δὲ ὕσπληγξ) Bene *ἔπισσι*. nam cum parati omnes essent, ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis urribus obiectum erat, deiciebatur. Lucian. in libello *πρὶ τοῦ αἰδίου πιστεύειν τῇ διαβολῇ* sic habet : *κίχῃ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς εὖς τῆς ὕσπληγος εὐθὺς καταπιστεύσας &c.*

ad. l. 9. (Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Ms. Cod. *ἔγὼ δὲ τοι*.

ad. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασται βρόχον) *Aes laquei pretium*, *ille*.

ad. l. 5. (Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire sit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ad. l. 9. (Φορβόν) Verti, *per baiulos domo effirunt*; et si scio, vocem sic Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ad. l. 10. (Πρόχρηται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie utitur; unde alicubi memini legere *προχίμνους* pro *θανόν*.

ad. l. 12. (Ἐπιλοπισαντες) Non temere in hoc significatu vocem sic reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam *ἐλπίζειν in spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea erant, quibus alii praeter spem fruuntur.

ad. l. 2. (Λίβον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie serico, vincientes epistolas, testamenta &c.

ad. l. 9. (Πυρρίου, Δερόμονος) Servorum nomina. Πυρρίας Latini Comitorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello *πρὶ τῆς ἀρχουσικῆς* iunxit Davos & Tibios. *αἰσῶν καὶ Τιβίων* &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarion, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ad. l. 13. (Ὁ Σύνος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt synni, & cetaria crescent*.

ad. l. 1. (Παχύδρομος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitum. qui enim caute sunt crassiore, eos fere plerumque ardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & florum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere sciundo.

ad. l. 2. Καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μαστιγίσσι τις) Error: legendum enim ἄλλος, id est forte, temere, aliud agendo.

ad. l. 8. (Ἰπποτροφίας) Ἠπὲρ νόσος, ut ait Comicus, *δεινὴ φασγὴν* id est *ἀπαπάρξ*) ἐστίν.

ad. l. 10. (Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in *Εὐγενέστερος Κόδρου*. Huius proverbii meminit & Themistius in *ῥητορικῇ*.

ad. l. 6. (Ἰπποκλῆ καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi, haud dubie Atheniensium divitiis fuisse.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Lucio nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut hoc Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim Ἑρμῆν ἐπὶ πόσιος ἰδίας ἡλεῖν, καθάπερ ἀγαθὸν βαιμονός, καὶ αὐτῶν ἐπὶ ἐμεινῶν ἐστι, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσιος ἰδίας &c. nihil aliud. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Hecataem habes: Ὁ περὶ τὸ σπένδιον, ὅτι μνηστῆρας κοίτου. His addas Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσιος. Ad Atheraeum legas quoque Ἑρμῆς εἶδος πόσιος παρὰ Στράτιον. Ita certe emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσχέρειον — ἐχλειοπῆς) Huius διατίσις; τὸ σπένδιον in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in istis versibus sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna curatio Penuria est &c.* — item: *Quam gaudeo, ubi etiam habeo reliquias Reflere video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λέγοντα τοῦ χερσὶν ἔχειν.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα πόντον) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videbat βαθυκῆτα nihil aliud erit, quam qui καθὼς χῆτες habet. id est, in cavitates. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potestione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in χῆτες bene esse; sciam praeterea, allusisse Lucianum ad locum illum Theophrastidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πενίαν scilicet) οὐ καὶ φέρει καὶ εἰς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κυρτε, κατ' ἄλγεα. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano iunctum esse. Legendumne igitur censet, inquis, μεγακῆτα pro ἐκβακῆτα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτα scilicet. locus autem in libello περὶ Σιτικῶν ἐναντιοματών.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦν) Ms. Τί οὖν ἐστὶ καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ οὐδὲ) Mendum est. Nam pro οὐδὲ legendum est, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ οὐδὲ τί &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάρητος) Ms. Cod. δυσκάρητος. sed eodem recte.

Pag. 99. l. 1. Ὡς περ ἐγγέλεις) Ms. Cod. ὥς περ οἱ ἐγγέλεις.

ead. l. 4. Ἐκπιφυκοῦ) Ms. ἐκπιφυκοῦτα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαροῦν τὰς ἡμέρας) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντα ἡμῶς πρὸς γῆμα ἡδὴ &c.

ead. l. 12. Καταλείπων) Ms. καταλείπων δέ, ut sibi morem eius hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑποβόλοι καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μετρήσιμοι nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 3. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi rem niam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, ὅσα Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῶ emendem. pretium operis erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μεθῆτας, εἰδὼς ὅτι οὐκ ἔχομαι διόχεσθαι, ἀλλ' οὐκ αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε φανερῶς καὶ

ἐπαταῖ ὑπισχνόμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo
 iefidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναιδείαν. Videlicet homo modestissi-
 is Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios
 erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem pro-
 ctis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim
 impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud
 versus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac
 asaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρίσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita
 issim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem
 integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείφει.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίσταμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίσταμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Ita Lucret. *Prima virorum,*
 pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κυλακῶν.

ead. l. 16. Τένδε Διὶ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit
 Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vul-*
gus significat; at τὰ πολλὰ ἐκείνα non significat *vulgaria* illa, neque
 id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἡβηδόν) Certe hic unus locus
 per se satis probat, non semper sumi ἡβηδόν, ut sumi debere con-
 tendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ'
 ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis
 non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Mile-
 sios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico
 luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλεύσας ὑπὸ Κροτωνιτίων, Μιλήσιοι
 πάντες ἡβηδόν ἀπεχείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσέθηκαντο.
 Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave cre-
 das; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδόν, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι
 ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaëum, scio Valiam, viros
 undiquaque doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc
 Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡβηδόν
 per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀβρίον, vel πάσας καθ'
 ηλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini
 me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evul-
 gatū est, ἡβηδόν conversum per ὄρχηδόν; at illud ὄρχηδόν legitur
 apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod
 Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem acce-
 dit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum gran-
 dis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in
 aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drach-
 mas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum na-
 vium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυ-
 ρίου μετάλλων ἡμελλόν λαχέσθαι ὄρχηδόν ἑκάστος ὅσα ὄρχημῆς &c. Sed
 ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hesychium
 legerat vocem illam ὄρχηδόν per ἡβηδόν conversam fuisse. Ceterum
 in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπέβλητα) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπέβλητ'
 ἵσσι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Pag. 107. l. 7. Προδότης) De hoc honore lege, quae ab Isaac Casaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. l. 12. Ὑπεκαλλες) Ut qui libidini alienae subiiciuntur aut puellae teneritudinem.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσι μοι) Legendum arbitror *est*.

Pag. 108. l. 2. Ἐπὶ κεφαλὴν ἔχουσιν) Latine, *capite proterso* foras. Phaedr.

ead. l. 5. Μὲθ' ἡμῶν) Mf. μετ' ἡμῶν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confectae.

Ἐλίου βασις. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur a ἐχέστων τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρανος. νεοδιδάκτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκων, ἐν δόσκαλός. discipuli apud Terentium. ἀπὸ τῶ διαιδῶν quomodo intelligendum. Ἐπιπρόδω. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ἵδμα γὰρ

Lucianus duobus locis correctus. καρύκη. Plutarchi locus contra Apuleium explicatur in Alex. Glossama ex Luciano cicatum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. l. 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. *remigio alarum*. Ita γυμνέτατος poeta Lucret. de avibus dixit: *Remigii obliata pternarum vela remittunt*.

ead. l. 8. Σί φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inelamitabant. Aristoph. *saepē*. Latini dicunt, *Heus, heus, ubi dico*. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. l. 10. Ὑμῖν υποστήσομαι) Legendum ἰγὰρ δι τῶν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. l. 1. Ἀνθρακας εὔρω) Notum proverbium, ἀνθρακας ὁ ὀπισθοαῖος.

ead. l. 4. Ὡ χρυσὸν) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρίπτειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, *aurum fulgere inter homines, ut luceat ignis noctu*.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμῶν διαπρίπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. l. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. l. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἱερατείᾳ scilicet. Nam ἱερατεία est χωρίον τοῦ μὲν ἔχειν, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod δι᾿ ὁμοείας pingebatur. Iustinus lib. 43: *In huius radicibus templum Lycaeο, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (οὐκ ὁμοίᾳ est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decernitur, itaque non abs re est, quod δι᾿ ὁμοίαν suam Pani dedicat*. Haec

gitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλεόντε τούτῳ, προ Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πανία ταύτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη, quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διακρίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνεχάτω vertat, si rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet.* ἰδ., παπαὶ βεβαῶ.

Pag. 111. l. 4. Ὑπερφία) Editi quidam habent ὑποφία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, τῆς τε ὑποφίας ἐπιλάβητο. lege fidenter ὑπερφίας.

ead. l. 5. Ἐλίω βωμὸς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in *Demonaste*, in *δικαστηρίοις*; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλίω primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. Ἐπικυρήται) In Cod. Erasmi legebatur ἐπαρκῆται, vertit enim *suppeditare*.

ead. l. 7. Ἐβῶν) Mss. ἠβῶν.

ibid. Μενήρης οἶαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ἡ μνήρης & οἶαίτα dicebantur. Laërt. in Thalce.

Pag. 112. l. 8. Εὐχαίτω) Legendum εὐωχίεθω. nam εὐωχίω significat aliquem convivio accipere, εὐωχίσθαι autem epulari. cetero turpissimus.

ead. l. 9. Ἐχτίων τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torset; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐχσίειν τις, sed τινά; itaque pro ἐχτίων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐχὲς ὧν τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non poetae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & faveho.

ead. l. 10. Στίφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulera & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. Δυσκολία) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, πρὶ τρυφῶν. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκολος, palam est legi debere δυσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. l. 15. Πίττη καὶ ἐλαίω) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. Βεπτιζοντα) Male in libris scriptis πίπτουτα.

ead. l. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκράτιδου, Timon Echecratidae filius, quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. Γραθωίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐρατὸν ἀτήσαντι) Qui coenam vertunt, ἡ mihi domaire vi-

dentur. Longe enim aliud ἔρατες, aliud δειπνεν; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro ueridiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 91 & 527 postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

cad. l. 12. Νειδιόαχτων διθυράμβων) Qui nuper evulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδειξίς theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, καμινεύει διδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυράμβοδιδάσκαλος. quae etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ πρὶν ὅδ' ἐστὶ τῷ διδάσκαλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemor discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, πῶ τὰς φρενας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe produci. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel traegediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστιάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδασκεν. Ita igitur hoc loco διθυράμβοι νειδιόαχτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, ita modo illa carmina didicisse, male explicant.

cad. l. 14. Ἐλεγεία ἄσπ) Quia elegia ab origine prima ludibricata erat. Inde est, quod & apud Hesych. ἐλεγεία dicuntur ἐν τέρψι πειρήματα.

ibid. Ἀσπὺν ὑπὸ τῇ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus legone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ἀσπὺν vel ὀρχήσασθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρῃ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Luciano. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκονσα πολλὰ τῶν παλαιῶν ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, mirum ἐν αὐλῇ; ibidem, παιδαὶν χορῶν συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρῃ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam evigila res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσήλθοι) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ ἀπὸ scilicet διὰ παρεθέσεως.

cad. l. 7. Εὐνεφῆβος) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπὶ οὐκ ἐστὶν δὲ, ἡτέρας ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit duobus annis.

cad. l. 8. Ἐπὶ πηδῶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπιδῶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἰσχυρὰ ζεῖν μὴ ἐπεικνύναι δίδουαι.

Pag. 117. l. 3. Ἐστὶ ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῶς βεβαιὰ τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie, at alias aliud.

cad. l. 12. Ἐρεχθίδος) Mendum est, legendum enim Αἰγυίδος; quippe Κολυττίς erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δμῶς ἐστὶ τῆς Αἰγυίδος φυλῆς Κολυττίς. Ceterum tempore Suidae nondum hic loci Luciani corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegei-

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congeffit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θιωρίδην) De aere theorico diligentissime Harporation, ex quo verbum de verbo transtulit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὀφίλος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πῶτου μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφίλος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πῶτου μὴ παρόντος, ὀφίλος οὐδέν ἐν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφίλος οὐδέν ἐν, verti ea ratione debet, qua δῖον εἰπεῖν, & δῖον τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δῖον τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolum certe dāremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; Nobis non licet esse tam beatis.

ead. l. 4. Ἐρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat Ἐρεῖσμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἔρειδω, unde natum ἔρεῖσμα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲν νῖος ἂν ἤμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνρησιμῆτος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνρησιμῆτος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρησιμῆτος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, Qui prudentia satis firmus nondum est.

ead. l. 6. Βουλῇ ἀμφοτέρω) Scilicet ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδρῶτιον. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τέλειον ἄρμα) Cum duodecies circa metam currus flehebatur: πωλικῶν vero, cum octies tantum. Scholiastes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δὲ τινες ὅτι δαδὲκα δρόμους ἀνέει τὸ τέλειον ἄρμα τὸ δὲ πωλικόν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμακα πάσσει decretum est. sic habet: Δαδὲκάκις περὶ δίφρου ἐσθγαγεν ὀθματα δίφρου. Sed quid hoc, quae so, εἰσθγαγεν ὀθματα δίφρου περὶ δίφρου; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρου nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νύσσαν, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὀθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὀθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὀθματα, ὀμματα νιολεῖς, (emenda & scribe, ὥς Αἰολεῖς; nam ὀθματα Aeolice ὀμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὀθμα nihil est aliud, quam motus, vel agilitas, celeritas, rapiditas. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ἐθίσθαι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, flaminum celeres lapsus, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter

labentia, ita Callimachus dixit ὄμμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἐπὶ τοῦ, εὐκρίνον ἄρμα. Itaque Callimachi verbum Latine sic veritas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum.* In eodem versu lego, ἐσῆλθον pro ἐσῆγαγεν· quod improbatum scio neminem, qui quidem ad has reculas sapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρτίαν) Ἀχαρτίαν, ut auctor Thucydides in πρώτη, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν ὁμίων. distabat ab urbe 60 stad. sed non est, quod quis existimet atrocem ibi pugnam pugnatum fuisse. Nam equites tantum certavere in Φρυγίῳ, (locus est Atticae) & quidem ἱππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Democ, mendaciolo rem, ex praescripto artis, pingens, cum ibi ingentem stragem editam fuisse significat. Ceterum ἀριστιεύειν πρὸς Ἀχαρτίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως, non est, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim istuc significare, fortiter pro patria, seu urbe, pugnare adversus Acharnenses, ut πολέμῳ πρὸς τὴν. Idque si verum est, error hic erit, isque manifestissimus. Acharnenses enim Attici erant, Timon autem Atheniensis; qui tamen laudatur, quod adversus Acharnenses strenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνᾶς, quomodo in hac ipsa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνᾶς, inquam, cum Peloponnesios, qui circa Acharnas erant, convellere conati sunt Attici, ut oppidum obsidione solverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀπαλοροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde est, & Mss. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἠλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocraton, Pausanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per ὄμιος intelligo) & Ἠλιαίαν; quod diligenter monuit Hesychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὲς ἀγχιστεύς) Recte. differentiam enim agnoscunt grammatici inter has voces; Hesychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ) Error manifestus. Quid enim hoc fit, σοὶ παρὰ σέ; legendum ἐγὼ δὲ τοι καὶ τὸν υἱὸν &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπισθόδομον) Ubi aerarium. Aristophanes in extremo Pluti.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, ficta vox, ipsissimus Boreas, qualis a Zeuxide pictus est.

Pag. 123. l. 3. Καρύκης) Erat Λύδιον ἔδισμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ὑδωμάτων συγχέμενον, Hesychius. sed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδος ἐστὶν ὑποτρίμματις ἐκ πλείων ἄρτομάτων συντιθέμεται· καρυχεῖν δὲ, τὸ ταραττεῖν, ἢ καρύκην φασὶν αἱματῶδη τὴν χροὶν ἔχουσαν. ἔτι οἱ δὲ τὴν παρ' ἡμῶν χαλκουμένην αἱματίαν, καρύκην ἀνομάσαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τριμμάτος ἐστὶν εἶδος ἐξ ἄρτομάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non recte vocari καρύκην, bene sane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem est, αἱματία, est quod vulgo dicimus, soupe brouillée, ex sanguine anserino, aut leporino, aromatis praeterea, & iniecto aceto, quod ius est nigrum aut certe fuscum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλεξίς & λόγοι ἐπικυλικεῖν unde etiam λέγειν & αὖτις ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 322 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amiotus faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustris est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo sterit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus ultecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confesso cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούσασθε, ὁ ἄνθρωπος Ἀθηναῖος, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια sua canebant, is venustatem huius dicti facile agnoscat. Talis autem ille mos: summo in manum calice, canebant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant κραιφνή, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμπόσις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouir un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud tane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κύλικα, qui signifie rejouir par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κύλικα & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φίλος, aut voces quantumvis significatione distitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, exspectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quandam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μαρίαν ὑφλισκάνω ἀσμενίστατα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatu amici cuiusdam doctissimi viri, conferre versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculus

& salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptores committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, sat scio, non attingent. Nuper enim *νῖος* quidam *παιδῆρος* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus produntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὦς, ὦ παῖ, ὅς ἐμοὶ λικάνν, ἐμείσια γάρ?*

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χεῖμα) Legendum πάνσοφόν τι χεῖμα. ead. l. 11. Ὡσπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥσπερ, & scribendum *εἰ*, iungendumque cum *συνδεδρομήκασι*.

Pag. 125. l. 1. Μαζα) Nihil aliud, quam ἀλφίτα ἐλαίῳ πικρυνθή. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα πρὸ festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. Σίλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑρταῖς παρατιθέναι.

ead. l. 3. Ἐνεάχρυνος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόν vocatus est, ut scribit Harpocration, & ex eo Suidas. Hesychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόν κρηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάδης γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματάγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ὅτι ἐνθα ὁ λαὸς τὰ κύματα ἀγνύται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam scixies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Lege σπαντῶ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ἡμιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινετικὸς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevissti fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, implevissti in caput frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μᾶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρδὲ leg. γὰρδὲ.